

Jack London

Aranyásók Alaszkában

A mű eredeti címe:
Smoke Bellew

Fordította: Bart István

TARTALOM

I. fejezet
A HÚS ÍZE

II. fejezet
A HÚS

III. fejezet
MENETELÉS AZ INDIÁN ASSZONY-PATAKHOZ

IV. fejezet
DAGI ÁLMODIK

V. fejezet
AZ EMBER A TÚLSÓ PARTON

VI. fejezet
VERSENYFUTÁS A HÁRMAS SZÁMHOZ

VII. fejezet
EGY KIS EMBER

VIII. fejezet
A NAGY TOJÁSSPEKULÁCIÓ

IX. fejezet
CULTUS GEORGE AKASZTÁSA

X. fejezet
TRA-LA-LA VÁROSA

XI. fejezet
MINDEN ASSZONYOK LEGCSODÁLATOSABBICA

I. fejezet

A HÚS ÍZE

Eredetileg Christopher Bellew-nak hívták. Az iskolában Chris Bellew lett. Később a San Franciscó-i bohémvilágban Kit Bellew volt a neve. A végén pedig mindenki csak Felhő Bellew-nak ismerte. Neve változásainak ez a története egyben sorsa változásainak története is. Mindez másképp fordul, ha édesanyja nem oly gyengéd, s nagybátyja nem oly vasakaratú ember, s ha nem kap egy levelet Párizsból, Gillet Bellamytól.

„Épp az imént volt a kezemben a *Hullámverés* egy példánya - írta Gillet. - O'Harának természetesen sikere lesz vele. De néhány jó ötletre még szüksége van.” Itt részletes tanácsok következtek a bimbózó irodalmi hetilap felvirágoztatására. „Menj és keresd fel. Hadd higgye, hogy ezek a te javaslataid, és nehogymegmondod neki, hogy az enyéme. Ha megtudja, akkor megtesz párizsi tudósítójának, amit nem engedhetek meg magamnak. A nagy magazinoktól készpénzt kapok a dolgaimért. És legfőképpen pedig rúgasd ki vele azt a kétbalkezes frátert, aki a zenei és művészeti rovatot vezeti. Más. San Franciscónak mindig megvolt a saját, külön irodalma. Most nincs semmi. Mondd meg neki, hogy nézzen körül, és kerítsen valakit, aki képes arra, hogy összehozzon egy épkézláb folytatásos regényt, és bele tudja adni a hely igazi színeit, báját, romantikáját.”

És bement Kit Bellew a *Hullámverés* szerkesztőségébe. O'Hara figyelt. O'Hara vitatkozott. O'Hara egyetértett. O'Hara kirúgta a kétbalkezes frátert, aki a kritikai rovatot vezette. És aztán pontosan az történt, amitől Gillet a távoli Párizsban rettegett. Ha O'Hara akart valamit, egy barátja sem tudott nemet mondani. Megnyerő, követelőző és ellenállhatatlan volt. Még mielőtt megszökhetett volna, társszerkesztő lett Kit Bellew, beleegyezett, hogy minden héten megír néhány hasábnyi kritikát, addig, amíg nem találnak erre valami rendes tollnokot, kötelezte magát, hogy heti tízezer szót ír San Franciscóról - mindezt fizetség nélkül. Ugyanis a *Hullámverés* még nem jövedelmez, magyarázta O'Hara; és éppen ilyen meggyőzően bizonygatta azt is, hogy egyetlenegy ember van San Franciscóban, aki meg tudja írni a folytatásos regényt, és hogy ez az ember Kit Bellew.

„Ó, uramisten, hát ebben benne vagyok!” - kesergett magában Kit a szűk lépcsőházban.

Imigyen kezdődött Kit rabszolgasága O'Haránál és a kielégíthetetlen étvágyú *Hullámverés*nél. Hétről hétre beleült egy szerkesztőségi székbe, hitegette a hitelezőket, pörölt a nyomdászokkal, és összeírt vagy huszonötezer szót a legkülönbözőbb témákról. És a munkája nem lett könnyebb. A *Hullámverés* nagyratörő volt. Ráment az illusztrációkra. És a nyomda költséges volt. Sosem volt pénze, hogy Kit Bellew-nak fizessen, és ugyanez okból nem tudott alkalmazni több munkatársat sem. Szerencsére Kitnek volt egy kis jövedelme. Mégsem volt soha egy vasa sem, ugyanis a *Hullámverés* állandó szorultságában felemésztette nemcsak az agyát, de minden készpénzét is. Itt voltak az illusztrátorok, akik olykor-olykor megtagadták, hogy illusztráljanak; a nyomdászok, akik olykor-olykor megtagadták, hogy nyomtassanak, és a kifutófiú, aki állandóan megtagadta, hogy kifusson. Ilyenkor O'Hara Kitre nézett, és a többi már Kit dolga volt.

Amikor júliusban Alaszkából befutott az Excelsior gőzös, és meghozta a híreket a nagy klondike-i telérleletről, amely felbolygatta az egész országot, Kit könnyelmű ajánlatot tett.

- Ide figyelj, O'Hara - mondta. - Ez az aranyláz is lesz akkora, mint a múltkori 49-ben. Mi lenne, ha elmennék és tudósítanám róla a *Hullámverést*? A költségeimet magam fedezem.

O'Hara a fejét rázta.

- Nem tudlak nélkülözni a szerkesztőségben, Kit. Mellesleg, még nincs egy órája sem, hogy Jacksonnal találkoztam. Holnap indul Klondike-ba, hajlandó nekünk minden héten egy levelet küldeni, fotókkal. Nem engedtem el, amíg meg nem ígérte. És az egészben az a legszebb, hogy nekünk semmibe sem fog kerülni.

Legközelebb akkor hallott Kit Klondike felől, amikor aznap délután beugrott a klubjába, ahol a könyvtár egyik benyílójában a nagybátyjába botlott.

- Helló, agg rokon - üdvözölte Kit, miközben behuppant egy bőrfotelbe, és kinyújtóztatta lábait. - Leülhetek?

- Valami bajod van? - kérdezte a másik. - Sápadt vagy. Kész roncs vagy.

Kit csak sóhajtott.

- Lesz részem abban az örömben, hogy eltemethetlek. Már látom.

John Bellew azok közül a kemény és szívós férfiak közül való volt, akik az ötvenes években ökrös fogaton szelték át a síkságokat; megvolt benne keménységük, az új föld meghódításában töltött gyermekkor keménysége.

- Nem élsz helyesen, Christopher. Szégyellem magam miattad.

- A züllés útja, mi? - vigyorodott el Kit.

Az idős férfi vállat vont.

- Ne rázd össze csavarodott tincseid, agg bácsikám. Bárcsak a züllés útja lenne. De erről szó sincs. Nincs időm.

- Hát akkor meg mi a...?

- Túlhajtott munka.

John Bellew harsányan és hitetlenkedve felnevetett.

- Túlhajtott murka?! Életedben egy centet nem kerestél még.

- De még mennyire hogy kerestem, csak sosem kaptam meg. Most is heti ötszázat keresek, és négy helyett dolgozom.

- Eladhatatlan képeslapok? Vagy valami más... ööö... frinc-franc? Tudsz úszni?

- Valamikor tudtam.

- Lovagolni?

- Volt részem ebben az élményben.

John Bellew utálkozva felhorkantott.

- Örülök, hogy atyád ezt már nem érte meg, hogy nem láthat gyalázatod teljes dicsfényében - mondta. - Atyád férfi volt, minden ízében férfi. Ő kiverte volna belőled ezeket a sületlenségeket.

- Ó, jaj, korcs idők! - sóhajtott Kit.

- Megérteném és eltűrném - folytatta a másik -, ha legalább sikered lenne. De életedben nem kerestél még egy centet se, valamirevaló férfimunkát nem végeztél még. Mihez értesz te egyáltalán? Elég erős vagy, mégse futballoztál még az egyetemen sem. Nem evezted. Nem...

- Bokszoltam és vívtam - néha.

- Mikor bokszoltál utoljára?

- Azóta se, de mindenki azt mondta, hogy a táv- és időérzékelem remek. Csak... ööö...

- Folytasd.

- Rapszodikusnak tartottak.

- Vagyis tunyának.

- Magam is mindig úgy gondoltam, hogy ez csak udvariaskodás.

- Az atyám, ifiúr, a te nagyatyád, az öreg Isaac Bellew egyetlen ökölcsapással megölt egy embert hatvankilenc éves korában.

- Az az ember volt hatvankilenc?

- Nem, te arcátlan mihaszna! De te egy szúnyogot se fogsz megölni hatvankilenc évesen.

- Változnak az idők, agg atyám! Manapság gyilkosságért börtönbe csukják az embert.

- Atyád száznyolcvanöt mérföldet lovagolt szemhunyas nélkül, és három ló múlt ki alatta.

- Ha ma élne, pullmankocsiban horkolná végig az egész utat.

Az öregebb férfi már fuldoklott a dühtől.

- Hány éves vagy?

- Okom van azt hinni, hogy...

- Tudom magamtól is. Huszonhét. Huszonkettő voltál, amikor befejezted az egyetemet. Művészkedtél, játszadoztál, cifrázkodtál öt évig. Isten és ember előtt kérdelem, hát mi hasznat hajtasz te? Mikor én annyi idős voltam, mint te, csak egy szál gatyám volt. A barmokat kísértem lóháton Colusóba. Kemény voltam, mint a kőszikla, és háltam a sziklán is. Napon aszalt marhahúson és medvehúson éltem. És még most is többet bírok, mint te. Lehetsz vagy hetvenöt kiló. Hát én akár most is földhöz teremtelek vagy elcsépellek, ha kell.

- Ha az ember csak koktélt nyakal vagy híg teát, attól nem jön meg az erőnlét - mormogta Kit.

- Nem látja, bácsikám, megváltoztak az idők. Mellesleg, rosszul is neveltek. Drága jó bolond anyám...

John Bellew dühösen felmordult.

- Ahogy maga mesélte egyszer, túl jó volt hozzám. Talán ha kölyökkoromban néhányszor magával vitt volna azokra a módfelett férfias vakációkra, amiket maga annyira élvez... valóban, miért is nem hívott meg néha? Halt és Robbie-t elvitte a Sierrákba és a mexikói útra is.

- Gondolom, mert túlságosan is mama-kedvence voltál.

- Az ön hibája, bácsikám, és drága anyámé. Honnan ismertem volna a kemény életet? Hiszen csak gyermek voltam. Mi más maradt nekem, mint a rézkarcok, a képek és a legyezők? Tehetek én róla, hogy sosem kellett megizzadnom?

Az idős férfi leplezetlen undorral nézett unokaöcsére.

- Most újra egy olyan „férfias” vakációra indulok. És ha most azt mondanám, gyere velem?
- Elég későn, meg kell mondanom. Hová?
- Hal és Robert Klondike-ba megy. Átkísérem őket a hágón, le a tavakig, onnan visszafordulok...

Nem folytathatta, mert a fiatalember felugrott, és megragadta a kezét.

- Örangyalom!

John Bellew azonnal gyanakodni kezdett. Álmában se gondolta volna, hogy Kit elfogadja a meghívást.

- Ezt nem mondod komolyan? - kérdezte.
 - Mikor indulunk?
 - Nehéz út lesz. Kolonc lesz.
 - Dehogy leszek. Dolgozni fogok. Amióta a *Hullámverés*-nél vagyok, megtanultam dolgozni.
 - Mindenkinek egyévi készletet kell magával vinnie. Annyi lesz a csomag, hogy az indián málhahordók nem győzik majd. Hal és Robert között fel kell osztani a felszerelést. Ezért megyek velük én: segíteni a szállításban. Ha eljössz, neked is segítened kell.
 - Majd meglátja.
 - Nem tudsz cipelni - hangzott az ellenvetés.
 - Mikor indulunk?
 - Holnap.
 - Nehogy azt higgye, hogy a kemény életről szóló kiselőadása hatott meg - szólt vissza Kit elmenőben. - Valahogyan, valahová meg kellett szöknöm O’Harától.
 - Ki az az O’Hara?
 - Egy ír rabszolgahajcsár, a legjobb barátom. A *Hullámverés* kiadója, tulajdonosa és mindenek felett nagybátyja. A szava parancs. Feltámasztja a holtakat is.
- Este Kit levelet írt O’Harának. „Csak néhány hét vakáció - magyarázta. - Keríts valahonnan egy másik fickót, aki kiigyalja a regényfolytatásokat. Sajnálom, öreg fiú, de egészségi okokból el kell utaznom. Ha visszajövök, hétszer annyit fogok dolgozni.”

Kit Bellew partra szállt a Dyeának nevezett, ezrek és ezrek mázsányi felszerelésével telezsúfolt partszakasz örült forgatagában. Ez a hatalmas tömegű málha és élelem, amit az egyre érkező gőzösök már egész hegyekbe halmoztak a főnyen, apródonként elárasztotta az egész Dyea-völgyet és a Csilkut-hágót is. Ez huszonnyolc mérföldes fuvart jelentett; másképp szállítani, mint emberi háton pedig nem lehetett. Noha az indián teherhordók bére nyolc centről negyvenre ugrott, szinte elöntötte őket a munka, és nyilvánvaló volt, hogy a tél a felszerelés zömét a hágó innenső oldalán éri.

A zöldfülűek közt is legzöldebb Kit volt. Mint sok százan mások, ő is töltényővre akasztott hatalmas revolvert viselt. Ebben szintén bácsikája volt a bűnös, akit teljesen betöltött a régi törvénytelen napok emlékezete. De Kit Bellew romantikus volt. Magával ragadta az aranyláz pezsgése, forrongása; mozgalmasságát a művész szemével figyelte. Nem vette komolyan.

Ahogy a hajón mondta: pusztán csak vakációzni jött, éppen csak hogy „átkukkantani” a hágón, aztán már fordul is vissza.

Társait, akik a rakomány partraszállítására vártak, magukra hagyta, és kószálni indult felfelé a part mentében, a régi kereskedelmi állomás irányában. Megfigyelte, hogy a revolveresek közül sokan milyen fontoskodva járkálnak fel-alá, de nem utánozta őket. Tagbaszakadt, hat láb magas indián ment el mellette, szokatlanul nagy bálát cipelve. Kit megcsodálta a teherhordó könnyed, kecses mozgását, és utánaeredt az indiánnak. Az megérkezve az állomás elé, rádobta málháját a mázsára, Kit pedig csatlakozott az indiánt körülálló álmélkodó aranyások csoportjához. A bála hatvan kilót nyomott; ezt azután a báméskodók áhítattal ismételtették. Kitnek az járt a fejében, hogy ő meg se tudna emelni ekkora súlyt, nemhogy sétálni vele.

- A Lindeman-tóhoz megy vele? - kérdezte.

Az indián igenlően morgott.

- Mennyit keres ezen a csomagon?

- Ötven dollárt.

Itt Kit félbeszakította a társalgást. Fiatal nő állt az ajtóban, őrajta akadt meg a szeme. Fiatal volt és csinos. Arcának színe, ragyogó szépsége megragadta Kitet; rajta felejtette a szemét, és nézte, míg a lány zokon nem vette, és hosszú pillájú sötét szemének hűvös tekintetével nem találkozott pillantása. Végigmérte Kitet, arcától a combján lógó hatalmas revolverig, ami láthatóan mulattatta. Mikor pillantása ismét visszatért az övéhez, szemében megvető mosoly volt. Ez úgy érte Kitet, mintha arcul csapták volna. A lány a mellette álló férfihoz fordult, és Kitre mutatott. A férfi ugyanazzal a megvető mosollyal mérte végig.

- Csicsakó - mondta a lány.

A férfi, aki olcsó kezeslábasában, kopottas gyapjúmellényében olyan volt, mint valami csavargó, szárazon elvigyorodott, és ettől Kit teljesen lehervadt. A lány mindenestre szokatlanul csinos, állapította meg magában, miközben azok ketten eltávoztak. Különösen a járása keltette fel a figyelmét.

- Láttad azt az embert a lánnyal? - kérdezte Kittől a szomszédja izgatottan. - Tudod, ki volt az?

Kit a fejét rázta.

- Keribu Charley. Épp az imént mutatták meg nekem. Klondike-ban jól beütött neki. Veterán. Tizenkét éve él a Yukonnál. Most is onnan jön.

- Mit jelent az, hogy „csicsakó”? - kérdezte Kit.

- Te is az vagy; én is az vagyok - volt a válasz.

- Lehet, hogy az vagyok, de mit jelent?

- Zöldfülű.

Visszatérőben a partra Kit újra meg újra elismételte magában. Nagyon bántotta, hogy egy nő zöldfülűnek nevezte. Még mindig előtte volt a roppant málhát cipelő indián képe, ezért behúzódva a parton felhalmozott rakomány egyik szegletébe, elhatározta, hogy kitapasztalja az erejét. Kiválasztott egy liszteszsákot, amiről tudta, hogy körülbelül ötven kilót nyom. Megvetette a lábát, lehajolt, és megpróbálta a vállára kapni. Az első gondolata az volt, hogy ötven kiló valóban nehéz. A második, hogy gyenge a háta. A harmadik, mikor ötpercnyi hiábavaló birkózás után rárogyott a zsákra, egy káromkodás. Megtörölte a homlokát, és egy

halom kajával tömött zsák mögött megpillantotta John Bellew-t, aki szemében jeges gúnnnyal őt figyelte.

- Ó, istenem, nyápic faj fiadzott ágyékunkból! Én ilyenekkel játszadoztam tizenhat éves koromban.

- Elfelejtet, bácsikám - vágott vissza Kit -, hogy én nem medvehúson nőttem fel.

- Én hatvanévesen is még elbánok vele.

- Na, hadd látom.

És Kit meglátta. John Bellew negyvennyolc éves volt, de lehajolt, megtapogatta, milyen fogás esik rajta, megbecsülte a súlyát, aztán ügyesen megragadta, egyetlen gyors mozdulattal megemelte, felegyenesedett, és ott állott, vállán a zsák liszttel.

- Fortély, fiam, fortély - és gerinc.

Kit hódolattal emelte meg a kalapját.

- Ön, bácsikám, egy csodalény, fénylő csoda. Gondolja, hogy én is kitanulhatnám a fortélyát? John Bellew a vállát vonogatta.

- Iszkolsz te hazafelé, mielőtt még elindulnánk.

- Sose féljen - hurrogtat le Kit. - Otthon vár O'Hara, a bömbölő oroszlán. Amíg nem muszáj, nem megyek vissza.

Az út első szakasza Kit számára szerencsés volt. A Finnegan Elágazásáig sikerült indiánokat fogadniuk, így addig azok vitték a több mint egytonnányi felszerelést. Ettől a ponttól azonban mindent a saját hátukon kellett szállítani. Úgy tervezték, hogy napi egy mérföldet haladnak. Nem is tűnt nehéznek - papíron. Mivel John Bellew a táborban marad főzni, ő csak néha tud elvinni egy-egy csomagot; tehát a három fiatalember mindegyikének naponta négyszáz kilónyi terhet kell elszállítani egy mérföldnyire. Ha huszonöt kilós csomagokat csinálnak, az napi tizenhat mérföldet jelent megrakva és tizenötöt üresen. Ha negyvenkilós csomagokat csinálnak, akkor naponta tizenkilenc mérföldet kell megjárniuk; ötvenkilós csomagok csak napi tizenöt mérföldet jelentenek.

- Én nem szeretek gyalogolni - szolt Kit. - Én hát ötven kilót viszek. - Észrevette a kételkedő mosolyt nagybátyja arcán, gyorsan hozzátette: - Természetesen csak fokozatosan. Az embernek előbb ki kell tapasztalni a csínját-bínját. Huszonötöt kezdek.

El is kezdte huszonötöt, és vidáman poroszkált az úton. A következő táborhelyen ledobta a zsákot, és visszaporoszkált. Könnyebb volt, mint hitte. De már az első két mérföld felémésztette ereje nagy részét, és felszínre hozta gyengeségét. Második batyuja harminc kiló volt. Ez már nehezebb volt, és Kit már nem poroszkált. A teherhordók szokása szerint gyakran leült a földre, de málháját nem tette le, hanem egy sziklának vagy fatönknek támasztotta. A harmadik csomagnál felbátorodott. Egy negyvenöt kilós babos zsákra csatolta hevedereit, és nekiindult. Száz méter után úgy érezte, összeesik. Leült, és megtörülte arcát.

- Rövid táv, rövid pihenő - mormolta. - Ez a módja.

Néha még száz métert sem tett meg egyszerre, és akárhányszor talpra küszködte magát egy újabb rövid távra, a csomag a hátán mind nehezebb lett. Zihált, és ömlött róla a verejték. Még negyedmérföldnyire sem jutott, mikor levetette gyapjúingét, és egy útmenti fára akasztotta. Kicsit később eldobta a kalapját. Fél mérföld után úgy érezte, nem bírja tovább. Soha életében

így még nem erőlködött, és tudta, hogy most teljesen kikészült. Ahogy ott ült és lihegett, pillantása hatalmas revolverére és a nehéz töltényövre esett.

- Öt kiló ócskavas! - vigyorodott el gúnyosan. Kicsatolta, és a bokrok közé hajította. Ahogy a hegynek fel, hegynek le tartó teherhordók szakadatlan árama elvonult mellette, megfigyelte, hogy a többi zöldfülű is kezdi eldobálni hatlövetű mordályát.

Rövid nekiiramodásai egyre rövidebbek lettek. Volt, hogy csak harminc métert tudott előrebotorkálni, és a dobhártyáján fenyegetően lüktető vér és erőtlenül remegő térdei máris megállást parancsoltak. Hosszabbodtak a pihenők. De az agya dolgozott. Huszonnyolc mérföldes út áll előttük, és ez ugyanannyi napot jelent; mindenki szerint ez volt a legkönnyebb szakasz.

- Csak várd ki a Csilkutot - mondogatták, amikor a pihenőben beszélgettek -, ott négykézlábon mászhatsz.

- Nem lesz semmiféle Csilkut - válaszolta ilyenkor. - Legalábbis az én számomra. Addigra én már rég alulról szagolom az ibolyát.

Egy botlás és a hirtelen, heves mozdulat, hogy visszanyerje egyensúlyát, megrémítette. Egyszerre úgy érezte, hogy minden belső része kiszakad.

- Ha egyszer úgy esem el, hogy ez a hátamon van, akkor kampec - mondta egy másik teherhordónak.

- Ez semmi - hangzott a válasz. - Majd ha a kanyonhoz érsz! Húsz méter hosszú szálfn kell átmenni a tomboló zuhatag felett. Se kapaszkodó köté, se semmi, és a víz csak úgy forr. Ha bafyval a hátadon leszel, nincs ám kibújas a hevederből. Szépen ottmaradsz, és megfulladsz.

- Remek - tódította Kit; és kimerültségében szinte komolyan gondolta.

- Három-négy ember mindennap belefullad - bizonygatta a másik.

- Vidám, mondhatom - szólt Kit, és föltápáskodott, hogy tovább botorkáljon.

Ő meg a zsák bab olyanok lettek, mint valami két lábon járó szerencsétlenség. A zsák arra a vén tengeri emberkére emlékeztette, aki Szindbád nyakában ült. És ez vakáció, elmélkedett. Ehhez képest édes volt a rabszolgaság O'Haránál. Újra és újra csaknem elcsábult a gondolatra, hogy bevágja a zsák babot a bozótba, és aztán megkerülve a táborhelyet, le a partra; elkapja az első hajót, és vissza a civilizációba.

De aztán mégse csábult. Valahol ott volt benne a hajlam a kemény életre; egyre csak azt hajtogatta magában, hogy amit más meg tud csinálni, azt ő is tudja. Már szinte lidércesen motyogta oda mindenkinek, aki elment mellette az úton. Máskor meg pihenés közben irigykedve nézte az övénel nehezebb terhekkal egykedvűen baktató öszvértalpú indiánokat. Úgy tűnt, sose pihennek, csak mennek, mennek Kit számára elképesztő kitartással és biztonsággal.

Leült és szitkozódott; küzdött a kísértéssel, hogy visszazökjön San Franciscóba. Mire a mérföld végére ért, abbahagyta a káromkodást, és sírva fakadt. Könnyei a kimerültség és önmegvetés könnyei voltak. Ha volt valaha igazi emberi roncs, hát ő volt az. Amint megpillantotta az út végét, kétségbeesetten megfeszült; eljutott a táborhelyig, és ott, hátán a babbal, arcra bukott. Nem halt meg, de negyedóráig tartott, amíg elegendő erőt gyűjtött, hogy kibújjon a hevederekből. Aztán émelygést érzett; így talált rá Robbie, aki maga is hasonló bajokkal kínlódott. És Robbie kínjai újra lelket öntöttek Kitbe.

- Amit más meg tud csinálni, azt mi is tudjuk - mondta Robbie-nak, bár a lelke mélyén maga sem volt benne biztos, nem hősködés-e ez csupán.

- Huszonhét éves vagyok és férfi - bizonygatta magának sűrűn a következő napokban. És szükség volt rá. Bár nyolc kilót fogyott, a hét végén már el tudta vinni a maga napi négyszáz kiló terhét a kiszabott egy mérföldnyire. Arca sovány, elgyötört volt. Elvesztette teste és szelleme minden rugalmasságát. Már nem is járt, csak vonszolta magát. Már a visszautakon, csomag nélkül is csaknem ugyanúgy húzta a lábát, mint felmálházva.

Úgy dolgozott, mint az igavonó barom. Evés közben elaludt, és álma nehéz volt és állati; a fájdalomtól üvöltve ébredt, mikor lábába beleállt a görcs. Minden tagja sajgott. Nyers vízholtyagokon járt; de még ez is jobb volt, mint azok a félelmetes zúzódások a lábán, amelyeket a Dyea-síkság vízkoptatta sziklái között vezető kétmérföldes útszakaszon szerzett. Ez a két mérföld harmincnyolc mérföld gyaloglást jelentett. Mellét, vállát feltörte a heveder; most először gondolt megértéssel a városi utcán látott lovakra.

Mikor már áthordták minden felszerelésüket a pallón, a kanyon torkolata felett, megváltoztatták tervüket. Hírek érkeztek a hágón túlról, hogy a Lindeman-tónál most vágják az utolsó csónaknak való fákat. A két unokafivér, szerszámokkal, kéziűrésszel, pokrócokkal, elemőzsiával a hátán előrement, és hátrahagyta Kitet és a nagybátyját azzal, hogy igyekezzenek előrébb jutni a többi felszereléssel. John Bellew most már Kittel felváltva főzött. Váll váll mellett baktattak. Az idő repült, és a csúcson már leesett az első hó. Ha a tél a hágón innen éri őket, az csaknem éves késést jelent. Az öreg ötven kilókat vett acélhátára. Kit fogcsikorgatva szíjazta rá hevederét az ötvenkilós zsákokra. Fájt, de már kezdte megtanulni a fortélyát, és minden zsírtól, puhaságtól megtisztult testén ösztövére, keserű izmok keményedtek. Figyelt és tanult. Megfigyelte az indiánok használta fejhevedert, készített magának egyet, és vállhevederekkel együtt használta. Ez megkönnyítette a dolgát, úgyhogy kezdte a könnyebb, esetlen formájú csomagokat málhája tetejére rakni. Így aztán hamarosan úgy menetelt, hogy ötven kiló a vállán, nyolc-tíz lazán a bálája tetején, nyakszirtjének támasztva; fejsze vagy egy pár evező az egyik kezében, bogrács a másikban.

De dolgozhattak, ahogy akartak, egyre többet kellett küszködniük. Az út göröngyösebb lett; a málha egyre nehezebb; a hegyeken a hóhatár pedig napról napra lejjebb húzódott, a fuvar költség pedig hatvan centre szökött. Az unokafivérektől semmi hírt nem kaptak, így biztosak lehettek benne, hogy odaát döntik és fűrészelik a szálfákat csónaképítésre alkalmas deszkákra. John Bellew aggódni kezdett. Elkaptak egy, a Lindeman-tótól visszatérő indián csapatot, és rávették őket, vigyék fel a felszerelést a Csilkutra. Az indiánok hatvan centet kértek a csúcsig különként, és ez John Bellew-t csaknem teljesen tönkretette. Úgy alakult, hogy valami kétszáz kilónak nem akadt gazdája. Ezért az öreg hátramaradt azzal, hogy majd maga viszi utánuk, Kitet pedig előreküldte az indiánokkal. Kitnek a csomagokkal apránként előrehaladva, a csúcson kellett bevárnia, amíg az öreg, mint fogadkozott, utol nem éri a maradék kétszáz kilóval.

Kit teherhordóival együtt baktatott az úton. Tudta, hogy hosszú menet lesz, föl, egyenest a Csilkut csúcsáig, ezért ő csak negyven kilót rakodott. Bár az indiánok szinte tántorogtak terhük alatt, az iram mégis nagyobb volt, mint amihez eddig szokott. De azért nem nyugtalankodott; már szinte egyenlőnek tartotta magát az indiánokkal.

Negyed mérföld után már pihenni szeretett volna. De az indiánok csak meneteltek. Kit sem állt le, és megpróbálta tartani helyét a sorban. Fél mérföldnél meg volt róla győződve, hogy egy lépéssel se bírja tovább, ám azért mégis fogcsikorgatva, de tartotta a helyét; mire az első

mérföld végére értek, csodálta, hogy még életben van. Aztán, furcsa módon, jött az, amit úgy hívnak, hogy pótszufla, és a következő mérföld már majdnem könnyebb volt, mint az első. A harmadik mérföldbe majd belehalt, de azért nem nyafogott, noha a fájdalomtól és a fáradságtól már félőrült volt. És akkor, mikor már az ájulás szélén érezte magát, következett a pihenő. Ahelyett, hogy a fehér teherhordók szokása szerint, csomaggal a hátukon telepedtek volna le, az indiánok kibújtak váll- és homlokhevederükből, leheveredtek beszélgetni, cigarettázni. Félóra is eltelt, mire újra nekiindultak. Kit, meglepetésére, teljesen frissnek érezte magát. Hosszú menet, hosszú pihenő lett az új jelmondata.

Eddig másról se hallott, csak a Csilkut meredélyéről; és most valóban nemegyszer négykézláb kapaszkodott felfelé rajta. De amikor a sűrűn szakadó hóban felért a gerincre, indiánjaival együtt ért fel, és az volt titkos büszkesége, hogy végigcsinálta velük az egész utat, és nem nyafogott, nem maradt le egyszer sem. „Majdnem olyanná válni, mint az indiánok” - dédelgette magában új becsvágát.

Amikor kifizette az indiánokat, és távozásukat figyelte, leereszkedett a viharos sötétség, és ő ott maradt egyedül, háromszáz méternyire az erdőhatár fölött a hegygerincen. Övig átázva, kiéhezve és kimerülve, egy kis tűzért vagy egy csésze kávéért évi keresetét adta volna. Ehelyett megevett egy fél tucat hideg lepényt, és bemászott a félig kigöngyölt sátorlapok közé. Mielőtt elszundított volna, csak egy futó gondolatra maradt még ideje; és elvigyorodott a kéjtől, amint elképzelte John Bellew-t, milyen férfiasan fogja vonszolni a maga kétszáz kilóját felfelé a Csilkutra. Ami őt magát illeti, ő, ha egy tonnával megrakodva is, de most már hegynek le fog menni.

Reggel, a fáradságtól mereven, fagytól gémberedetten kihengergőzött a vászonból, megevett egy kiló nyers szalonnát, rácsatolta hevedereit az ötvenkilós zsákra, és megindult lefelé a sziklás úton. Sok száz méterrel lejjebb az út egy kis gleccseren vezetett lefelé a Crater-tóhoz. A többiek végigbandukoltak a gleccseren. De Kit aznap csak a gleccser felső végénél szórta le csomagjait. Felbátorodva az út rövidségén, alkalmanként nyolcvan kilót is rakodott. Szüntelenül azon csodálkozott, hogy erre egyáltalában képes. Vett egy indiántól két dollárért három kökemény kétszersültet, és ezen meg hatalmas mennyiségű nyers szalonnán élt egész nap. Mosdatlanul, átfázva, izzadságtól nyirkos ruhában ismét a sátorlapokba burkolózva töltötte az éjszakát.

Kora reggel sátorponyvát terített a jégre, rárakott vagy háromnegyed tonnát, és húzni kezdte. Mikor a gleccser lejtője meredekebb lett, a rakomány felgyorsult, elsodorta Kitet, a csomagok tetejére hajította, és elszáguldott vele.

A málhája alatt görnyedő száz teherhordó megállt, és őt figyelte. Kit kétségbeesett figyelmeztetéseket kiáltozott feléjük, és azok, akik az útjában voltak, botladozva iszkoltak félre. Lent, a gleccser alsó végén, hirtelen egy kis sátor bukkant fel. Ahol a teherhordók taposta ösvény elkanyarodott, ő friss csapást vágva robogott tovább a szűz hóban. A hó, amit felvert, jeges felhőben kavargott körülötte, és egyúttal le is fékezte. A sátrat már csak akkor vette észre, amikor nekiütközött, magával ragadva a sátorcölöpöket, berontott az elülső sátorlapon át, és a sátor közepén, még mindig a ponyván, zsákjai tetején megállapodott. A sátor részegen megtántorodott, és Kit a szállongó jeges hópárában szembe találta magát egy pokrócaiba burkolózó, elképedt fiatal nővel - azzal, aki Dyeában zöldfülűnek nevezte.

- Láttá, milyen felhőt kavartam? - érdeklődött Kit jókedvűen.

- Felhőt? - nézett rá rosszállóan a nő.

- És még repülő szőnyegről beszélnek! - folytatta Kit.

A nő kihívóan hűvös volt.

- Még jó, hogy nem borította fel a kályhát - mondta.

A nő tekintetét követve, Kit vaskályhát s rajta kávéskannát pillantott meg, és egy fiatal indián asszonyt, aki a tüzet rakta. Beleszimatolt a levegőbe, és visszanézett a lányra.

- Még mindig csicsakó vagyok, de a mordályomat már eldobtam.

Most már a nő is felismerte, és felderült az arca. - Sose hittem volna, hogy eljut idáig.

Kit újra mohón beleszippantott a levegőbe.

- Ne éljek, ha ez nem kávé! Mindenre hajlandó leszek, ha ad egy csészével abból a kannából.

A kávé mellett bemutatkozott, és megtudta a lány nevét is: Joy Gastell. Azt is megtudta róla, hogy veterán. A Nagy-Rabszolga-tónál született egy kereskedelmi állomáson, és még kislány volt, amikor az apjával átkeltek a Sziklás-hegységen, és lejöttek a Yukonon. Most épp hazatérőben van az apjával, akit üzleti ügyek Seattle-ben tartóztattak, azután zátonyra futott a szerencsétlen sorsú Chanteren, és az utasok megmentésére érkező hajó visszaszállította Puget Soundba.

Tekintettel arra, hogy a hölgy még mindig pokrócaiban volt, Kit nem folytatta a beszélgetést, hanem hősiesen visszautasította a második csésze kávé, összeszedelőzködött, és csomagjaival együtt távozott a sátorból. Később számos következtetést vont le: elbájoló neve és elbájoló szeme van; nem lehet több húsz, huszonegy évesnél, de legfeljebb huszonkettő; az apja valószínűleg francia; tudja, mit akar; temperamentuma, mint a tűz; és hogy nem itt a határvidéken, hanem valahol máshol nevelkedett.

A jég tarolta sziklák közt, az erdőhatár felett az út megkerülte a Crater-tavat, aztán ráfordult a Happy Camp és az első borókafenyők felé ereszkedő sziklás lejtőre. A súlyos málhával megrakottan ez több napi gyötrelmes robotot jelentett volna. A tavon egy kis vászoncsónak fuvarozott. Két fordulóval két óra alatt minden csomagjával együtt odaát lehetne. De nem volt egy fityingje sem, a révész pedig negyven dollárt számított tonnánként.

- Aranybánya van ebben a csinos kis csónakban - mondta Kit a révésznek. - Akarja, hogy mutassak magának egy másikat is?

- Mutasson - hangzott a válasz.

- Ha átviszi a felszerelésemet, fizetséggéppen elmondom magának az ötletet. Még nincs szabadalmaztatva, amint elmondtam, bele is ugorhat fejest. Benne van?

A révész benne volt.

- Rendben. Látja ezt a gleccsert? Fogjon egy csákányt, és vágja bele. Egy nap alatt kész egy egész tisztességes vályú a tetejétől az aljáig. Érti már? Csilkut és Crater-tó Csúszda Részvénytársaság. Mázsájáért elkérhet egy dollárt, megcsinál napi száz tonnát, és más dolga sincs, mint a pénzt beszédni.

Két óra múlva odaát volt a túlparton, és ezzel három napot nyert. Mikor John Bellew beérte, már jócskán egy másik gleccservízzel telt vulkáni kráter, a Feneketlen-tó felé járt.

Az utolsó útszakasz, a Hosszú-tótól a Lindeman-tóig, csak három mérföld volt, de az út, ha egyáltalán útnak lehetett nevezni, egy háromszáz méter magas hegynergen át vezetett, majd le a hegyomlásos, nadrágfékes lejtőn, aztán jó hosszan egy mocsaras részen keresztül. John Bellew a fejét csóválta, amikor azt látta, hogy Kit ötven kilóval a hátán még lehajol egy huszonöt kilós liszteszsákért, és a tarkójának döntve a batyuja tetejébe rakja.

- Hát a medvehús kajával meg az egy szál gatyával mi van? - vágott vissza Kit.

John Bellew a fejét rázta.

- Öregszem, Christopher.

- De hiszen még csak negyvennyolc éves! Tudja azt, uram, hogy az én nagyatyám, az ön atyja, az öreg Isaac Bellew, hatvankilenc éves korában egyetlen ökölcsapással megölt egy embert?

John Bellew elvigyorodott, és lenyelte a keserű orvosságot.

- Bácsikám, valami fontosat akarok mondani. Mama-kedvencének neveltek, de most többet viszek és tovább, mint maga; és két vállra fektetem és eldöngetem, akár ebben a percben is.

John Bellew kezét nyújtott, és ünnepélyesen így szólt:

- Christopher, fiam, elhiszem, hogy megteszed. Elhiszem, hogy még ezzel a csomaggal a hátadon is meg tudod tenni. Megálltad a helyed, fiam.

Az utolsó útszakaszt Kit négyszer járta meg naponta, ami napi huszonnégy mérföld hegymászást jelentett, és abból is tizenkettőt nyolcvan kilóval megrakottan. Büszke, hajthatatlan és fáradt volt, de nagyszerű kondícióban. Úgy tudott enni és aludni, mint még soha életében, és majdnem sajnálta, mikor a munka már a végére járt.

Egy kérdés izgatta még. Azt már tudta, ha az ötven kilóval a hátán elesik, túléli, de arról meg volt győződve, hogy ha egyszer a tarkóján a huszonöt kilóval bukik fel, az biztosan eltöri a csigolyáját. A mocsárban a teherhordók ezrei gyorsan posvánnyá dagasztottak minden gázlót, így az utánuk jövőeknek minduntalan új ösvényt kellett taposniuk. Egy ilyen új gázló taposása közben oldódott meg a huszonöt kiló problémája.

A lány, cuppogó sár besüppedt alatta, és Kit arcra bukott. A huszonöt kiló beleszorította arcát a sárba, de aztán nem roppantotta el a nyakát, hanem átgurult a fején. A maradék ötven kilóval a hátán négykézlábra állt. De tovább nem jutott. Karja vállig süppedt, arca a híg sárba nyomódott. Ahogy ezt a karját kihúzta, a másik süppedt be vállig. Ebben a helyzetben lehetetlen volt kibújni a hevederekből, de hátán az ötvenkilós súly feltápászkodni sem engedte. Négykézláb állva, miközben hol az egyik, hol a másik karja süppedt be könyékig, megpróbált elvergődni a kis zsák liszthez. De csak kimerült, és egy tapodtat sem jutott előbbre; feltörte és megdagasztotta a füves felszínt, és most, veszélyes közelségben orrához, szájához, kis pocsolya képződött.

Hátán a batyuval, megpróbált hanyatt fordulni, de csak azt érte el, hogy mindkét karja vállig besüppedt, és megízlelhette, milyen érzés vízbe fulladni. Páratlan türelemmel, lassan előbb az egyik, aztán a másik karját húzta ki a cuppogó latyakból, aztán karjait a felszínen laposan kinyújtóztatva állára támaszkodott. Csak ekkor kezdett el segítségért kiabálni. Egy idő után sárban tocsogó lépteket hallott közeledni hátulról.

- Nyújtsd a kezedet, barátom - szólt Kit. - Dobj ide egy kötelet vagy valamit.

Női hang válaszolt, és Kit felismerte.

- Ha kicsatolja a hevedereket, fel tudok állni - mondta Kit.

Az ötvenkilós súly nagy cuppanással hengeredett a sárba, és Kit lassan feltápászkodott.

- Szép kis kátyú - nevetett Miss Gastell, ahogy megpillantotta a fiatalember sáros arcát.

- Ugyan - válaszolta Kit könnyedén. - Kedvenc tornagyakorlatom. Próbálja meg egyszer. Jót tesz a has- és hátizmoknak. - Megtörülte arcát, és egy hirtelen mozdulattal lecsapta kezéről a latyakot.

- Ó! - kiáltott fel Miss Gastell, ahogy felismerte. Hiszen ez Mr.... ó... Mr. „Felhő” Bellew!

- Hálásan köszönöm az időben érkezett segítséget és a nevet is - válaszolta Kit. - Most már kétszeresen is meg vagyok keresztelve. Ezentúl ragaszkodom hozzá, hogy Felhő Bellew-nak szólítsanak. Jó név, és nem is minden jelentés nélkül való.

Beállt a sarki tél. Arasznyi vastagon állt a hó, és bár orkánok fújtak, a kisebb tavak felszínén megindult a jégképződés. Késő délután, mikor a viharos szél egy kissé alábbhagyott, Kit és John Bellew segített megrakni Robbie-ék csónakját, aztán nézték, hogy távolodnak lefelé a tavon, amíg el nem tűntek a hófűvésben.

- Most pedig lefekszünk, aztán reggel korán indulás - mondta John Bellew. - Ha a csúcson nem kap el a vihar, estére Dyeában lehetünk, és ha szerencsénk lesz, és kapunk hajót, egy hét múlva San Franciscóban vagyunk.

Utolsó táborhelyük a Lindeman-tónál szálnalmas maradvány volt csupán. A fiúk minden használható holmit magukkal vittek, a sátrat is beleértve. Csak egy szélfogónak kifeszített rongyos ponyva védte őket valamennyire a szakadó hótól. A vacsorát horpadt, félredobott tábori edényekben, nyílt tűzön főzték. Csak a pokrócuk és néhány étkezésre elegendő élelmük maradt.

Vacsora közben Kit egyszer szólalt meg.

- Bácsikám - mondta -, szeretném, ha ezentúl Felhőnek szólítanál. Talán nem kavartam elég nagy viharfelhőt az úton?

Néhány perc múlva már a rakodó, csónakot építő aranyásók sátorvárosa felé baktatott. Órákig el volt, és amikor visszatért, és bebújt a pokrócaiba, John Bellew már aludt.

A viharos reggeli derengésben Kit előmászott takaróiból, még amúgy harisnyásan tüzet rakott, a tűznél kicsit megmelegítette fagyott lábbelijét, aztán kávéfőzőt, és szalonnát sütött. Didergős, nyomorúságos reggeli volt. Amint végeztek vele, összeszíjazzák takaróikat. Ahogy John Bellew rátért a Csilkut felé vezető útra, Kit felemelte a karját.

- Viszlát, bácsikám - mondta.

John Bellew rábámult, és elkáromkodta magát a meglepetéstől.

- És ne feledje, Felhőnek hívnak - rótt meg Kit.

- De mit fogsz csinálni?

Kit bizonytalanul a tavon túlra, valamerre észak felé mutatott.

- Mi értelme van visszafordulni, ha már egyszer idáig eljutott az ember? - kérdezte. - Amellett belekóstoltam a húsba, és megízlett. Továbbmegyek.

- Egy vasad sincs - vetette ellen John Bellew. - Nincs felszerelésed se.

- Van munkám. Tekints öcsédre, Christopher Felhő Bellew-ra! Munkája van. Egy úr szolgálja. Százötvenet kap havonta és kaját. Lekísér Dawsonba két turistát egy másik úr szolgáljával, szakács, csónakmester és tábori mindenes minőségben. És O'Hara meg a *Hullámverés* mehet a pokolba!

John Bellew zavarban volt, és csak annyit tudott dünnyögni:

- Nem értem.

- Azt beszélnek, a szürke medvék csak úgy nyüzsögnek a Yukon-medencében - magyarázta Kit. - Nekem is csak egy gatyám van, és most megyek a medvehús után, ez az egész.

II. fejezet

A HÚS

Felhő Bellew nekifeküdt a közben ismét orkánná erősödött szélnek, és végigbotladozott a parton. A szürkületben tucatnyi csónakot rakodtak a Csilkuton át ideszállított értékes felszereléssel. Otromba, kevés hozzáértéssel összerótt csónakok voltak, kézzel fűrészelt nyers lucfenyődeszkákból. Az egyik már megrakott csónak éppen indulóban volt; Kit megállt és figyelte.

A szél keresztben fújt a partra, és kellemetlen hullámokat kavart a sekély vízben. A távozó csónak legénysége, hajóját a mély víz felé taszítva, magas gumicsizmában gázolta a vizet. Kétszer kellett nekirugaszkodniuk. Mikor először kapaszkodtak csónakukba, nem sikerült kievezniük, a víz visszasodorta őket, és megfeneklettek. Harmadszorra félig-meddig sikerült. Az a két ember, aki utoljára kapaszkodott föl, derékig vizes lett, de a csónak vízen volt. Ügyetlenül viaskodtak evezőikkel, és csak lassan távolodtak a parttól. Azután kifeszítettek egy lepedőkből készült vitorlát, amit az első szélroham magával ragadott, és harmadszor is visszasodorta őket a fagyott partra.

Kit elmosolyodott magában, és továbbállt. Ez az, amire neki is számítani kell, ugyanis új szerepkörében még aznap egy hasonló csónakba kell ülnie.

Mindenfelé munka folyt; kétségbeesett munka, mert a tél végleges beállta annyira fenyegetett, hogy bizonytalan volt, átjutnak-e a tavak hosszú láncolatán, mielőtt befagynak. Mégis mikor Kit megérkezett Sprague és Stine urak sátrához, sürgésnek nyomát se találta.

A tábortűznél, egy kifeszített sátorlap védelmében alacsony, kövér férfi guggolt, és barna csomagolópapírból sodort cigarettát szívott.

- Helló - szólalt meg. - Te vagy Mr. Sprague új embere?

Kit bólintott, és valami különös hangsúlyt velt felfedezni a *misteren* és az *emberen*. Hogy a kis kövér ember a szeme sarkából rákacsintott, abban egészen biztos volt.

- Hát én meg a Stine doktor embere vagyok - folytatta a másik. - Öt láb két hüvelyk magas vagyok, és a nevem Dagi, Dagadt Jack, de hívnak néha Szemfüles Johnnynak is.

Kezet ráztak.

- Medvehúson nevelkedtél? - érdeklődött Kit.

- Nana - hangzott a válasz -, bár ha jól emlékszem, eleinte bölénytejet itattak velem. Ül le, oszt falj valamit. A főnökök még nem bújtak elő.

És bár egyszer már megreggelizett John Bellew-val, Kit leült a ponyva alá, és elfogyasztotta a második reggelit is, háromszor akkora étvággal, mint az elsőt. A több heti kimerítő robot után farkasétvágya volt. Bármit, bármilyen mennyiségben meg tudott enni, és észre sem vette, hogy emésztése is van. Dagi beszédes és pesszimista volt; és Kit számára meglepő értesüléseket hallott tőle a főnökökről és komor jóslatokat az expedícióról. Thomas Stanley Sprague ifjú bányamérnök volt, és egy milliomos fia. Adolph Stine doktor papája is gazdag ember volt. Klondike-i kalandjukat, szüleik közvetítésével, egy pénzcsoport támogatta.

- Tele vannak pénzzel - fejtegette Dagi. - Amikor Dyeában kikötöttek, hetven cent volt a fuvar, de sehol egy indián. Volt ott egy csoport Kelet-Oregonból, azoknak sikerült szerezni egy indián csapatot hetven centért. Az indiánok már rácsatolták a hevedereiket a málhákra, vagy másfél tonna volt, és akkor jön Sprague és Stine. Nyolcvanat kínáltak, aztán kilencvenet, végül egy dollárért az indiánok elszegődtek, és lecsatolták a hevederüket. Sprague és Stine átjött a hágón, ha háromezerbe is került nekik, azok az oregoniak meg még mindig a parton vannak. Ott is maradnak tavaszig. Akkor nagyok, a te főnököd meg az enyém is, amikor csak úgy szórni kell a dohányt, és oda se neki, mással mi lesz. Mit csináltak, amikor elérték a Lindemant? Az ácsok éppen az utolsó szögeket verték egy csónakba, amire hatszázért szerződtek egy friscói csapattal. Sprague és Stine odanyomott neki egy ezrest, és ugrott a régi szerződés. A friscóiaknak itt a felszerelésük, de nincs csónak. Leragadtak jövő tavaszig. Igyál még egy csésze kávé, és hidd el nekem, hogy én se utaznék ilyen társasággal, ha nem akarnék olyan átkozottul Klondike-ba menni. Ezek leszednék a fátylat a gyászoló özvegyről, ha szükségük lenne rá. Aláírtak veled szerződést arról, hogy etetnek?

Kit a fejét rázta.

- Hát akkor nem irigyellek, komám. Nincs kaja az egész országban, ezek úgy otthagynak téged, mihelyst elértük Dawson, ahogy akarnak. Hullani fognak az emberek a télen.

- Megegyeztünk... - kezdte Kit.

- Szóban - fojtotta belé a szót Dagi. - Te így mondod, ők meg úgy mondják. Na mindegy, hogy is hívnak, komám?

- Szólíts Felhőnek - mondta Kit.

- Futhatsz a szóbeli megegyezésed után, Felhő. Ebből is láthatod, hogy mit várhatsz ezektől. Csak a dohányt tudják szórni, de dolgozni meg reggel fölkelni az ágyból, azt nem. Már egy órája rakodnunk és indulnunk kellett volna. Te meg én vagyunk itt a kemény munkára. Mindjárt kiabálnak a kávéjukért - az ágyból, és ezek felnőtt emberek. Te értesz a csónakhoz meg a vízhez? A marhákhoz meg az aranyásáshoz értek, de a vízen zöldfülű vagyok, és ezek itt nem is konyítanak semmihez. Te értesz hozzá?

- Gözöm sincs róla - válaszolta Kit, és a gomolygó hó elől beljebb húzódott a ponyva alá. - Nem ültem csónakban sráckorom óta. De majd megtanuljuk.

A ponyva egyik sarka elszabadult, és a szakadó hó Dagi nyakába vágódott.

- Persze hogy megtanuljuk - dörmögte haragosan. - Már hogyan tanulnánk. A gyerek is megtanulja. De tízet teszek egy ellen, hogy innen el nem indulunk ma.

Nyolc óra volt, amikor a sátrakból kávéért kiáltottak, és majdnem kilenc is, mire a két főnök előjött.

- Helló - mondta Sprague, huszonöt éves, rózsás képű, jól táplált fiatalember. - Ideje lenne indulni, Dagi. Maga és... - kérdően Kitre pillantott. - Az este nem jól értettem a nevét.

- Felhő.

- Nos, jó lenne, ha maga, Dagi, és Mr. Felhő elkezdenék megrakni a csónakot.

- Csak Felhő... a mistert elhagyhatja - indítványozta Kit.

Sprague kurtán biccentett, és nyomában a vékony, sápadt doktor Stine-nal elsétált a sátrak közt.

Dagi jelentőségteljesen a társára nézett.

- Több mint másfél tonnányi felszerelés, és ezek meg semmit nem segítenek. Majd meglátod.
- Azért fizetnek, hogy dolgozzunk - válaszolta Kit vidáman. - Akár meg is kezdhetjük.

Másfél tonnát elvinni vállon száz méterre, nem könnyű feladat; és ugyanez viharban, nehéz gumicsizmában hóban gázolva, kimerítő. Ráadásul még ott volt a sátor lebontása és az apróbb tábori felszerelések összecsomagolása is. Aztán jött a rakodás. Ahogy rakták a csónakot, úgy süllyedt mindig mélyebbre és kellett mindig kijebb és kijebb tolni a vízre, és így egyre nőtt a távolság is, amit vízben gázolva kellett megtenniük a csónakig. Két órára mindennel elkészültek, és Kit a dupla reggeli ellenére is szédelgett az éhségtől. Összeverődött a térde. Dagi, aki hasonló állapotban volt, föltúrta a fazekak és serpenyők halmát, és előhúzott egy nagy lábas hideg babfőzeléket, amelybe jókora szalonnadarabok voltak ágyazva. Csak egy hosszú nyelű kanaluk volt, ezért felváltva meregették a babot. Kitnek még soha semmi nem ízlett ennyire.

- Sose tudtam, mi az, hogy étvágy, amíg el nem indultam erre az útra - mondta Kit teli szájjal.
- Eme kellemes elfoglaltság közepette érkezett vissza Sprague és Stine.

- Meddig késlekedünk még? - türelmetlenkedett Sprague. - Sose indulunk már el?

Dagi következett; aztán Kitnek nyújtotta a kanalat. Amíg a lábas ki nem ürült és már a fenekét kapargatták, egyikük sem szólt egy szót sem.

- Mi természetesen semmit sem csináltunk - mondta Dagi, keze fejével a száját törölgetve. - Mi természetesen egyáltalában semmit sem csináltunk. És maguknak meg természetesen nem volt mit enniük. Gondatlanság volt tőlem.

- Mi az egyik sátorban ettünk, barátainknál - mondta gyorsan Stine.

- Gondoltam - morogta Dagi.

- De most, hogy már maguk is befejezték, induljunk - sürgette őket Stine.

- Ott van a csónak - mondta Dagi. - Meg van ám rakva. Aztán hogy gondolják azt az indulást?

- Bemászunk a csónakba, és ellökjük a parttól. Gyerünk.

Begázoltak a vízbe, a gazdák bemásztak, és Kit meg Dagi kitolták a csónakot. Amikor a hullámok már a csizmájuk tetejéig csaptak, ők is bemásztak. A másik két férfi teljesen gyakorlatlan volt az evezésben, így a víz viaszosodorta őket, és megfeneklettek. Ezt vagy féltucatszor megismételték, rengeteg erőt elpocsékolva.

Dagi reményvesztetten, bagót rágesálva leült a csónak szélére, és az egeket emlegette, Kit a csónakban tett-vett, a másik kettő pedig udvariatlan megjegyzésekkel illette egymást.

- Ha követik az utasításaimat, én kitolom - mondta végre Sprague.

A szándék jó volt, de még mielőtt föl tudott volna kapaszkodni a csónakra, vizes lett derékig.

- Le kell táboroznunk és tüzet rakni - mondta, miközben a csónak újra megfeneklett. - Megfagyok.

- Oda se neki, egy kis víz az egész - gúnyolódott Stine. - Mások vizebben is elindultak. Majd én kitolom.

Ezúttal ő lett vizes, és ő jelentette ki vacogó fogakkal, hogy tüzet kell gyújtani.

- Egy pár csöpp miatt - vacogott gyűlölködve Sprague. - Induljunk tovább.

- Dagi, ássa elő a ruhás zsákomat, és gyújtson tüzet - parancsolta a másik.

- Nem csinál semmit! - ordított Sprague.

Dagi egyikről a másikra nézett, kiköpött, de nem mozdult.

- Nekem dolgozik, az én parancsaimnak kell engedelmeskednie - vágott vissza Stine. - Dagi, hozza azt a zsákot a partra.

Dagi engedelmeskedett, és Sprague a csónakban didergett. Kit, minthogy nem kapott semmiféle parancsot, nem csinált semmit, és örült a pihenésnek.

- Ha egy csónak viszálykodik, akkor nem úszik - mondta Kit maga elé.

- Mi van? - mordult rá Sprague.

- Csak magamban beszélek... szokásom - válaszolta.

Gazdája dühös pillantással jutalmazta, és néhány percig még duzzogott. Aztán megadta magát.

- Keresse elő a zsákot, Felhő - utasította -, és segítsen a tűzrakásnál. Ma már úgysem indulunk.

Az orkán másnapra sem csillapodott. A Lindeman-tó csak egy vízzel telt szűk hegyszoros volt. A hegyekről fújó szél ebben a kürtőben nagyon rendszertelen volt; egyszer hatalmas erővel söpört végig rajta, máskor meg csupán erősebb fuvallat érződött.

- Ha megengedik, megpróbálnám, és azt hiszem, ki tudnám vinni a vízre - szolt Kit, amikor minden készen állt az indulásra.

- Mit értesz te ahhoz? - vakkantott rá Dagi.

- Semmit - válaszolta Kit, és befogta a száját.

Kit életében először dolgozott bérért, de hamar megtanulta, mi a szokás. Vidáman és engedelmesen működött közre a különböző hiábavaló erőfeszítéseknel, hogy vízre juttassák a csónakot.

- Maga hogy gondolta? - kérdezte végül is Kitet Sprague elfúló lélegzettel, lihegve.

- Ülünk le, várjuk ki a szélcsendet, aztán mindent bele, ahányan csak vagyunk.

Bármilyen egyszerű volt is az ötlet, másnak még nem jutott eszébe; mindjárt elsőre sikerült elindulniuk. Kifeszítettek egy pokrócot az árbocra, és elvitorláztak. Stine-nak és Sprague-nak azonnal felderült a kedve. Dagi, krónikus pesszimizmusa ellenére, mindig jókedvű volt, Kit pedig túlságosan is érdekelt volt a dologban ahhoz, hogy más legyen. Sprague negyedóráig viaskodott a kormányrúddal, aztán esdeklően nézett Kitre, aki erre föl is váltotta.

- Teljesen ki van a karom - motyogta Sprague bocsánatkérően.

- Sose evett medvehúst, igaz? - kérdezte Kit együttérzően.

- Mi a fenére gondol?

- Ó, semmi, csak épp megkérdeztem. - De gazdája háta mögött Kit elkapta Dagi vigyorát, aki már elérte a viccet.

Végig a Lindemanon Kit kormányzott, és olyan rátermettséget árult el, hogy a két pénzes és munkaiszonyos fiatalember nyomban kinevezte kormányosnak. Ezzel Dagi is elégedett volt, és önként vállalta, hogy továbbra is ő főzzön, és a csónak körüli tennivalókat társára hagyta.

A Lindeman- és a Bennett-tó közti szakaszon vállon kellett vinni a felszerelést. A csak könnyen megrakott csónakot kötéllel leeresztették a két tavat összekötő sekély, de sebes folyású folyón; itt Kit sok mindent megtanulhatott csónakokról, vízről. De amikor a csomagok átszállítására került a sor, Stine és Sprague eltűnt, és az embereiknek kétnapi rogyasztó gürcölésbe került, amíg az egész felszerelést áthordták. És sok ilyen nyomorúságos napja volt az expedíciónak - Kit és Dagi dolgozott a végkimerülésig, a gazdáik meg kiszolgáltatták magukat.

A kimerítően sarkvidéki tél egyre közeledett, őket pedig számos elkerülhetetlen nehézség késleltette. Windy Armnál Stine önhatalmúlag kivette Kit kezéből a kormányrudat, és egy órán belül zátonyra vezette a csónakot egy szélvédett, hullámverte partszakaszon. A javítással két napot vesztek, és az indulás reggelén, ahogy lejönnek a partra, hogy csónakba szálljanak, ott látják hajóorron és taton, faszénnel, nagybetűkkel felírva: CSICSAKÓ.

Kit elvigyorodott a találó név láttán.

- Mi, hogy én? - méltatlankodott Dagi, amikor Stine megvádolta. - Persze hogy tudok olvasni, és azt is tudom, hogy a „csicsakó” zöldfülűt jelent, de olyan magas iskolába sose jártam, hogy megtanítták volna rá, hogy kell ilyen nyelvtörő szavakat leírni.

Mindkét gazda vasvillaszemeket meresztett Kitre, mert a sértés nem hagyta őket nyugton, de ő nem mondta el, hogy az előző este Dagi kikönyörögte belőle, hogy kell azt a bizonyos szót leírni.

- Ez majdnem olyan jó volt, mint a te vicced a medvehússal - súgta később bizalmasan Dagi.

Kit kuncogott. Ahogy fokozatosan ereje tudatára ébredt, egyre kevésbé voltak ínyére gazdái. Nem annyira bosszankodott miattuk, mint inkább ellenszenvet érzett. Már megízlelte a húst, és ízlett neki; ezek ketten pedig elrontották a szája ízét. Ellenszenvre már lassan a gyűlölettel volt határos. Hogy mindig kivonták magukat a munkából, az se zavarta annyira, mint ügyetlenségük. Az öreg Isaac Bellew meg a többi kemény Bellew kezdett kiütközni belőle.

- Dagi - szólalt meg egy nap a szokásos indulás előtti késlekedés közben -, én majdhogyan tudnám verni a fejüket az evezővel; aztán vízbe velük.

- Én is - helyeselt a Dagi. - Ezek nem húsevők. Halevők, és bűzlenek is.

Megérkeztek a zuhatagokhoz, elsőnek a Box-kanyonhoz. Joggal nevezték így. Mély láda volt, csapda. Ha valaki egyszer belekerült, csak egy módon szabadulhatott: tovább, előre. Minden oldalon meredek sziklafalak emelkedtek. A folyó eredeti szélességének töredékére szűkült össze, és olyan örült gyorsasággal zúgott végig a félhomályos szoroson, hogy a meder közepén a sziklás partoknál két és fél méterrel magasabb hullámtaréj emelkedett. Ráadásul ezt a taréjt merev állóhullámok szegélyezték, amelyek csak fodrozódtak, de mindig egy helyben maradtak. Joggal rettegték ezt a kanyont, amely megszede áldozatait az erre elhaladó aranyások közül.

Kikötötték a csónakot a felső sziklapadhoz, ahol tucatjával feküdtek az aggódó aranyások csónakjai, s gyalogszerrel elindultak, hogy kitapasztalják a terepet. Kikúsztak a peremre, és lenéztek a tajtékzó vízre. Sprague borzongva visszahúzódott.

- Úristen! - kiáltott fel. - Itt nem sok esélye van az úszónak.

Dagi könyökével jelentőségteljesen meglökte Kitet, és halkán így szólt hozzá:

- Begyulladtak. Tízet száz ellen, hogy nem jönnek át.

Kit alig hallotta. Csónakútjuk kezdete óta megtanulta, milyen makacsok és kiszámíthatatlanul gonoszak az elemek; és a mélyben alatta elterülő látvány kihívás volt számára.

- Azt a taréjt kell meglovagolnunk - szólt. - Ha lekerülünk róla, a falnak ütközünk.

- És sose tudhatod, mi ütközik nekünk - hangzott Dagi véleménye. - Tudsz úszni?

- Tudni tudok, de sokra itt nem megyek vele.

- Én is azt mondom - szólt komoran egy idegen, aki mellettük állva bámulta merően a kanyont. - Bárcsak túl lennénk már rajta!

- Én semmiért nem adnám, hogy kipróbálhatom - válaszolta Kit.

Őszintén beszélt, de az idegenbe is lelket akart önteni. Sarkon fordult, hogy visszamenjen a csónakhoz.

- Megpróbálnak átvergődni? - kérdezte a férfi.

Kit bólintott.

- Bárcsak nekem is lenne hozzá bátorságom - vallotta meg a másik. - A nevem Breck. Már órák óta állok itt. Minél tovább nézem, annál jobban félek. Nem értek a csónakokhoz, és csak az unokaöcsém, egy fiatal kölyök, meg a feleségem van velem. Ha átjutnak épségben, átvinnék az én csónakomat is?

Kit Dagira nézett, aki késlekedett a válasszal.

- A felesége is vele van - jegyezte meg Kit.

Jól ismerte az emberét.

- Persze - egyezett bele Dagi. - Én is éppen ezen gondolkoztam. Tudtam, hogy van valami, amiért meg kell tenni.

Megfordultak, és a csónakokhoz indultak, de Sprague és Stine nem mozdult.

- Sok szerencsét, Felhő! - kiáltott utána Sprague. - Én majd... öö... - tétovázott. - Itt maradok, és majd figyelem magukat.

- Három ember kell a csónakba. Kettő az evezőkhöz, egy a kormányrúdhöz - szólt Kit csendesen.

Sprague Stine-ra nézett.

- Itt egyen meg a fene, ha megyek - mondta a másik úriember. - Ha te nem félsz itt állni és bámulni, hát én se.

- Ki fél? - kérdezte Sprague hevesen. Stine hasonló hangnemben válaszolt, és amíg azok belemerültek a civakodásba, embereik otthagyták őket.

- Megleszünk nélkülük is - mondta Kit Daginak. - Te az orrába ülsz az evezővel, én pedig kezelem a kormányt. Egy dolgod lesz csak: segíteni egyenesben tartani a csónakot. Ha egyszer elindultunk, úgyse fogsz már hallani, úgyhogy te csak tartsd egyenesben.

Ellökték magukat a parttól, és kieveztek az egyre sebesebb áramlat közepére. A kanyon felől erősödő zúgás hallatszott. A bejáratnál a folyó az olvadó üveg simaságával ömlött a szorosba, és itt, ahogy bejutottak a sötétlő sziklafalak közé, Dagi ráharapott egy pofa bagóra, és evezőjét a vízbe mártotta. A csónak felpattant a víztaréj első hullámainak hátára, Kitet és Dagit pedig megsüketítette a rohanó víz szűk sziklafaláról visszaverődve felerősödő robaja. Az elporló vízcseppek félig elborították őket. Volt úgy, hogy Kit a csónak orrában ülő

barátjaig se látott. Az egész két percig tartott, ezalatt végiglovagoltak a háromnegyed mérföldes víztaréjon, és épségben megérkeztek, kikötöttek az alsó parton, egy örvénynél.

Dagi kiköpte a bagólét, amiről eddig teljesen megfélemedezett, és megszólalt:

- Ez medvehús volt - mondta diadalmasan -, igazi medvehús. Mentünk egy kicsit, mi? Te, Felhő, én megmondom neked, mielőtt elindultunk volna, én voltam a legbegyulladtabb alak a Sziklás-hegység innenső oldalán. Most valódi medvehúszabáló vagyok én is. Gyerünk, hozzuk át azt a másik csónakot is.

Félúton visszafelé észrevették gazdáikat, akik föntről nézték végig az átkelést.

- Ott jönnek a halevők - mondta Dagi. - Tűnés.

Miután átvitték az idegen csónakját is, összehalálkoztak a feleségével, egy vékony, lányos asszonnyal, akinek szép kék szeme nedvesen csillogott a hálától. Breck először Kit markába próbált belegyömöszölni ötven dollárt, aztán Dagiéba.

- Ide figyeljen, maga idegen - utasította el Dagi -, azért jöttem ebbe az országba, hogy a földből csináljak pénzt, nem pedig a többi szegény flótásból.

Breck felforgatta az egész csónakját, és előkerített egy demizson whiskyt. Dagi utánanyúlt, de a karja félúton megállt. Megrázta a fejét.

- Itt van mindjárt alattunk az a feneette Fehér Ló-zuhatag, és azt mondják róla, komiszabb a Boxnál is. Azt hiszem, észnél kell lenni, mert ott aztán csapkod a ménkű.

Néhány mérfölddel lejjebb újra kikötöttek, és mind a négyen elmentek megszemlélni a vizet. A zuhatagok sorozatából álló folyót itt egy sziklapad a jobb part felé terelte. A szűk szorosban rémisztően felgyorsuló, örvénylőn rohanó víz hatalmas, bőszt, fehéren tajtékzó hullámokat vetett. Ez volt a Fehér Ló rettegett Sörénye, és ez még több áldozatot követelt. A Sörény egyik oldalán egy csónakborogató, dugóhúzószerű örvény volt, a másik oldalán pedig hatalmas forgó. Ha valaki át akart jutni, a Sörényt magát kellett megnyergelnie.

- Ez darabokra szedi a teknőket - szögezte le Dagi.

Amíg a vizet figyelték, egy csónak indult el a zuhogó felső végétől. Nagy csónak volt, majd tíz méter hosszú, jó néhány tonnányi felszereléssel és hatfőnyi legénységgel megrakva. Bukdácsolt, hánkolódott, mielőtt elérte volna a Sörényt; néha szinte eltűnt a tajtékban és a porló vízben.

Dagi Kitre sandított, és azt mondta:

- Egész rendesen bírja, de még nincs a nehezénél. Az emberek behúzták az evezőket. Na, most éri el. Úristen! Odavan! Nem; ott van.

Bármilyen nagy volt is a csónak, eltűnt a szem elől a hullámtarajok között lebegő vízködben. A következő pillanatban, a Sörény közepén, a csónak felkapott egy taréjra, és újra láthatóvá vált. Kit, megdöbbenésére, tisztán láthatta a csónak egész hosszú fenekét. Egy pillanat törtrészig az egész alkotmány a levegőben volt, és az emberek, egy kivételével, aki hátul a kormányrúdnál állt, tétlenül ültek a helyükön. Aztán következett a zuhanás a hullámvölgybe, és újra eltűntek. Háromszor tűnt el és emelkedett fel ismét, aztán a parton állók láthatták, hogy ahogy lesiklik a Sörényről, a csónak orra az örvény felé irányul. A kormányos hiába nehézkedett rá teljes súlyával a rúdra, megadta magát az örvénynek; elfordította a lapátot, hogy segítsen csónakjának a körözésben.

Háromszor forgott körbe a csónak, mindháromszor olyan közel a sziklához, amelyen Kit és Dagi álltak, hogy bármelyikük átugorhatott volna rá. A kormányos, serkenő vörös szakállas férfi, karjával intett nekik. Az örvényből csak egy kiút volt: a Sörény, és a harmadik forduló után a csónak föl is siklott rá ferdén, a felső végénél. Talán az örvény vonzásától felve, a kormányos nem kísérelte meg idejében egyenesbe hozni. Mikor megpróbálta, már késő volt. Hol a levegőben, hol vízzel borítva a csónak letért a Sörényről, és a másik oldalon a dugóhúzó leszívta magába. Harminc méterrel lejjebb hamarosan dobozok és bálák lebegtek a felszínen. Aztán megjelent a csónak alja, és szanaszét szórva hat emberi fej. Kettőnek sikerült elérni a partot az örvény alatt. A többit lehúzta a forgó, és a vízen úszkáló törmelék is gyorsan eltűnt a kanyarban a sebes áramlat hátán.

Hosszú percekig hallgattak. Dagi szólalt meg elsőnek:

- Gyerünk - mondta. - Mi is megpróbálhatjuk. Még felfázok, ha sokáig maradunk.
- Mehetünk - nevetett rá Kit -, csak úgy porzik majd.
- Akkora felhőket eregetünk, hogy kiérdemled a neved. - Dagi gazdáikhoz fordult: - Jönnek? - érdeklődött.

Valószínűleg a víz zúgása miatt nem hallották a meghívást.

Dagi és Kit térdig érő hóban tiporva visszagyalogoltak a zuhatag felső végéhez, és eloldozták a csónakot.

- Itt aztán jól bele kell kapaszkodni a lovacska sörényébe! - kiáltotta Dagi, és egy darab bagót vett a szájába, ahogy a csónak a gyorsuló áramlásban a zuhogók felé fordult.

Kit bólintott; próbaképpen teljes erejével és súlyával ránehezedett a kormányrúdra, és a vízesés felé irányította a csónakot.

Percekkel később, félig vízbe merülve kikötöttek a Fehér Ló alatt az örvényben. Dagi kiköpte a bagólét, és megrázta Kit kezét.

- Hús! Hús! - kiabálta Dagi. - Nyersen faljuk! Élve!

A parton összetalálkoztak Breckkel. Felesége is ott állt, kicsit távolabb. Kit kezét fogott vele.

- Attól tartok, a maguk csónakja ezt nem bírná - mondta. - Kisebb, mint a mienk, és egy kicsit rozoga is.

A férfi pénzköteget húzott elő.

Kit végignézett a tomboló Fehér Lón. Szürke félhomály ereszkedett alá, és a levegő is lehűlően volt. A táj vad és sivár lett.

- Nem erről van szó - mondta Dagi. - Nem a pénzt akarjuk. Hozzá se nyúlnánk. De a komám az igazán ért valamit a csónakokhoz, és ő azt mondja, hogy a maguké nem bírja, hát én azt hiszem, ő igazán tudja, mit beszél.

Kit bólintott, és megkockáztatta, hogy Mrs. Breckre nézzen. Az asszony őt nézte merően, és Kit tudta, hogy ha valaha is látott már könyörgést asszonyi szemben, hát most azt lát. Dagi követte szemével Kit pillantását. Zavartan néztek egymásra, és egyikük sem szólt. Egyazon érzelemtől indítatva bólintottak egymásnak, és elindultak a vízesés felső végéhez vezető úton. Még száz métert se tettek meg, amikor szembetalálkoztak a lefelé igyekvő Stine-nal és Sprague-gal.

- Hová mennek? - kérdezte az utóbbi.

- Áthozzuk azt a másik csónakot is - válaszolta Dag.
 - Nem hoznak semmit. Már sötétedik. Menjenek táborot verni.
Kit szólni sem tudott az utálattól.
 - A felesége is vele van - mondta Dag.
 - Az az ő baja - szólt közbe Stine.
 - Meg Felhőé és az enyém - vágott vissza Dag.
 - Megtiltom - mondta Sprague nyersen. - Felhő, ha még egy lépést tesz, elbocsátom.
 - Én is magát, Dag - tette hozzá Stine.
 - Aztán mi a fenéhez kezdenek nélkülnk? - válaszolta Dag. - Ki az isten viszi le azt a francos csónakjukat Dawsonba? Ki fogja felszolgálni a kávé az ágyban, meg manikűrözni a körmüket? Gyere, Felhő. Úgyse mernek kirúgni.
- Alig lökték el Breck csónakját a parttól, éppen hogy elérték a fodrozódó vizet, amikor a hullámok már kezdtek becsapni a csónakba. Kis hullámok voltak, csak ízelítő abból, ami majd ezután jön. Dag, elmaradhatatlan bagóját rágszálva, csúfondáros mosollyal hátrafordult, és Kit valami furcsa melegséget érzett a szíve körül ez iránt az ember iránt, aki nem tud úszni, és akinek a számára nincs visszaút.
- A zúgók megsokasodtak, és porló vízcseppekkel telt meg a levegő. A sűrűsödő sötétségben Kit a Sörényre és a közepén örvénylő áramlatra pillantott. Ebbe az örvénylő áramlatba kormányozta a csónakot, és jóleső melegség töltötte el a meglepődéstől, amikor a csónak orra épp a közepén kapta el a Sörényt. Ezután, a sűrű vízpárában bukdácsolva, Kit már se látott, se hallott, csak nekifeküdt teljes súlyával a kormánylapátnak, és azt kívánta, bár lenne itt a nagybátyja, és látná őt. Kifulladásra, átázva bukkantak fel a zuhogó alján; a csónak csaknem színültig megtelt vízzel. A könnyebb csomagok és felszerelési tárgyak ott úszkáltak a csónakban. Dag néhány óvatos evezőcsapása bejuttatta a csónakot a forgó vonzásába, aztán a forgó már megtette a többi, amíg puhan partot nem értek. Mrs. Breck, patakozó könnyekkel arcán, föntről figyelte őket.
- Fiúk, el kell hogy fogadjátok a pénzt! - kiáltott le nekik Breck.
- Dag felállt, megcsúszott, és leült a vízben; a csónak egyik szegélydeszkája alámerült, de aztán újra felbukkant.
- Franc a pénzébe - mondta Dag. - Azt a whiskyt hozza már. Most, hogy túl vagyunk rajta, kezdek fájni tőle, hogy a végén még náthás leszek.
- Reggel, szokás szerint, az utolsók közt indultak. Breck, bármilyen gyakorlatlan is volt, a feleségén és unokaöccsén kívül legénysége sem volt, táborot bontott, megrakta csónakját, és a reggel első sugaránál elevezett. Viszont Stine és Sprague, akik, úgy látszik, képtelenek voltak felfogni, hogy a tavak bármelyik percben befagyhatnak, nem siettek egy cseppet se. Lógtak a munkából, mindenhol útban voltak, hátráltatták és megkétszerezték Kit és Dag munkáját.
- Te, ahogy elnézem ezeket, kezdem elveszíteni minden tiszteletemet Isten iránt; két ilyen emberszabású selejtet csinálni - ilyen szentségtörő módon fejezte ki ellenszenvét Dag.
 - Hát a menő fej, az te vagy, az már igaz - mosolygott rá Kit. - Ha csak rád nézek, tisztelni kezdem az Istent.
 - Rendesen rávert, mi? - kerekedett felül Dag szokása szerint a dicséret keltette zavarán.

Az út a Lebarge-tavon át vezetett tovább. Itt nem voltak sebes áramlatok, csak egyhangú, negyven mérföldes víziút, amin, hacsak nem fújt kedvező szél, végig evezni kellett. Ám a kedvező szelek ideje már elmúlt, és most jeges orkán fújt északról. Annyira felkorbácsolta a vizet, hogy szél ellen húzni csaknem lehetetlen volt. Ráadásul a többi bajhoz még a hó is szakadt; és az evezők végére jegesedő vizet is valakinek állandóan verni kellett a kisbaltával. Stine és Sprague, mikor ők következtek az evezésben, kénytelen-kelletlen nekiláttak, és türelmesen lazsálni kezdtek. Kit megtanulta, hogyan kell teljes súlyát az evezőnek feszítenie, de megfigyelte, hogy gazdáik csak tettetik, hogy teljes erőből húznak, és hogy evezőiket csalóka szögben meregetik a vízbe.

A harmadik óra végén Sprague behúzta evezőjét, és azt mondta, menjenek vissza a folyó torkolatához, és táborozzanak le. Stine is támogatta, és így jó néhány, kemény munkával kiérdemelt mérföldet veszítettek. Másnap és harmadnap megint hasztalanul próbálkoztak. A folyótorkolatban a Fehér Lótól folyamatosan érkező csónakok már több mint kétszáz hajóból álló flottillát alkottak. Negyven-ötven érkezett naponta, de csak kettő-három érte el a tó északnyugati partját. Már jég képződött az örvények körül, és forgótól forgóig a földnyelvek között is keskeny csíkban. A tó minden pillanatban befagyhatott.

- Ha nem pofáznának bele, már odaát lennénk - mondta Kit Daginek, miközben mokasszinjukat szárogatták a tűznél harmadik nap este. - Ma is átérvénthünk volna, ha ezek nem fordulnak vissza. Még egyórai evezés, és a nyugati parton vagyunk. Ezek... ezek csecsemők.

- Azok hát - helyeselt Dagi. A láng felé fordította mokasszinját, és eltöprengett egy pillanatra.
- Figyelj csak, Felhő. Dawsonig még sok száz mérföld van hátra. Ha nem akarunk itt befagyni, valamit csinálnunk kell. Te mit mondasz?

Kit ránézett, és várta, hogy folytassa.

- Ezeknek még hátukon a tojáshej - fejtegette Dagi. - Csak parancsolgatni tudnak, meg szórní a dohányt, de ahogy te is mondd, ezek még csecsemők. Ha Dawsonba akarunk jutni, akkor nekünk kell kézbe venni ezt a dolgot.

Egymásra pillantottak.

- Megpróbáljuk - mondta Kit, azután egy kézfogással megpecsételték.

Reggel, de még jóval napkelte előtt, Dagi megeresztett egy kiáltást. - Gyerünk! - üvöltötte. - Ugrás az ágyból, hétalvók! Itt a kávé! Lehúzni! Mindjárt indulunk!

A zúgolódó, méltatlankodó Stine-t és Sprague-ot kényszerítették, hogy két órával hamarabb induljanak, mint azelőtt bármikor. A szél erősebb volt, mint valaha; rövid idő alatt mindenkinek megfagyott az arca, és az evezők is elnehezültek a ráakódó jégtől. Három órát küszködtek, négyet; egymást váltva egy ember kormányzott, egy vagdosta a jeget, kettő az evezőknél gürcölt. Az északnyugati part egyre közelebb meredezett. Az orkán is felerősödött, és végül Sprague a megadás jeleként behúzta az evezőjét. Dagi, noha csak az imént váltották le, azonnal odaugrott.

- Vágja a jeget - mondta, és odanyújtotta Sprague-nak a szekercét.

- Mi értelme? - nyöszörgött a másik. - Úgyse jutunk át. Visszafordulunk.

- Továbbmegyünk - mondta Dagi. - Vágja a jeget. És ha már jobban érzi magát, majd levált.

Kegyetlen munka volt, de elérték a partot; csupa hullámverte kő, szikla, sehol egy hely, ahol kiköthetnének. - Én megmondtam - vinnyogott Sprague. - Forduljunk vissza.

Mindenki hallgatott, és Kit, végighaladván a megközelíthetetlen part mentén, a hullámoknak fordította a csónakot. Néha evezőcsapásonként nem haladtak többet, mint fél métert, és volt úgy, hogy két-három csapás is csak éppen hogy egy helyben tartotta őket. Kit mindent megtett, hogy lelket öntsön a két puhányba. Magyarázta nekik, hogy egyetlen csónak sem jött vissza, ha egyszer átért erre a partra. Kétségkívül, érvelt nekik, valahol menedékre találtak. Még egy órát húzták, aztán még egyet.

- Ha abból a kávéból, amit a pokrócuk alatt beszóptak, jutna valami az evezőknek is, már túl lennének rajta - bátorította őket Dagi a maga módján. - Csak a mozdulatot csinálják, de nem húznak semmit.

Néhány perccel később Sprague ismét behúzta az evezőjét.

- Kész vagyok - mondta sírós hangon.

- Mi is - válaszolta Kit, aki maga is a sírás szélén volt, és a kimerültségtől képes lett volna embert ölni. - De attól még továbbmegyünk.

- Visszamegyünk. Fordítsa vissza a csónakot.

- Ha nem tud húzni, vedd át te, Dagi, az evezőt - rendelkezett Kit.

- Igenis - hangzott a válasz. - Ő majd vágja a jeget.

De Sprague nem engedte el az evezőt, és Stine is abbahagyta az evezést, és a csónak visszafelé sodródott.

- Forduljon vissza, Felhő - parancsolta Sprague.

Kit, aki még soha életében nem szitkozódott, maga is elcsodálkozott magán.

- Inkább magát lássam a pokol fenekén - válaszolta. - Ragadja meg azt az evezőt, és húzza.

Mindenki pattanásig feszült. Sprague ledobta egyujjas kesztyűjét, előrántotta revolverét, és kormányosára fogta. Ez új helyzet volt Kit számára. Még eddig senki sem fogott rá revolvert. Most, meglepetésére, semmi különöset nem érzett. Az egész világon a legtermészetesebb dolognak tűnt.

- Ha nem teszi le azt a fegyvert - mondta -, elveszem és szétverem vele a fejét.

- Ha nem fordítja meg a csónakot, lövök - fenyegetőzött Sprague.

Akkor jött Dagi. Abbahagyta a jég kalapálását, és Sprague háta mögé állt.

- Na lőjön - mondta Dagi, a szekercét lóbálva. - Már régóta égek a vágytól, hogy kiloccsant-hassam az agyvelejét. Na gyerünk, kezdjük a mókát.

- Ez lázadás! - tört ki Stine-ből. - Magukat arra fogadtuk fel, hogy engedelmeskedjenek!

Dagi feléje fordult.

- Te is megkapod a magadét, csak előbb végzek a cimboráddal, te kis disznófülű spicli, te.

- Sprague - szólt Kit -, adok magának harminc másodpercet, hogy tegye le azt a fegyvert, és vegye föl az evezőt.

Sprague tétozva; röviden, hisztérikusan fölnevetett, aztán letette a revolvert, és nekifeküdt a munkának.

Két óra hosszat küzdötték magukat előre, lépésről lépésre a parti sziklákról visszaverődő tajtékzó vízben, amíg Kit meg nem rettent, hogy hibát követett el. És akkor, amikor már maga

is ott tartott, hogy visszafordul, egy alig ötméteres, szűk benyílóra bukkantak. Egy sziklával kövezett kis öbölhöz vezetett, amelynek felszínét még a legvadabb viharok is csak alig borzolták fel. Ez volt az a mennyei rév, ahol az előző napok csónakjai is kikötöttek. A fövenyen értek partot, és míg a két főnök összeroskadva hevert a csónakban, Kit és Dagi felverték a sátrat, tüzet raktak, és hozzáláttak a főzéshez.

- Te, Dagi, mit jelent az, hogy disznófülű spicli? - kérdezte Kit.

- Itt süllyedjek el, ha tudom - hangzott a válasz -, de bármi is, ő biztosan az.

Az orkán alábbhagyott, és az éjszaka leszálltával teljesen elült. A levegő tiszta és hideg lett. Egy csésze kávéra, amit félretettek, hogy kihűljön, és aztán megfedkeztek róla, néhány perc múlva centis jégréteg borult. Nyolc órakor, mikor Stine és Sprague pokrócba burkolózva a kimerültségtől már elaludt, Kit lement a vízhez, hogy utánanézzon a csónaknak.

- Itt a fagy - jelentette be, visszaérkezve. - Az egész öböl felszínén bőrződik a jég.

- Most mihez fogsz kezdeni?

- Nincs választásom. Elsőnek a tó fagy be, de a folyót gyors sodrása még napokig szabadon tarthatja. Amelyik csónak még holnap ilyenkor is a Lebarge-tavon van, az itt is marad tavaszig.

- Úgy érted, hogy még az éjjel ki kell innen jutnunk? Most?

Kit bólintott.

- Ugrás az ágyból, alvók! - ordította Dagi válasz gyanánt.

Azok ketten felriadtak kimerült álmukból, és nyögdécseltek a megmerevedett izmaik okozta fájdalomtól.

- Hány óra? - kérdezte Stine.

- Fél kilenc.

- Még sötét van - hangzott az ellenvetés.

Dagi kirántott néhány cölöpöt, és a sátor megereszkedett. - Nem reggel - mondta. - Este. Na, gyerünk. Befagy a tó. Át kell jutnunk.

Stine dühödten, elkeseredett arccal felült.

- Hadd fagyjon. Mi innen nem mozdulunk.

- Jól van - mondta Dagi. - Most pedig csónakba ülünk.

- Magukat arra szerződöttük...

- Hogy levigyük a felszerelésüket Dawsonba - szakította félbe Dagi. - Hát nem azt csináljuk?

- aztán azzal tett pontot mondata végére, hogy a fejükre eresztette a sátrat.

Áttörték magukat a kis öböl vékony jegén, és kijutottak a tóra, ahol a nehéz, üveges víz minden evezőcsapásnál ráfagyott a lapátokra. A víz hamarosan olyan lett, mint a kása; megnehezítette az evezést, és a lapátokról csöpögve megfagyott a levegőben. Aztán vékony hártya képződött a felszínen, és a csónak egyre lassabban és lassabban haladt előre.

Kit később gyakran megpróbált visszaemlékezni erre az éjszakára, de mindig csak lidércnyomásos emlékek jutottak eszébe, arra gondolt, vajon mennyit szenvedhetett Stine és Sprague. Ő maga úgy érezte, hogy ezer évig küszködött a maró fagyban, elviselhetetlen erőfeszítések közepette.

A reggel mozdulatlanul találta őket. Stine fagyott ujjakról, Sprague fagyos orráról panaszkodott, Kitet pedig arca és orra figyelmeztette, hogy ő sem maradt sértetlen. Ott húzódtott előttük száz méternyire az északi part. Dagi bizonygatta, hogy az a folyó torkolata, és hogy ő még a vizet is látja. Már csak ő és Kit tudott dolgozni; evezőikkel törték a jeget, és taszították előre a csónakot. Erejük végső megfeszítésével elérték a folyót. Visszanézve seregnyi csónakot láthattak, melyek szintén átküzdötték magukat az éjszaka, és most ott vesztegeltek reménytelenül befagyva a jég közé; aztán megperdültek a sebes áramlatban, amely óránként hatmértöldes sebességgel magával ragadta őket.

Nap nap után sodródtak lefelé a gyors folyón, és nap nap után húzódtott beljebb a jég. Mikor este táborot vertek, léket kellett vágniuk a csónak számára, és a tábori felszerelést több száz métert cipelték a partig. Reggel a csónak körül és az áramlatig újra csak fel kellett vágniuk az éjszaka képződött jeget. Dagi a csónakban felállította a vaslemez kályhát, emellett kuporgott Stine és Sprague a sodródás hosszú órái alatt. Megadták magukat, és már nem osztogattak parancsokat. Egyetlen vágyuk volt csupán: eljutni Dawsonig. Dagi pesszimista, fáradhatatlan és vidám volt, és sűrűn elüvöltötte egy dal három sorát; a többi már elfelejtette. Minél hidegebb lett, annál buzgóbban énekelt:

*Mint hajdan Árgosz, elmegyünk
Hazánkból messze már,
Tatam, tatam, tatam, tatam,
Az Aranygyapjú vár.*

Ahogy elhaladtak a Hootalinqua, a Nagy és a Kis Lazac torkolata mellett, látták, hogy ezek a folyók kásás jeget hordanak a Yukon fő ágába. Ez a kásás jég összegyűlt a csónak körül és beállt, úgy, hogy mire beesteledett, csákányozniuk kellett, hogy partra szállhassanak. És reggel újra csákánnyal kellett utat törni az áramlathoz.

Az utolsó éjszakát a Stewart- és a Fehér-folyó torkolata közt töltötték. Nappal látták, hogy a Yukon már alig fél mérföld széles, és mindkét partját jég szegélyezi. Dagi a szokásosnál kevésbé kedélyesen szidta a mindenséget, és Kitre nézett.

- Az idén a mi csónakunk lesz az utolsó, amelyik eléri Dawsont - mondta Kit.

- De nem lesz víz, Felhő...

- Akkor megnyergeljük a jeget. Gyerünk.

A hasztalan tiltakozó Sprague-ot és Stine-t feltoloncolták a csónakra. Kit és Dagi félóránál küszködött szekercéjével, hogy utat vágjon a gyors, de már csaknem teljesen beállt folyóhoz. Mikor sikerült eltakarítaniuk a parti jeget, a sodródó jégtáblák magukkal ragadták a csónakot, és vagy száz méteren át a parti jég pereméhez szorították, és leszaggatták a fél peremdeszkát; csaknem szétroncsolták az egész hajót. A folyókanyar alsó felében part felé tartó áramlatba kerültek. Tovább gyürkőztek a folyóval a közepe felé. Ez a jég már nem kásás volt, hanem kemény, táblás. A táblák között a kásás jég a szemük láttára fagyott keményre. Evezőikkel a táblákon csáklyázva, olykor kiugrálva rájuk, hogy úgy taszítsák előre a csónakot, egy óra alatt elérték a folyó közepét. Öt percre rá, hogy erőfeszítéseiket abbahagyták, a csónak körül befagyott a víz. Beállt az egész folyó. Tábla táblához fagyott, amíg végül csónakjuk egy huszonöt méter átmérőjű tábla közepén állt. Hol oldalvást sodródtak, hol tattal előre,

miközben rianások tördelték szét jégbilincseiket, csak azért, hogy a gyorsan újraképződők ismét megbéklyózzák őket. Míg az órák teltek, Dagi rakta a tüzet, főzött és harci dalát énekelte.

Leszállt az éj, és ők számtalan próbálkozás után feladták, hogy partot érjenek. Tehetetlenül sodródtak tovább a sötétségben.

- Mi lesz, ha túlmegyünk Dawsonon? - kérdezte Dagi.

- Visszagyalogolunk - válaszolta Kit -, ha nem lapít szét a zajlás.

Az égbolt tiszta volt, és hideg, vibráló csillagok fényében egyszer-egyszer hegyek körvonalait pillantották meg mindkét oldalon. Tizenegykor hatalmas csikordulásokat hallottak letről. Sebességük csökkenni kezdett, és jégtáblák meredeztek, roppantak össze, ütköztek egymásnak körülöttük. Zajlott a folyó. Az egyik tábla kilöködött a többi közül, nekiütközött és leszakította a csónak egyik oldalát. Nem süllyedtek el, de a víz egy karnyújtásnyira felsötétlett alattuk. Aztán minden mozgás megszűnt. Félóra múlva az egész folyó megindult. Ez tartott egy óra hosszat, mígnem egy torlasz megállította. Aztán nagy csikordulásokkal, vadul és sebesen újra megindult a jég. A parton fényeket láttak, és mikor a Yukon megadta magát, a folyó hat hónapra megszűnt létezni.

A dawsoni parton gyülekező kíváncsiszkodók, akik azért jöttek, hogy a jégzajlást figyeljék, Dagi harci dalát hallották a sötétből:

*Mint hajdan Árgosz, elmegyünk
Hazánkból messze már,
Tatam, tatam, tatam, tatam,
Az Aranygyapjú vár.*

Három napig dolgozott Kit és Dagi, amíg a másfél tonnányi felszerelést a folyó közepétől a kis faházba hordták, amit Stine és Sprague vásárolt a Dawsonra néző hegyoldalon. Mikor a munkát befejezték, a kis meleg szobában már félhomály volt; Sprague magához intette Kitet. Kint a hőmérő ötven fok hideget mutatott.

- Bár nincs ki a hónapja, Felhő - mondta Sprague -, itt az egész pénze. Sok szerencsét.

- És mi lesz az élelem-megállapodásunkkal? - kérdezte Kit. - Maga is tudja, hogy éhínség van, Az ember nem bányászhat, ha még a kajája sincs meg. Úgy egyeztünk meg, hogy...

- Nem tudok semmiféle megállapodásról. Te tudsz valamit, Stine? Havibérben szegődtettük. Itt a járandósága. Lenne szíves aláírni a nyugtát?

Kit keze ökölbe szorult, és egy pillanatig vöröset látott. Stine és Sprague félreugrott előle.

Dagi közibük állt.

- Hallgass rám, Felhő. Én ilyen disznó bandával tovább nem utazok. Ebben a percben kiszállok. Mi ketten összetartunk. Rendben? Szedd össze a takaródat, és baktass le a Jávorszarvas bárba. Várj rám. Elszámolok meg összeszedem, ami jár, és *kiosztom*, ami jár. A vízen nem sokat érek, de most szilárd talaj van a lábam alatt, és most én csinállok olyat, hogy csak úgy füstöl.

Félóra múlva Dagi megjelent a Jávorszarvasban. Vértől szíves, a horzsolásból az arcán nyilvánvaló volt, hogy kiosztotta Stine-nak és Sprague-nak, ami járt.

- Látnod kellene, hogy néz ki az a szoba - kuncogott, mikor a bárpult mellett álltak. - Hogy bunyó, az nem kifejezés. Tízet száz ellen, hogy egyikük se megy az utcára egy hétig. Azt is kisütöttem, velünk mi lesz. Bérunka az nincs, csak ha megvan a kajád. A jávorszarvast meg négy dollárért mérik kilóját, de nincs egy deka se. Egyhavi kajára és lőszerre elég a pénzünk; fölgyalogolunk Klondike-ba, az isten háta mögé. Ha nincs jávorszarvas, majd elélünk az indiánokkal. De ha hat hét múlva nincs három mázsa húsunk, én jövök vissza bocsánatot kérni a főnököktől. Na, megyünk?

Kit kezet adott rá. De aztán habozni kezdett.

- Én semmit se értek a vadászathoz - mondta.

Dagi felemelte a poharát.

- De húsevő vagy, a többire meg majd én megtanítlak.

III. fejezet

MENETELÉS AZ INDIÁN ASSZONY-PATAKHOZ

Két hónapra rá, hogy Felhő Bellew és Dagi elindultak vadászni, ismét ott ültek a Jávorszarvas bárban. Megvolt a vadászat, a húst bevontatták és eladták öt dollárért kilóját. Közös vagyonuk háromezer dollár volt aranyporban és egy farka jó kutya. Szerencsájuk volt. Bár az aranyláz a vadakat száz mérfölddel vagy még többel is beljebb kergette a hegyekbe, ők már félúton egy szűk kanyonban elejtettek négy jávorszarvast.

A rejtély, hogyan vetődött idáig a négy állat, legalább olyan nagy volt, mint az ő szerencsájuk, ugyanis még aznap négy kiéhezett indián család ütötte fel a sátrát mellettük, akik, mint mondták, már három napja nem találkoztak vaddal. Húsért megvették az indiánok éhező kutyáit, és egyheti etetés után, Kit és Dagi, felszerszámozva az állatokat, megkezdte a hús fuvarozását a mohó dawsoni piacra.

Most az volt a legfőbb problémájuk, hogyan változtassák át az aranyport élelemmé. A liszt és bab kilója három dollár volt, de eladót találni nagyon nehéz volt. Dawson az éhhalállal küszködött. Százak voltak kénytelenek elhagyni a vidéket, tele pénzzel, de élelem nélkül. Sokan a folyón mentek, mielőtt még befagyott volna, és még többen, aligha elegendő élelemmel ellátva, a jégen vágtak neki a hatszáz mérföldes dyeai útnak.

Felhő a meleg söntésben találkozott Dagival, és ujjongó hangulatban lelte.

- Nem ér ez az élet egy rozsdás garast se, ha nincs whisky meg hozzá cukor - üdvözölte Dagi, miközben jégdarabokat szedegetett ki felengedő bajszából, és koppanva a földre dobálta. - És én éppen most vettem tíz kiló cukorkát! És a vén szivar csak hat dollárt kért kilójáért. Hát te mi szerencséivel jártál?

- Vettem huszonöt kiló lisztet. És van egy ember fenn az Adam-öbölnél, az ígért holnapra még huszonöt kilót.

- Nagyszerű! Most már csak elélünk, míg fel nem enged a folyó. Te, figyelj csak, Felhő, milyen jófélék ezek a mi kutyáink. Egy kutyapecér kétszázat ígért nekem darabjáért. Nem mondtam neki semmit. Az már igaz, szépen feljavultak, mióta annyi húst zabálhatnak, amennyi beléjük fér, de azért mégiscsak vétek olyan kajával etetni ezeket a dögöket, aminek kilója öt dollárba kerül. Na, gyere, igyunk egyet. Meg kell hogy ünnepeljem azt a tíz kiló cukorkát.

Jó néhány perc múlva, mikor az italért járó aranyat méricskélte az aranymérlegen, eszébe jutott valami.

- Teljesen megfeledkeztem arról az emberről, akivel a Tivoliban kellett volna találkoznom. Van valami avas szalonnája, és három dollárért adja kilóját. Ha azt zabáltatjuk a kutyákkal, megspórolunk mindegyiken naponta egy dollárt. Viszlát.

Alig húzta ki Dagi a lábát, mikor egy tetőtől talpig szörmébe öltözött férfi lépett be a kettős, viharbiztos ajtón. Felderült az arca, hogy megpillantotta Kitet. Breck volt, az, akinek a csónakját átvitték a Boa-kanyonon és a Fehér Ló-zuhatagon.

- Hallottam, hogy itt vannak a városban - mondta Breck sietősen, miközben kezét ráztak. - Már egy félórása keresem magukat. Jöjjön ki, beszélni akarok magával.

Kit vágyakozva nézett a bömbölő, vörösen izzó kályhára.

- Itt benn nem lesz jó?

- Nem. Kérem, jöjjön ki.

Ahogy felállt, Felhő lehúzta ujjatlan kesztyűjét, gyufát gyújtott, és az ajtó mellett kiakasztott hőmérőre pillantott. Fedetlen kezét olyan gyorsan rántotta vissza, mintha fagy csípte volna. Fejük felett az északi fény izzó íve, Dawsonból pedig idehallatszott a sok ezer farkaskutya bánatos vonítása.

- Mennyi? - kérdezte Breck.

- Mínusz negyven. - Kit próbaképpen kiköpött; a köpés keményre fagyott a levegőben. - És a hőmérő biztosan jó. Állandóan süllyed. Egy órája még csak harmincöt volt. Na, mi jár a fejében? Csak nem azt akarja mondani, hogy nagy fogás?

- De igen - suttogta Breck óvatosan, és nyugtalan szemét körbejártatta, nem hallja-e más is. - Tudja, hol van az Indián Asszony-patak, harminc mérföldnyire a Yukon túlszéljén?

- Ott semmi keresnivalónk. Évekkel ezelőtt átkutatták.

- Csakúgy, mint a többi gazdag lelőhelyet. Hallgasson rám! Ez tényleg nagy fogás. Csak három-hat méter a telérig. Minden egyes parcellára legalább félmillió jut. Még nem tud róla senki. Engem néhány közeli barátom avatott be. Elmondtam a feleségemnek, és azonnal jöttem, hogy megkeressem magukat, mielőtt elmegyek. A málhám ott van elrejtve a parton. Mikor elmondták, megfogadtatták velem, hogy nem indulok, amíg egész Dawson nem alszik. Maga is tudja, mit jelent, ha az embert látják kivonulni teljes felszereléssel. Keresse meg a társát, és jöjjön utánam. A *Lelőhely*től számított negyedik vagy ötödik parcellát foglalja el. És ne feledje: Indián Asszony-patak. A Svéd-patak után a harmadik.

Amikor Kit belépett a kis faházba a Dawson-széli hegyoldalban, hangos, ismerős szuszogást hallott.

- Feküdj már le te is - morogta Dagi, mikor Kit a vállát rázogatta. - Ma nem vagyok éjszakai műszakban - volt következő megjegyzése, mikor a rázás erősödött. - Sírd el a csaposnak, ha valami bánatod van.

- Szedd magadra gönceidet - mondta Kit. - Megyünk bejelenteni az igényünket egy kis parcellára.

Dagi felült, és üvölteni akart, de Kit marka a szájára tapadt.

- Psszt! - csitította Kit. - Nagy fogás. Ne zavarj fel a szomszédokat. Már egész Dawson alszik.

- Hát azt előbb én is megnézem magamnak. Senki senkinek nem mondja el, ha van egy nagy fogás, hát persze. Hát nem mulatságos, hogy mégis mindig mindenki egyfelé indul?

- Az Indián Asszony-patak - suttogta Felhő. - Breck adta a tippet. A telér egész közel van a felszínhez. Arany van már a fű gyökerénél. Gyere. Összekötözünk egypár könnyű csomagot, és indulunk.

Dagi lehunyta a szemét, és visszadőlt aludni, de a következő pillanatban lerántották róla a pokrócokat.

- Én több hasznát látom majd, mint te - magyarázta Felhő.

Dagi felült az ágy szélén, és öltözködni kezdett.

- Visszük a kutyákat? - kérdezte.

- Nem. A völgyben az út valószínűleg még nincs feltörve, és akkor nélkülük hamarabb odaérünk.

- Úgy megtraktálom őket, hogy elég legyen, amíg vissza nem jövünk. Ne felejts el nyírfaháncsot és gyertyát is csomagolni.

Dagi kinyitotta az ajtót, kiszimatolt a hidegbe, aztán gyorsan visszahúzódott, hogy leeressze sapkája fülvédőjét, és felhúzza egyujjas kesztyűjét. Öt perc múlva orrát dörzsölgetve tért vissza.

- Te, Felhő, nekem nincs nagy kedvem ehhez a meneteléshez. Hidegebb van, mint a pokol fenekén volt ezer évvel azelőtt, hogy meggyújtották az első tüzet. Mellesleg péntek van és tizenharmadika, és olyan biztos, mint a halál, hogy belekeveredünk valami zűrbe.

Csekély menetfelszereléssel a hátukon behúzták maguk mögött az ajtót, és megindultak lefelé a hegyről. Dagi megbotlott, belehempergett az út menti hóba, és jó hangosan áldani kezdte a napot, a hetet, a hónapot meg az esztendőt.

- Nem tudsz csendben maradni? - korholta Felhő. - A nyakunkra hozod egész Dawson-t.

- Igen? Látod a világosságot abban a házban? És abban? Hallottad ezt az ajtócsapódást? Hát persze, egész Dawson alszik. És azok a fények? Csak a halottaik fölött virrasztanak. Eszük ágában sincs menetelni, úgy éljek, hogy nincs.

Mire leértek a hegy lábához, mindenfelé fények gyúltak a házakban, ajtók csapódtak, és hátuk mögül a keményre taposott havon sok-sok mokasszin csoszogását hallották. Dagi kifakadt:

- Az ördögbe is, hogy mennyien gyászolnak ebben a városban!

Elhaladtak egy férfi mellett, aki az út szélén állva, fojtott hangon így kiáltott: - Charlie, gyere már!

- Látod azt a batyut a hátán, Felhő? Jó messze lehet az a temető, ha a gyászolók még takarót is visznek.

Mire leértek a főutcára, már vagy százan besoroltak mögéjük, és miközben a csalóka csillagfényben a vízpartra vezető utat keresték, még többek érkezését hallották. Dagi megcsúszott, és leszánkózott a harmincméteres lejtőn a puha hóba. Felhő utána, úgyhogy amikor a másik éppen talpra akart állni, újra fellökte.

- Én találtam meg először - nevetett Dagi, és levetette a kesztyűjét, hogy kirázza belőle a havat.

A következő percben hanyatt-homlok ugráltak el az utánuk alázuhanó testek elől. Mikor a folyó beállt, ezen a helyen jégtorlasz keletkezett, és most is rendetlen összevisszaságban borították az egymásra torlódott, vastagon behavazott jégtablák. A sokadik nagy esés után Felhő előhúzta a gyertyát, és meggyújtotta. A hátul haladók zajos tetszéssel fogadták. A szélcsendben könnyen égett, és most már az ő vezetésével mentek tovább, az előbbinél sokkal gyorsabban.

- Ez aztán biztos, hogy menetelés - szögezte le Dagi. - Vagy lehet, hogy mind alvajárók?

- Akárhogyan is, mi a menet élén vagyunk - válaszolta Felhő.

- Ó, az nem olyan biztos. Habár lehet, hogy azok ott előttünk szentjánosbogárcák. Lehet, hogy mind szentjánosbogár - az is, meg ez is. Nézd csak! Hidd el nekem, egész processzió vonul előttünk.

Egy mérföld volt az út a jégtorlaszon át a Yukon nyugati partjára, és végig a kanyargós út mentén gyertyák pislákolnak. És mögöttük, föl a magas part tetejéig, ahonnan leereszkedtek, még több volt a gyertya.

- Te, Felhő, ez nem menet. Ez népvándorlás. Legalább ezren vannak előttünk, és vagy tízezen mögöttünk. Hallgass a bácsira. Nyeld le szépen a keserű pirulát. Az én előérzetem sose csal. Nem való nekünk ez a menet. Forduljunk vissza, és durmoljunk tovább.

- Ha lépést akarsz tartani, spórolj a szusszal - torkolta le nyersen Felhő.

- Rövid a lábam, az igaz, de ha kell, térdem csúszva is elmegyek, miattam aztán ne aggódj. Lehagyom én akármelyik nyavalyás nagylegényt, és neked is a sarkadra lépek, ha nem sietsz jobban. Ha nem bírod az iramot, engedj engem előre, majd én diktálom a tempót.

Felhő meghúzta a lépést, és hamarosan befogta az előtte menetelő csoportot.

- Baktass csak tovább, Felhő - noszogatta a másik. - Lépd át a temetetlen hullákat. Nem végtisztesség ez. Szedd a lábad, mintha dolgoznod lenne.

Felhő nyolc férfit és két nőt számolt meg a csoportjukban, de még mielőtt átértek volna a jégtorlasz túlfelére, ő meg Dagi lehagyta még egy másik, húszfőnyi csoportot is. Néhány lépésnyire a nyugati parttól az út délnek kanyarodott, és a torlasz helyett sima jégen vezetett tovább. A jeget méteres porhó takarta. Ezen haladt a kitaposott, lábnyomokkal zsúfolt szánnyom, mint keskeny szalag. Mindkét oldalán térdig süppedtek az emberek a hóba. Az előttük menetelő csoport vonakodott utat engedni nekik, ezért Felhő és Dagi gyakran volt kénytelen belegázolni a mély hóba, ahol csak hallatlan erőfeszítés árán tudtak előrevergődni.

Dagi elemében volt. Mikor azok, akiket megelőztek, dühösen kiabáltak utánuk, ő ugyanúgy felelt vissza.

- Hová siettek olyan nagyon? - kérdezte az egyik.

- Hát ti? - kérdezett vissza Dagi. - Tegnap délután jött egy csapat az Indián-folyótól, és már mindent lefoglaltak. Már nincs mit igényelni.

- Akkor ti minek mentek?

- *Kicsoda?* Én? Én állami alkalmazott vagyok. Hivatalos dolgom van. Azért jövök, hogy felmérjem az Indián Asszony-patakot.

Egy másiknak, aki azt kiáltotta oda neki: - Hova, te rövidlábú? Komolyan azt hiszed, hogy még neked is jut valami? -, Dagi így felelt:

- Nekem? Én fedeztem fel az Indián Asszony-patakot. Már a telekkönyvtől jövök vissza, nehogy valami átkozott csicsakó beleköpjön a parcellámba.

A menetelők óránkénti átlagban három és fél mérföldet tettek meg. Dagi és Felhő négy és felet, igaz, néha rövidebb szakaszokon futottak is.

- Lejáratom veled a lábadat, Dagi - csipkelődött Felhő.

- Elcsúszkállok én még a térdemen is úgy, hogy neked lekopik tőle a mokassinod sarka. Bár semmi értelme. Kiszámítottam. Egy parcella körülbelül százötven méter. Mérföldenként tíz, mondjuk. Ezek vannak előttünk, és az a völgy nem hosszabb száz mérföldnél. Itt valaki lemarad, és az a gyanúm, hogy az te leszel meg én.

Felhő elnevette magát.

- Jól megdolgoztattalak, Dagi. Amióta partra szálltam Dyeában, minden sejtem újjászületett. Olyan szívós a húsom, mint a kötél, és a szorításom, mint a csörgőkígyó harapása. Igazi kemény legény lettem, és nincs az a nyavalyás hegyilakó, aki bármiben is legyőzhetne, hogy vissza ne kapná kétszeresen. Most menj előre, és diktáld az iramot te egy félóráig. Menetelj, ahogy bírsz, aztán majd én megyek előre egy félóra hosszát, és megmutatom, hogyan kell ezt csinálni.

- Hű, a mindenit - vigyorgott Dagi. - És ennek még ott a fenekén a tojáshéj. Pusztulj az útból, és engedd apádat előre, hadd mutassa meg, hogy kell menetelni.

Félóránként váltották egymást az élen. Nem sokat beszéltek. Az erőlködéstől kimelegedtek, de a lehelet ráfagyott az állukra. Olyan hideg volt, hogy arcukat, orrukat csaknem megállás nélkül dörzsölniük kellett kesztyűjükkel.

Gyakran hitték, hogy már a menet legelejére értek, de aztán mindig újabb és újabb csoportokat hagytak le, akik még előttük indultak útnak. Néha egy-egy csoport megpróbált lépést tartani velük, de egy-két mérföld után kivétel nélkül mindnek elment tőle a kedve, és belevesztek a sötétségbe.

- Mi egész télen úton voltunk - magyarázta Dagi. - Ezek az ipsék meg, akik egész idő alatt a házikójukban döglöttek, még azt képzelik, hogy lépést tudnak tartani velünk. Ha igazi telepések lennének, az más lenne. Ha valamihez ért a telepés, hát a gyalogláshoz aztán igen.

Egyszer Felhő gyufát gyújtott, és az órájára nézett. Soha többé nem tette, mert meztelen kezét úgy megcsípte a fagy, hogy félóráig is eltartott, míg újra átmelegedett.

- Négy óra - mondta, miközben a kesztyűjét húzogatta -, és már háromszázat lehagytunk.

- Háromszázharmincnyolcat - javította ki Dagi. - Számoltam. Félre az útból, idegen. Hadd menetelj, aki tud menetelni.

Ez utóbbi egy férfinak szólt, aki teljesen kimerülve, már alig botorkált csak, és elzárta az utat. Rajta kívül még egy holtfáradt emberrel találkoztak csak, mert már majdnem a menet elején voltak. Az éjszaka borzalmairól is csak később értesültek. A kimerült emberek leültek pihenni az út szélén, és többé nem tudtak felállni. Heten fagytak halálra, és a dawsoni kórházban tucatjával amputálták a túlélők lábát, ujját. A menetelés éjszakája volt az év leghidegebb éje. A dawsoni hőmérők hajnalban mínusz negyven fokot mutattak.

A második holtra fáradt férfira néhány perccel később az út mentén, egy jégdarabon ülve találtak rá.

- Nyomás, Malvin - üdvözölte Dagi vidáman. - Mindig mozogni. Ha itt fogsz ücsörögni, keményre fagsz.

Minthogy nem válaszolt, közelebb léptek.

- Kőkemény - állapította meg Dagi. - Ha fellököd, összetörik.

- Nézd meg, lélegzik-e - mondta Felhő, miközben kesztyűtlen kezével a sok szörme- és gypajúholmi között a férfi szívét kereste.

Dagi felemelte az egyik fülvédőjét, és az ember fagyott ajkaihoz hajolt. - Nix légzés - közölte.

- Szívverés sincs - mondta Felhő.

Gyorsan kesztyűt húzott, és egy darabig vadul paskolta a kezét, mielőtt újra levetette volna a kesztyűt, hogy gyufát gyújtson. Öregember volt, kétségtelenül halott. A felvillanó fényben orrig jéggel borított hosszú ősz szakállt, fehérre fagyott arcot, csukott szemet és jég szegélyezte, összefagyott szempillát láttak. A gyufa kialudt.

- Gyerünk - mondta Dagi a fülét dörzsölgetve. - Az öregem már nem segíthetünk. Nekem meg holtbiztos lefagyott a fülem. Most majd az egész bőr lehámlik róla, és sebes lesz egy hétig is.

Néhány perc múlva, mikor egy lángoló szalag csóvát vetett az égre, fényénél két alakot pillantottak meg, negyedmérföldnyire maguk előtt a jégen. Távolabbra semmi se mozdult.

- Azok ketten vezetik a menetet - mondta Felhő, mikor újra rájuk hullott a sötétség. - Nyomás, érzük be őket.

Mikor még félórai gyaloglás után se tudták utolérni az előttük haladókat, Dagi futásnak eredt.

- Ha utol is érzük ezeket, lehagyni sose fogjuk őket - lihegett. - Te jó ég, hogy ezek milyen tempót diktálnak! Tízet száz ellen, hogy ezek nem csicsakók. Ez a régi telepések fajtája, erre mérget vehetsz.

Felhő ment elől, mikor végül is befogták őket, és nagyon örült, hogy sarkukba érve végre lelassíthatott. Első pillantásra az volt az érzése, hogy a hozzá közelebb menetelő nő. Nagy sapkában, nagy bundában olyan volt, mint bárki más, mégis volt benne valami ismerős. Megvárta az északi fény következő lobbanását, és annak fényénél látta meg, milyen picinyek mokasszinba bújtatott lábai. De még valami mást is meglátott: a járását, és azonnal megismerte, hogy ez az a járás, amit - mint azt egyszer elhatározta - sosem fog elfelejteni.

- Jó reggelt, Miss Gastell! - szólította meg Felhő.

- Jó reggelt - válaszolta a lány, és hátrafordulva egy gyors pillantást vetett Felhőre. - Nagyon sötét van, nem látom jól. Kicsoda maga?

- Felhő.

A lány felnevetett, és Felhő meg volt győződve, hogy ennél bájosabb nevetést még sosem hallott.

- Hány csicsakó van mögöttünk?

- Azt hiszem, sok ezer. Mi több mint háromszázat hagytunk le. Nem vesztegették az idejüket.

- Mindig így van - mondta a lány keserűen. - Az újonnan érkezettek megszállják a leggazdagabb völgyeket, és a veteránoknak, akik mertek, akik szenvedtek, akik megcsinálták ezt az országot, nem marad semmi. Veteránok fedezték fel az Indián Asszony völgyét is - hogy szivárgott ki, rejtély -, és felüzentek a többi veteránnak a Fóka-patakhhoz. De az még tíz mérfölddel Dawson után van, és mire onnan ideérnek, addigra a dawsoni csicsakók már az eget is felparcellázták. Ez nem igazság.

- Sajnos, így van - mondta Felhő együttérzően. - De kössenek fel, ha tudom, mit lehet itt tenni. Csak érkezési sorrendben.

- Bár fagynának meg az úton mind egy szálig, vagy történjen velük bármi más, csak ne érjenek ide a főkapatakiak előtt.

- Maga aztán alaposan kirúg ránk - nevetett Felhő.

- Nem erről van szó - tette hozzá gyorsan a lány. - De én ismerem azokat a Fóka-pataknál, és tudom, hogy azok igazi férfiak. Éheztek ebben az országban a régi időkben, és úgy dolgoztak, mint a mesebeli óriások, hogy fejlődés legyen. Megszolgálták a jutalmat, aztán mégis

mérőföldekkel előttük jönnek ezek a zöldfülű nyápicok, akiknek semmiféle jogcímük nincs itt parcellázni. De nem akarom magam kimeríteni, mert nem tudhatom, mikor próbál maga meg a fajtája apát és engem is megelőzni.

Joy és Felhő között egy óra hosszat több szó nem esett, bár észrevette, hogy a lány és apja egy ízben fojtott hangon beszélgettek.

- Én is ismerem őket - mondta Dagi Felhőnek. - Az öreg Louis Gastell igazi kemény legény. Az meg csak a kölyke lehet. Olyan régen jött ebbe az országba, hogy már senki sem emlékszik rá, és a lányt is hozta magával, akkor még csecsemő volt. Beetles volt a társa, ők hozták az első használható gőzhajót a Koyukukra.

- Nem hiszem, hogy megpróbáljuk megelőzni őket - mondta Felhő. - Ez a menet eleje, és mindössze négyen vagyunk.

Dagi egyetértett vele, és aztán egy óráig újra csend volt. Állhatatosan nyomultak előre. Hét órákor az északi fény utolsó felvillanása megtörte a sötétséget, és nyugat felé a hóborította hegyek között széles hasadék bontakozott elő.

- Az Indián Asszony-patak! - kiáltott fel Joy.

- Jól rávertünk - örvendezett Dagi is. - Az én számításom szerint még legalább egy félóra kellett volna, hogy ideérjünk. Ugyancsak szedhettem a lábamat.

Ez volt az a pont, ahol a jégtorlaszokkal elzárt dyeai út hirtelen elkanyarodott, át a Yukonon, a keleti partra. És itt le kellett térniük a jól kitaposott, keményre járt útról, hogy felkapaszkodjanak a torlaszokra, és egy alig járt, alig látható ösvényen haladjanak tovább.

Louis Gastell, aki legelől haladt, a sötétben elcsúszott a rücskös jégen, aztán felült, és mindkét kezével bokáját tapogatta. Nagy nehezen feltápászkodott és továbbindult, de jóval lassabban, és észrevehetően sántított. Néhány perc múlva hirtelen megállt.

- Semmi értelme - szólt a lányához. - Meghúzódott egy ín. Menj előre, és foglalj parcellát nekem is, magadnak is.

- Segíthetünk? - kérdezte Felhő.

Louis Gastell a fejét rázta.

- Tud az én lányom kettőt is foglalni. Én majd átmászom a partra, tüzet gyűjtök, és bekötözöm a bokámat. Én rendben leszek. Menj csak, Joy. Nekünk a *Lelőhely* fölött foglalj: arra följebb valószínűleg gazdagabb.

- Itt van néhány nyírfavessző - mondta Felhő, és két egyenlő részre osztotta készletét. - Majd mi vigyázunk a lányára.

Louis Gastell hangosan felnevetett.

- Köszönöm, de tud ő vigyázni magára. Csak menjenek utána, és figyeljék.

- Megengedik, hogy én vezessek? - kérdezte Joy Felhőtől, mikor továbbindultak. - Én jobban ismerem ezt a terepet, mint maguk.

- Ahogy parancsolja - válaszolta Felhő udvariasan.

Negyed mérőföld után a lány élesen nyugatnak kanyarodott. Felhő észrevette, hogy szűz hóban taposnak, de sem neki, sem Daginek nem tűnt fel, hogy az elmosódó ösvény, amelyet eddig követtek, tovább folytatódik dél felé. Ha tanúi lehettek volna annak, amit Louis Gastell csinált, miután magára maradt, meglehet, másképp alakult volna Klondike története. Lát-

hatták volna, hogy a veterán, akinek sántasága különös módon egy csapásra eltűnt, orrát a csapásra szegezve, mint a kutya, lohol utánuk. Azt is láthatták volna, hogy tapossa, szélesíti az utat az új csapás felé, melyet ők vágtak a szűz hóban nyugat felé. Végül azt is láthatták volna, hogyan tér rá ő maga mégis a régi, alig látható, délnek tartó ösvényre.

Valóban vezetett egy út felfelé, végig a völgyön, de annyira elmosódott volt, hogy fokozatosan elvesztették a sötétségben. Negyedóra múlva Joy Gastell hajlandó volt átengedni a két férfinak a vezetést, akik felváltva törték az utat a hóban. Hogy az él ilyen lassan haladt, felzárkózott mögójük az egész menet, és mire megvirradt, kilenc órakor, ameddig a szem ellátott, szakadatlan sorban vonultak mögöttük az emberek. Joy szeme szikrázott, mikor megpillantotta őket.

- Mikor indultunk neki a patak völgynek? - kérdezte a lány.

- Két teljes órája - válaszolta Felhő.

- Meg két óra vissza, az összesen négy - nevetett. - A foka-patakiak meg vannak mentve.

Halvány gyanú cikázott át Felhő agyán, és megállt.

- Nem értem - mondta.

- Tényleg? Akkor megmagyarázom. Ez a Norvég-patak. Az Indián Asszony-patak ettől délre van.

Felhő szóhoz se jutott.

- És ezt szándékosan csinálta? - kérdezte Dagi.

- Azért tettem, hogy a veteránoknak is legyen esélyük.

Gúnyosan felnevetett. A férfiak egymásra vigyorogtak, aztán ők is nevetni kezdtek.

- A térdemre fektetném, és jól elnászpángolnám, ha nem lenne olyan ritka jószág az asszony-nép ebben az országban - fogadkozott Dagi.

- Az édesapja megvárta, amíg mi eltűntünk a láthatárról, aztán ment tovább? - kérdezte Felhő.

Joy bólintott.

- És maga volt a csalétek?

Joy újra csak bólintott, és Felhő harsogón felnevetett a becsületes mérkőzésben alulmaradt ember nevetésével.

- Akkor talán indulhatunk is vissza - sürgette őket Dagi. - Lefagy a lábam, ha itt álldogálunk.

Felhő a fejét rázta.

- Az négy óra veszteséget jelentene. Már legalább nyolc mérföldnyire benn vagyunk a völgyben, és úgy nézem, hogy a Norvég-patak nagy ívben délnek kanyarodik. Megyünk tovább a völgyben, aztán majd valahogy átkelünk a gerincen, és valahol a *Lelőhely* fölött elérjük az Indián Asszony-patakot. - Joyra nézett. - Nem lenne kedve velünk jönni? Azt mondtam az édesapjának, vigyázni fogok magára.

- Én... - tétovázott a lány. - Azt hiszem, lenne, ha nem vagyok terhükre. - Joy egyenesen Felhő arcába nézett, és a tekintete nem volt többé sem kihívó, sem gúnyos. - Igazán, Mr. Felhő, ha magára nézek, szinte bánom, amit tettem. De valakinek csak meg kellett menteni a veteránokat.

- Véleményem szerint ez a menetelés nem volt több egy sportmérkőzésnél.

- És az én véleményem szerint maguk ketten nagyon sportszerűen viselkedtek - tette hozzá a lány. - Kár, hogy nem veteránok!

Még két óra hosszat a Norvég-patak fagyos folyóágyában haladtak, aztán befordultak egy szűk, dél felé folyó kis vízmosás göröngyös medrébe. Délfelé elkezdtek kapaszkodni felfelé a gerincre. Ahogy visszanéztek, látták, hogy a menetelők hosszú sora szétszakadozik. Itt is, ott is tucatnyi helyen füstoszlopok jelezték, hogy letáboroznak.

Keményen küszködtek. Kötésig gázoltak a hóban, és szinte méterenként voltak kénytelenek megállni, hogy újra lélegzethez jussanak. Elsőnek Dagi szólt, hogy álljanak meg.

- Már több mint tizenkét órája úton vagyunk - mondta. - Felhő, bevallom neked, ki vagyok dögölve. És te is ki vagy. Bár én úgy vagyok ezzel a menettel, mint az éhező indián a darab medvehússal. De ez a szegény kislány már a lábán se tud megállni, ha gyorsan nem kap valami harapnivalót. Itt tehát most tüzet rakunk. Mit szólsz hozzá?

Gyakorlott kézzel, módszeresen nekiálltak, hogy felüssék az ideiglenes tábor, és Joy bevallotta magának, hogy veteránok se csinálhatták volna jobban. Fenyőgallyakra terített pokróc szolgált pihenőhelyül és a főzési műveletek alapjául. De a tűz hevétől távol tartották magukat, amíg arcukat, orrukat keményen meg nem dörzsölték.

Felhő kiköpött, és a megfagyott nyál olyan hamar és akkorát koppant a havon, hogy csak a fejét rázta.

- Feladom - mondta. - Én ilyen hideget még nem láttam.

- Egyszer télen a Koyukukban mínusz hatvanöt is volt - válaszolta Joy. - Most is van legalább hatvan-hatvanegy fok, és érzem, hogy az arcom is megfagyott. Csak úgy tüzel.

A meredek hegyoldalon nem volt jég, csak hó, apró szemcsés, mint a porcukor, azt gyűjtötték szakajtószám az aranyosó edénybe, amíg a kávéhoz elegendőt nem olvasztottak. Felhő szalonnát sütött, és a tűznél a kétszersültet is felmelegítette. Dagi a tüzelőt hordta és a tüzet rakta, Joy pedig megterítette egyszerű asztalukat, amely mindössze két tányérból, két bögreből, két kanálból, egy bádogdoboz borssal kevert sóból állt; és némi cukorból, ugyancsak bádogdobozban. Mikor az evésre került a sor, Joy és Felhő közösen használta az egyik készletet.

Már csaknem délután két óra volt, mikor felértek a gerincre, és egy vízmosásban az Indián Asszony-patak felé ereszkedtek. Jávorszarvasvadász vágta a csapást végig a kanyonon, úgyhogy oda-vissza jártában mindig előző lábnyomaiba lépkedett. Így aztán az érintetlen, puha hó közepette, csak vékonyan beborítva a későbbi havazásoktól, szabálytalan dombocskák sorakoztak. Ha valaki eltévesztette a dombot, belesüppedt a még le nem taposott hóba, és rendszerint föl is bukott. Ráadásul a jávorszarvasvadásznak különlegesen hosszú lába is volt, Joy, aki most már aggódott, hogy a két férfi se maradjon le a parcellázásról, és attól tartott, hogy azok csökkentik az iramot az ő nyilvánvaló fáradtságára való tekintettel, ragaszkodott hozzá, hogy ő menjen elől. Gyorsasága és ügyessége, amivel a veszélyes támpontok között lépdelt, kivívta Dagi maradéktalan elismerését.

- Ezt figyeld! - kiáltotta. - Ez aztán a belevaló; igazi nyers hús. Nézd, csak úgy suhannak a mokasszinjai! Semmi magas sarok nincs ott. A saját lábát használja, amit Istentől kapott. Ilyen asszony kell a medvevadásznak!

Joy, mintegy nyugtázva a megjegyzést, visszamosolygott rájuk; Felhőre is. Felhő bajtársi érzelmeket látott ebben a mosolyban, bár jól tudta, hogy nemcsak a bajtárs, hanem a nő is rámosolygott.

Mikor az Indián Asszony-patak partjához értek, hátrapillantottak, és látták a hosszú, elnyújtott menetet, amint nyomukban lefelé vergődik a hegyoldalon.

Leereszkedtek a folyóágyhoz. A fenéig befagyott folyó nyolc-tíz méter széles volt, partja két, helyenként két és fél méter magas. Nem bolygatta mostanában senki a jégpáncélra hullott havat, ebből tudták, hogy a *Lelőhely* felett vannak, túl a Fóka-pataktól érkezettek utolsó parcelláin.

- Vigyázzon a forrásokra - figyelmeztette Joy Felhőt, aki a folyómederben a menetet vezette. - Ha mínusz hatvannál beszakad az ember alatt a jég, biztosan elveszti a lábát.

Ezek a források csaknem minden klondike-i folyó mellett előfordulnak, és sosem fagynak be, még a leghidegebb időben sem. A víz előbuzog a partfalból, kis medencékben összegyűlik, és a hóesések, a vékony felszíni jéghártya elrejtí. Az ember azt hiheti, hogy hóra lép, aztán beszakad alatta a félcentis jég, és térdig a jeges vízben találja magát. És ha öt percen belül nem tudja kirángani elázott csülkét, lefagyott láb a büntetése.

Délután háromkor már beállt a hosszú sarkvidéki szürkület. Mindannyian azt a megjelölt fatörzset keresték valamelyik parton, amely az utolsónak elfoglalt parcella közepét jelöli. Joy látta meg elsőnek. Kiáltozva előzte meg Felhőt:

- Valaki járt itt! Nézze a havat! Nézze a rovást! Ott van! Azon a lucfenyőn! - És akkor hirtelen derékig süppedt a hóba. - Hát ezt megcsináltam - mondta elkeseredetten. - Ne jöjjön közel hozzám! Kilábalok egyedül.

Lépésről lépésre, minduntalan áttörve a hó alatt meghúzódó vékony jégreteget, kivergődött addig, ahol már megvethette a lábát. Felhő nem habozott; felugrott a partra, ahol a bokrok közt fennakadt, a tavaszi áradásoktól idesodort száraz gallyak, hordalékfa csak a gyufára vártak. Mire Joy felért a partra, már pislákoltak a hetyke tűz első lángnyelveckéi.

- Üljön le! - parancsolt rá Felhő a lányra.

Joy engedelmesen leült a hóra. Felhő lecsúsztotta hátáról a zsákját, és takarót terített a lány lába alá.

Fönről az őket követő menet hangfoszlányai szálltak feléjük.

- Dagi menjen parcellát foglalni - sürgette Joy.

- Dagi, indulj tovább - mondta Felhő, miközben nekiesett a lány merevre fagyott mokasszinjainak. - Menj háromszáz méterrel feljebb, és verd le a két középkarót. A sarkokat majd ráérünk később is megjelölni.

Felhő késével átvágta a mokasszin fűzőjét és bőrét. Olyan keményre fagyott, hogy csak úgy csikorgott a kés alatt. Joy vastag gyapjúharisnyája mint a jégburok, lábát és lábikráját mintha vaspánt szorítaná.

- Hogy van a lába? - kérdezte Felhő, miközben a mokasszinjai körül ügyködött.

- Kicsit meggémberedett. Nem érzem a lábujjaimat, és mozgatni se tudom. De minden rendben lesz. Csodaszépen ég a tűz. Vigyázzon, meg ne fagyjon a keze. Annyit ügyetlenkedik, hogy már biztosan elgémberedett.

Felhő felhúzta kesztyűjét, aztán széttárt karjait csaknem egy percre keresztben csapkodta maga előtt. Mikor újra érezte a vér bizsergését, lehúzta kesztyűjét, és tépte, szaggatta, vágta és aprította Joy jéggé fagyott lábbelijét. Előbb csak az egyik, aztán a másik láb fehér bőre is előtűnt, hogy ki legyen téve a maró, hatvanfokos hidegnek.

Aztán Felhő kegyetlenül és vadul hóval kezdte dörgölni Joyt, amíg az nem vonaglott, nem húzta vissza a lábát, boldogan panaszkodva, hogy fáj, és már tudja mozgatni az ujjait. Félig a lány maga emelkedett, félig úgy vonszolta Felhő közelebb a tűzhöz. Ott a lány lábát a pokrócra helyezte, közel az éltető tűzhöz.

Most már Joy maga is nyugodtan levehette a kesztyűjét, és ő is nekiláthatott lába kezelésének, ügyelve arra, hogy a tűz melege csak lassan járja át. Amíg a lány ezzel foglalatostkodott, Felhő nekiesett a saját kezének. A hó nem olvadt el, még csak nyirkos sem lett. Kristályai mint megannyi homokszemcse. Lassan, nyilallásokkal, apró szúrásokkal visszatért a vérkeringés a fagyott húsba. Aztán tett a tűzre, lecsatolta Joy hátáról batyuját, és előszedett belőle egy másik lábbelit, a hozzá tartozó felszereléssel.

Dagi jött vissza a folyómeder mentén, és felkapaszkodott hozzájuk a partra.

- Kihasítottam kerek háromszáz métert - jelentette be. - A huszonhetes és huszonnyolcas parcella. Éppen a huszonhetes szélső karóját vertem le, amikor a mögöttünk jövő bandából az első szivar odaért. Odajön, és csak úgy azt mondja nekem, hogy ne nyúljak a huszonnyolcas-hoz. Mire én azt mondtam neki, hogy...

- Mit mondott neki? - kiáltott Joy.

- Hát csak éppen megmondtam neki, hogy ha nem kotródik arrébb százötven métert, akkor úgy szétverem azt a fagyott orrát, hogy málnafagylalt lesz belőle. Erre aztán lelépett, én meg levertem a karókat két rendes, tisztességes százötven méteres parcella közepébe. A szivar lefoglalta a szomszédos területet, és azt hiszem, mostanra már a forrásig felparcellázta ez a banda az egész Indián Asszony-patakot. A miénk biztosítva van. Most már sötét van, nem látni, de reggel letűzhetjük a szélső karókat is.

Reggel arra ébredtek, hogy nagy változások történtek az éjszaka. Olyan meleg volt, hogy a még mindig közös takaróikba burkolózó Dagi és Felhő szerint nem lehetett több mínusz huszonöt foknál. Megtört a hideghullám ereje. Takaróikat tíz centi vastagon borította a zúzmara.

Joy Gastell már felült szörme hálózásában, és óvatosan sepergette róla a havat.

Dagi tüzet rakott, és jeget vágott a patakban, miközben Felhő megfőzte a reggelit. Mire végeztek az étkezéssel, megvilágosodott.

- Menj és szúrd le azokat a szélső karókat - mondta Dagi. - Van egy halom hordalékkavics odalenn, közel a helyhez, ahol jeget vágtam a kávéhoz, én meg olvasztok havat, és átmosok egy serpenyőre való kavicsot, hátha szerencsém lesz.

Felhő elindult, baltával a kezében, hogy megjelölje a karókat. A huszonhetes középkarótól elindulva jobbra fordult, átvágott a keskeny völgyön, a pereme felé. Módszeresen, szinte gépiesen haladt előre, mert feje tele volt az előző éjszaka eleven emlékeivel. Valamiféle szenvedélyes és ködös birtoklási érzés kerítette hatalmába. Úgy tűnt neki, hogy csak oda kell mennie Joy Gastellhez, megfogni a kezét, és azt mondani: - Gyere.

De aztán valami olyasmire lett figyelmes, ami elfeledtette vele a lányt. Nem szúrt le semmiféle karót a völgy peremén. Sőt el se érte a völgy peremét, helyette szembe találta magát egy *másik folyóval*. Egy kókadt fűzfa és egy jól felismerhető lucfenyő ötlött a szemébe. Akkor visszament ahhoz a folyóhoz, ahol a középkaró volt leверve. Követte a patak folyását, és egy széles patkókanyar után rájött, hogy a két patak *ugyanaz a patak*. Következő cselekedete az volt, hogy kétszer is átbukdácsolt a havon, völgyperemtől völgyperemig; először a huszonhetes parcella alsó karójától, aztán a huszonnyolcas felső karójától, és döbbsen vette

észre, hogy *az utóbbi parcella felső széle lejjebb van, mint az előző alsó széle*. A szürkületi félhomályban Dagi a patkókanyarban foglalt parcellát.

Felhő visszabotorkált kis táborukhoz. Dagi, aki már a vége felé járt az első serpenyő hordalék mosásának, felkiáltott, amikor meglátta Felhőt.

- Megvan! - kiáltotta Dagi, és feléje nyújtotta a serpenyőt. - Ide nézz! Egy halom koszos arany. Ha ez itt már nem ér meg kétszázat, hát egy fityinget se. Mindjárt a legfelső rétegben! Kujtorogtam már eleget aranymosóhelyeken, de ilyen zsíros fogásom, mint ez itt a tepsiben, még nem volt.

Felhő közömbös pillantást vetett a nyers aranyra, a tűznél töltött magának egy csésze kávé, és letelepedett. Joy rosszat sejtett, és kérdően nézett Felhőre.

- Téged ez nem is érdekel? - kérdi Dagi. - Vagyon van a talpunk alatt, ez meg rá se néz a kétszázdolláros tepsire.

Felhő kortyolt egyet a kávéjából, mielőtt válaszolt volna.

- Dagi, miért fekszenek a parcellák úgy, mint a Panama-csatorna?

- Na, miért?

- Mert a Panama-csatorna keleti bejárata nyugatabbra van, mint a nyugati bejárata; ennyi az egész.

- Tovább - mondta Dagi. - Még nem látom, hol itt a vicc.

- Röviden arról van szó, hogy egy nagy patkókanyarban foglaltál parcellát.

Dagi letette az aranymosó edényt a hóba, és felegyenesedett.

- Folytasd.

- A huszonnyolcas felső cöveke öt méterrel lejjebb van, mint a huszonhetes alsó cöveke.

- Evvel azt akarod mondani, hogy semmink sincs?

- Rosszabb; a semminél is kevesebbünk van három méterrel.

Dagi lerohant a partról. Öt pere múlva visszajött. Joy kérdő pillantására csak bólintott. Szót se szólt, csak leült egy tuskóra, és mereven bámulta a havat a mokasszinja előtt.

- Akkor akár tábort is bonthatunk, És indulhatunk vissza Dawsonba - mondta Felhő, és kezdte összehajtogatni a takarókat.

- Sajnálom, Felhő - mondta Joy. - Én tehetek róla.

- Semmi baj. Az időnkből igazán futja - válaszolta Felhő.

- De akkor is én tehetek róla - tartott ki Joy. Apa nekem is foglalt, lejjebb, a *Lelőhely* mellett. Átadom magának a parcellámat.

Felhő nemet intett.

- Dagi - fordult most hozzá Joy.

Dagi is csak a fejét ingatta, aztán hatalmas nevetésben tört ki. Kolosszális kacaj volt. A szívből jövő hahotát elfojtott kitörések és röhentések követték.

- Nem vagyok hisztériás - mentegetőzött. - Csak néha rettenetesen jókedvem kerekedik, mint most is éppen.

Pillantása az aranymosó tepsire esett. Odament, és akkorát rúgott bele, hogy a szanaszét szóródó aranypor belepte az egész környéket.

- Nem a mienk - mondta. - Azé a szivaré, akit tegnap este százötven méterrel feljebb kergettem. És mi marad nekem? Száznegyvenöt méter tiszta haszon - ami nem is az enyém. Gyerünk, Felhő. Indulás vissza Dawsonba. Ha a véremre szomjazol, egy ujjal se foglak megakadályozni.

IV. fejezet

DAGI ÁLMODIK

- Fura, hogy te sose játszol - mondta Dagi Felhőnek egy este a Jávorszarvas bárban. - Neked nincs a véredben?

Körös-körül a hatalmas teremben a tucatnyi szerencsejáték morajló hangzavara hallatszott. Szőrmébe öltözött, mokasszinos férfiak próbálgatták szerencséjüket. Felhő széles karmozdulattal feléjük mutatott.

- Nézd csak meg ezeket - mondta. - Könnyű kiszámítani, hogy ma este többet fognak veszteni, mint nyerni. Többségük most is vesztesben van.

- Neked sose támad olyan érzésed, hogy csak le kell rakni a pénzt, és kihúzod a nyerőt? - kérdezte Dagi.

Felhő nevetett.

- Sokkal jobban félek én annál a gyenge esélyektől. De mondok valamit, most megyek, és ráteszek egy dollárt valami nagy lapra, és meglátjuk, nyerünk-e rajta egy itálravalót.

Felhő már a fáraóasztal felé furakodott, amikor Dagi megragadta a karját.

- Várj csak! Van egy megérzésem. Tedd fel azt a dollárt ruletten!

Átmentek a bárpult mellett álló rulettasztalhoz.

- Várd ki, amíg szólok - intette Dagi.

- Melyik számot? - kérdezte Felhő.

- Válaszd ki magad. Most! Hadd menjen!

A játékmester éppen akkor perdítette még a kis elefántcsont golyót a körbeforgó sokrovátkás kerék felett a puha peremen. Felhő, az asztal túlsó végén, átnyúlva az egyik játékos felett, oda se pillantva, bedobta a dollárt. Amaz végigcsúszott a puha, zöld posztón, aztán szépen megállapodott a 34-es közepén.

Megállt a golyó, és a játékmester bejelentette:

- Harmincnégy nyer.

Lesöpörte az asztalt, de Felhő dollárja mellé odapúpozott még harmincöt másikat. Felhő összeszedte a pénzt, és Dagi megveregette a vállát.

- Ez volt aztán a megérzés, mi, Felhő?! Tudtam, hogy nyerni fogsz. Ha a dollárod valami másik számra esik, akkor is nyertél volna. Ha egyszer jó a megérzés, csinálhatsz, amit akarsz, nyersz. Most, hogy megszagoltam, hogy nyerni fogsz, van egy megérzésem, hogy pár számot én is kiszúrok magamnak.

- Valami szisztéma szerint játszol? - kérdezte Felhő a tizedik perc végén, amikor társa már elszórt vagy száz dollárt.

Dagi ingerülten rázta a fejét; miközben szétrakosgatta tétjeit a 3, a 11 és a 17 környékén, a maradék egyet pedig rádobta a zöldre.

- A pokol zsúfolva van olyan palikkal, akik szisztéma szerint játszottak - közölte véleményét Dagi, a játékmester pedig újra összesöpörte az asztalon a pénzt.

Felhő lenyűgözve figyelte a játék minden részletét, a golyó pörgésétől a tétek megjátszásáig és a fizetésig; valósággal magával ragadta a rulett. Ő maga nem játszott, beérte a szemlélődéssel. A játék mégis annyira lekötötte, hogy Dagi, amikor bejelentette, hogy neki elég volt, alig tudta elvonszolni az asztaltól.

A játékmester visszaadta Daginak a zacskó aranyat, amit a játék előtt biztosítékként letétbe helyezett, és mellékelte hozzá egy cédulát is, amire a következőket firkantotta: „\$ 350 - fizet”. Dagi átvitte a zacskót és a papírt a terem túlsó végébe, és odaadta egy jókora aranymérleg mögött üldögélő embernek. Az kimért Dagi zacskójából háromszázötven dollárt, és átöntötte a cég aranyporos ládikájába.

- Sose bánd, Dagi - nevetett Felhő. - Most nekem van egy megérzésem.

Dagi szeme felragyogott, ahogy elkiáltotta magát:

- Mi az? Ugrás, megjátszani egyből!

- Ez, Dagi, nem olyasmi. Vari egy olyan érzésem, hogy ki tudok dolgozni egy szisztémát, ami kirázná a nadrágjából az egész társaságot.

- Szisztéma! - morogta Dagi, és sajnálkozva végigmérte társát. - Felhő, hallgass a komádra, és hagyd békén a szisztémákat. A szisztéma biztos leégés. A szisztémáknál nincs megérzés.

- Épp ez az, amit szeretek bennük - válaszolta Felhő. - A szisztéma statisztika. Ha jó a szisztémád, nem veszthetsz. Ez a különbség a szisztéma és a megérzés közt. Azt sose tudhatod, mikor csúszik félre egy jó megérzés.

Dagi válaszképpen csak mordult egyet.

- Nem akarom, hogy ezentúl is egyedül állj a téteket - folytatta Felhő. - Megosztjuk a nyereséget, de a kezdéshez minden pénzre szükségem van. Megeshet, hogy a szisztéma néhányszor kifog rajtam, amíg egyenesbe nem jutok vele.

Már hosszú napokon és órákon át figyelte Felhő a rulettasztalt, mikor egy este bejelentette, hogy kidolgozta a szisztémát. Dagi mogorván, borúlátó hangulatban követte társát a Jávorszarvasba. Felhő vett egy halom zsetont, és letelepedett az asztalnak a játékmester felé eső végén. Újra és újra perdült a golyó, más játékosok nyertek vagy vesztek, de Felhő még egyetlen zsetonnal sem próbálkozott. Dagi türelmetlenkedni kezdett.

- Mi lesz már, gyerünk - sürgette. - Essünk már túl ezen a gyászszertartáson. Mi van? Berezeltél?

Felhő nemet intett, és tovább várt. Már egy tucat játszma lement, amikor Felhő egyszer csak tíz egydolláros zsetont rakott a 26-ra. A szám nyert, és a játékmester háromszázötven dollárt fizetett ki Felhőnek. Újra lement egy tucat játszma, húsz játszma, harminc, és akkor Felhő tíz dollárt tett a 32-re. Megint kapott háromszázötven dollárt.

- Ez a megérzés! - súgta a fülébe jó hangosan Dagi. - Meglovagolni! Meglovagolni!

Eltelt egy félóra, és Felhő nem csinált semmit, aztán megtette tíz dollárral a 34-et, és nyert.

- Ez aztán a megérzés! - súgta Dagi.

- Szó sincs róla - súgta vissza Felhő. - Ez a szisztéma. Na, mit szólsz hozzá?

- Nekem te ne mesélj - ragaszkodott Dagi a magáéhoz. - Furán jönnek ám a megérzések. Azt hiszed, hogy szisztéma, pedig dehogy az. Szisztéma nincs. Egyszerűen nem létezik. Holtbiztos, hogy te is megérzés után játszol.

Ekkor Felhő másképp kezdett játszani. Gyakrabban tett ide is, oda is egy-egy zsetont, és többet veszített, mint nyert.

- Hagyd abba - tanácsolta Dagi. - Váltsd be a zsetonokat. Háromszor telibe találtad, és túl vagy az ezresen. Ezt úgyse tudod tovább tartani.

Abban a pillanatban újra megperdült a kerék, és Felhő tíz zsetont dobott a 26-ra. A golyó a 26-os rovátkában állt meg, és a játékmester újra kifizetett neki háromszázötven dollárt.

- Te, ha már teljesen elment az eszed és fogod az Isten lábát, rakd fel nekik a legmagasabb tétet - ságta Dagi. - Tedd meg huszonötlet legközelebb.

Eltelt egy negyedóra. Alacsony, szórványos tétjeivel nyert is, veszített is Felhő. Aztán olyan meglepetésszerűen, tétovázás nélkül, ahogy a nagy tétjeit szokta megtenni, huszonöt dollárt helyezett a 0-ra, és a játékmester ezúttal nyolcszázhetvenöt dollárt fizetett ki neki.

- Ébressz fel, Felhő, álmodok - nyögte Dagi.

Felhő elmosolyodott, a zsebkönyvét kezdte tanulmányozni, és teljesen elmerült számításaiba. Ezt a könyvecskét mindig előszedegette, és időnként kipipált benne egy-egy számot.

Már nagy tömeg szorongott az asztal körül, a játékosok pedig megpróbálták azokkal a számokkal játszani, amelyekre előzőleg ő tett. És ekkor teljesen megváltozott a játéka. Tízszor egymás után tíz dollárt tett a 18-ra, és mindannyiszor veszített. Addigra már a legelszántabb játékosok se követték a tétjeit. Egyszer csak változtatott a számon, és ismét nyert háromszázötven dollárt. A többiek azonnal újra az ő tétjeit utánozták, de néhány vesztes sorozat után megint csak egyedül maradt.

- Hagyd abba, Felhő, hagyd abba - tanácsolta Dagi. - A leghosszabb megérzés se tart ennél tovább, és a tiédnek is most már vége. Nyerésben vagy valami háromezer-hatszázzal. Többször már úgyse találod telibe.

- Még egyszer megpróbálom, mielőtt beváltom a zsetonokat - válaszolta Felhő.

Néhány percig az egész táblán szétszórt zsetonokkal játszott, váltakozó szerencsével, aztán huszonöt dollárt tett a 0-ra.

- Most majd kérem a pénztári utalványt - mondta a játékmesternek, mikor nyert.

- Ne erőszakold a szerencsédet - óvta Dagi Felhőt másnap este a faházban, miközben az készülődött, hogy újra elmenjen a Jávorszarvasba. - Pokoli hosszú megérzéssorozatod volt, de most már kijátszottad az egészet. Ha most visszamész, elveszted az egész nyereséget.

- Mondtam, Dagi, hogy nem megérzés. Szisztéma. Csak nyerhetek.

- Ördögöt szisztéma. Szisztéma egyszerűen nem létezik. Egyszer tizenhétyszer egymás után nyertem kockán. Az talán szisztéma volt? Nyavalyát. Bolond szerencsém volt, csak aztán berezeltem, és nem mertem tovább játszani. Ha a harmadik menet után nem szállok ki, több mint harmincezret nyertem volna egy kettes téten.

- Mindegy, Dagi, ez akkor is igazi szisztéma.

- Hát ezt megnézném magamnak.

- Már láthattad. Gyere velem, megmutatom újra.

Mikor beléptek a Jávorszarvasba, minden szem Felhőre szegeződött, és az asztal körül állók utat engedtek neki, hogy elfoglalhassa régi helyét az asztalnak a játékmester felé eső végén. Most egészen másképp játszott, mint előző este. Másfél óra alatt mindössze négyszer tett, de mindannyiszor huszonöt dollárt, és minden tétje nyert. Beváltott háromezer-ötszáz dollárt, Dagi pedig hazacipelte az aranyport a házba.

- Na, itt az idő kiugrani a játékból - tanácsolta Dagi, és leülve priccse szélére, levetette a mokasszinját. - Már hétezeret nyertél. Aki még ezután is kísérti a szerencsét, az hülye.

- Dagi, az a hülye, aki abbahagyja, mikor ilyen nyerő szisztémája van, mint az enyém.

- Az álomban minden lehetséges. De a valóságban szisztéma nem létezik. Épp elég álomszerű ez a mi hazardírozásunk is. Álmodom, Felhő, és te állandóan előjössz álomban, és szisztémákkal nyaggatsz. Ha szeretsz, ha csak egy kicsit is szeretsz, csak kiáltsd el magad hogy: „Dagi! Ébredj!” És akkor én felébredek, és nekilátunk a reggelinek.

Harmadik este, mikor Felhő föltette első tétjét, a játékmester tizenöt dollárt visszatolt eléje.

- Tíznél többet nem tehet - mondta. - Leszállították a határt.

- De olcsók lettek - vigyorodott el csúfondárosan Dagi.

- Ha nem tetszik, senkinek se kötelező itt játszani - vágott vissza a játékmester. - És én meg is mondom magának, hogy nem bánnánk, ha a barátja mellőzné az asztalunkat.

- Beijedtek a szisztémájától, mi? - ugratta Dagi, miközben a játékmester már fizette is a háromszázötven dollárt.

- Egy szóval se állítom, hogy hiszek a szisztémákban, mert nem hiszek. Még olyan szisztéma nem volt, ami legyőzte volna a rulettet vagy bármelyik másik hazardjátékot. Viszont láttam már egypár különös nyeréssorozatot, és ha módomban áll, nem engedem, hogy csődbe menjen a bank.

- Begyulladt.

- A hazardjáték, barátom, az is csak olyan üzlet, mint a többi. A rulettszalonnak nem jóléti intézmény.

Felhő minden este nyert. Állandóan váltogatta a módszerét. Az asztal körüli tolongásban egyik szakember a másik után körmölte a tétjeit, és próbálta meg sikertelenül kideríteni, mi a szisztémája. Panaszkodtak, hogy képtelenek valami kulcsot találni, amivel elindulhatnak, és megesküdték rá, hogy tiszta szerencse az egész, a legkolosszálisabb szerencsesorozat, amit valaha is láttak.

Felhő váltakozó játéka zavarta meg őket. Néha, mikor zsebkönyvét tanulmányozta, vagy hosszú számításokba merült, egy óra is eltelt anélkül, hogy akár csak egyetlen zsetont is feltett volna. Máskor meg egymás után háromszor is nyert legnagyobb téttel, és több mint ezer dollárt söpört be öt-tíz perc alatt. Megint máskor meg az volt a taktikája, hogy elképesztő bőkezűséggel szórt szét egyes zsetonokat az egész asztalon. Ez eltartott húsz-harminc percre, és akkor hirtelen, mikor a golyó már épp az utolsó köröket futotta, legmagasabb téttel megjátszott sort, szint, és megnyerte mind a hármat. Egyszer pedig, hogy teljessé tegye a zűrzavart azok fejében, akik azon mesterkedtek, hogy kiderítsék a titkát, elvesztett egymás után negyven tétet számon, és ráadásul mind a lehetséges legmagasabb tét volt. Mégis háromezer-ötszáz dollárt cipelt haza neki minden este Dagi.

- Ez nem szisztéma - fejtegette Dagi egyik esti, ágyszéli beszélgetésük alkalmával. - Csak figyellek, figyellek, de nem tudom kisütni. Sose játszod kétszer ugyanazt. Ha neked úgy tetszik, akkor kipécézed a nyerőt, ha meg nem akarsz nyerni, akkor nem nyersz.
- Közelebb jársz az igazsághoz, mint sejted, Dagi. Néha vesztes számra is kell tennem. Ez is hozzátartozik a szisztémához.
- Ördögöt szisztéma! Beszéltem a városban minden játékossal, és abban mind egyetért, hogy szisztéma nem létezik.
- Én pedig éppen most mutatok nekik egyet.
- Ide figyelj, Felhő. - És Dagi mozdulata, hogy eloltsa a gyertyát, félbemaradt. - Most már igazán fel vagyok piszkálva. Kezdek megbolondulni. Ha ez az álom soká eltart, hát én átharapom az ereimet, és üvölni kezdek.

Hatodik este a tétek határát öt dollárra szállították le a Jávorszarvasban.

- Rendben van - nyugtatta meg Felhő a játékmestert. - Ma este is szokás szerint háromezer-ötszázat akarok nyerni, csak most kénytelen leszek tovább játszani. Annyi az egész, hogy majd kétszer annyi nyerőszámot kell megjátszanom, mint eddig.
- Mért nem boldogítja a más asztalát is? - kérdezte a játékmester dühösen.
- Mert én ezt szeretem - mondta Felhő, és a közelben duruzsoló kályhára pillantott. - Meg aztán ez olyan kényelmes meleg hely, és nincs huzat.

Mikor már kilencedik este cipelte hazafelé az aranyport, Dagi kitört.

- Én ezt tovább nem csinálom, Felhő, én kilépek - kezdte. - Én tudom, hogy mennyi az elég. És nem álmodom. Nagyon is ébren vagyok. Szisztémák *nincsenek*, neked mégis van. A hármas szám szabálya nem ér semmit. Semmi sem érvényes, amit eddig tudtunk. Csődbe ment az egész világ. Nincs többé rend és szabály. Bedilizett az egyszeregy. A kettő nyolc, a kilenc tizenegy, a kétszer kettő nyolcszáznegyvenhat, meg... meg... meg egy fél. Bármilyen lehet minden, és semmi is lehet minden, és kétszer minden az csokoládétorta tejszínhabbal meg egy tarka ló. Szisztémád van. A számok legyőzik a számtant. Ami *nem* van, az van, és ami nincs, annak lenni kell. Nyugaton kel a Nap, a Hold meg egy gazdag telér, a csillagok pedig csupa marhahúskonzerv, és a skorbut Isten áldása, aki meghalt, újra virgonc, a kő úszik a vízen, és a víz levegőből van, én nem is én vagyok, és te is valaki más vagy, és az is lehet, hogy ikrek vagyunk, ha ugyan nem rozsdában sült róseibnik vagyunk mind a ketten. Hé! Valaki! Keltsenek már fel! Ébresztő!

Másnap reggel látogató érkezett a faházba. Felhő már ismerte, Harvey Moran volt, a Tivoli Rulettszalón tulajdonosa. Volt valami kihívó mély, nyers hangjában, ahogy azonnal rátért a tárgyra:

- Arról van szó, Felhő, hogy valamennyien magán törjük a fejünket. Kilenc játékerem-tulajdonost képviselek és saját magamat, a város minden kaszinóját. Tudjuk, hogy a rulettben eddig még soha egyetlen szisztéma sem nyert semmit. A rulett maga a szisztéma, az egyetlen, és semmiféle más szisztéma nem verheti meg. Mert ha igen, akkor a matematika mehet a diliházba.

Dagi lelkesen bólogatott.

- Maga is látott engem játszani - felelte Felhő kihívóan -, ha meg van róla győződve, hogy csak szerencsesorozat, akkor minek idegeskedik?

- Éppen itt van a baj. Mégis izgat bennünket a dolog. Meg vagyunk róla győződve, hogy szisztémák nincsenek, magának mégis valami ilyesmije van. Én is figyeltem magát öt estén át, de csak annyit tudtam kideríteni, hogy bizonyos számokat kedvel, és hogy állandóan nyer. Most mi tízen összeálltunk, és baráti ajánlatot akarunk tenni magának. Beállítunk egy rulettasztalt a Jávorszarvas különtermébe, összeadjuk a bankot, és kiállunk maga ellen. Nem zavar senki, az egész teljesen zártkörű lesz. Csak maga, Dagi és mi. Na, mit szól hozzá?

- A Jávorszarvas szalonjában fogok játszani ma este is - felelte Felhő. - Ott éppúgy megfigyelhetnek.

Aznap este, mikor Felhő elfoglalta szokásos helyét az asztalnál, a játékmester feloszlatta a partit.

- A játéknak vége - mondta -, a főnök utasítása.

De az összegyülekezett játékterem-tulajdonosokat nem küldte ki senki. Mindegyikük ezer dollárt adott, és így pillanatok alatt összegyűlt a bank. Átvették a Jávorszarvas rulettasztalát.

- Na, most gyere, ha mersz! - nógatta Harvey Moran Felhőt, mikor a játékmester először perdítette körbe a kis golyót.

- Legyen huszonöt a határ? - javasolta Felhő.

- Persze, csak rajta!

Felhő rögtön huszonöt zsetont rakott a 0-ra. És nyert.

Moran megtörülte izzadó homlokát.

- Tovább - mondta. - Tízezrünk van a bankban.

Másfél óra múlva mind a tízezer Felhőé volt.

- A bank felrobbant - jelentette ki a játékmester.

- Elég volt? - tudakolta Felhő.

A kaszinótulajdonosok egymásra pillantottak. Meg voltak félemlítve. Őket, a szerencse főpapjait, legyőzte valaki. Olyan ellenféllel kerültek szembe, aki náluk jobban ismerte a szerencse törvényeit, vagy pedig olyan törvényt fedezett fel, amelyről ők nem is álmodtak.

- Mi kiszállunk - szólt Moran. - Rendben, Burke?

A Nagy Burke, az M. & G. szalon játékasztalainak tulajdonosa bólintott.

- Ennek a Felhőnek szisztémája van, és kész. Ha hagyjuk tovább játszani, mindannyian lerobbanunk. Csak annyit mondhatok, hogy ha tovább akarjuk üzemeltetni az asztalokat, le kell szállítanunk a tétek határát egy dollárra vagy tíz centre vagy egy centre. Ilyen tétek mellett nem nyerhet sokat egy este.

Mindenki Felhőre nézett. Felhő vállat vont.

- Ebben az esetben, uraim, kénytelen leszek embereket bérelni, hogy játsszanak az önök asztalainál. Tíz dollárt fizetek nekik egy négyórás műszakra, és még mindig keresek rajta.

- Mi meg akkor megszüntetjük az asztalokat - válaszolt erre a Nagy Burke. - Hacsak... - tétovázott, és végignézett társain, hogy lássa, vele tartanak-e - ...hacsak nem lehet magával megegyezni. Mennyit kér a szisztémájáért?

- Harmincezer dollárt - válaszolta Felhő. - Fejenként háromezer.

Vitatkoztak, aztán rábólintottak.

- És elmondja a szisztémáját is.

- Igen.

- És megígéri, hogy Dawsonba soha többé nem fog rulettezni.

- Nem, uram - mondta Felhő határozottan. - Csak azt ígérem meg, hogy *evvel* a szisztémával nem játszom többé.

- Uramisten! - robbant ki Moranból. - Csak nincs több szisztémája is?

- Állj! - kiáltott fel Dagi. - Beszélni akarok a komámmal. Gyere csak ide, Felhő, a másik oldalra.

Felhő követte barátját a terem egyik csendes sarkába, miközben kíváncsi szemek százai szegeződtek rá és Dagira.

- Ide figyelj, Felhő - suttogta Dagi rekedten. Lehet, hogy most nem álmodom. És ebben az esetben rettenetes olcsón adod. Kezedben az Isten lába. Ebben milliók vannak. Szorítsd! Szorítsd erősen!

- És ha mégis álom? - érdeklődött Felhő nyájasan.

- Akkor az álom kedvéért és a Jézuska szerelmére kérlek, fejd meg ezeket a hazardőröket jó vastagon. Mi értelme van álmodni, ha az ember nem tudja végigálmodni addig, amíg már minden szép, jó és biztos a végén?

- Szerencsére, Dagi, ez mégse álom.

- Akkor ha most ezt eladod harmincezerért, én soha meg nem bocsátok neked.

- Ha én ezt most eladom harmincezerért, a nyakamba fogsz borulni, és arra ébredsz, hogy el se aludtál. Ez nem álom, Dagi. Két perc múlva rájössz, hogy nagyon is ébren voltál egész idő alatt. Ha én ezt most eladom, akkor azért adom el, mert el kell adnom.

Az asztalnál Felhő közölte a játékterem-tulajdonosokkal, hogy tartja ajánlatát. Azok papírpénzt ajánlottak neki, fejenként háromezer dollárt.

- Maradjunk az aranypornál - óvatoskodott Dagi.

A Jávorszarvas tulajdonosa beváltotta a papírpénzt, és Dagi azonnal birtokba vette az aranyport.

- Most már igazán nem akarok felébredni - nevetett diadalmasan Dagi, miközben a sok kis zsákot emelgette. - Mindent összevéve, ez egy hetvenezres álom. Átkozottul drága multság lenne most kinyitni a szememet, kikászálódni a pokrócból, és aztán nekilátni a reggelinek.

- És mi a szisztémája? - kérdezte Burke. - Kifizettük, most látni akarjuk.

Felhő az asztalhoz vezette őket.

- Nos, uraim, ez nem közönséges szisztéma. Aligha nevezhető szabályszerűnek, viszont megvan az a nagy előnye, hogy beválik. Kérem, figyeljék meg. Játékmester úr, kérem, tartsa készenlétben a golyót. A 26-ost választom. Tétélezzük fel, hogy megtettem. Kész. Most.

A golyó körbeszaladt.

- Megfigyelhetik - folytatta Felhő -, hogy a 9 pontosan szemben volt.

A golyó megállapodott a 26-oson.

A Nagy Burke az orra alatt morogva átkozódott, de mindannyian tovább figyelték Felhőt.

- Ahhoz, hogy a 0 nyerjen, a 11-nek kell szemközt állnia. Próbálják meg önök is, látni fogják.

- És a szisztéma? - kérdezte Moran türelmetlenül. - Azt tudjuk, hogy ki tudja választani a nyerőszámokat, és azt is tudjuk, mik azok a számok, de hogyan csinálja?

- Megfigyeltem az összefüggéseket. Véletlenül észrevettem, hogy kétszer egymás után, mikor a 9-es volt szemben, a 26 nyert. Aztán ismét így történt. Akkor nekikezdtem, hogy más összefüggéseket is keressek, és meg is találtam őket. Ha nulla van szemben, akkor a 32 jön be, és a 11 mindig 0-t hoz. Nem mindig történik így, de *általában* igen. Értik, azt mondom, „általában”.

A Nagy Burke hirtelen felvillanó rádöbbenésében átnyúlt az asztalon, leállította a kereket, és alaposan megvizsgálta. A többi kilenc játéktér-tulajdonos feje is az asztal fölé hajolt, és vizsgálgatni kezdték őket is a kereket. Aztán a Nagy Burke felegyenesedett, és a közeli kályha felé pillantott.

- A fenét - mondta. - Nem volt itt semmiféle szisztéma. Túl közel állt az asztal a kályhához, és ez az átkozott kerék megvetemedett. Mi meg majdnem rapittyára mentünk tőle. Nem csoda, hogy annyira szerette ezt az asztalt. Akármelyik másik asztalnál a hidegvízre valót se kereste volna meg.

Harvey Moran nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében, és letörülte homlokáról az izzadságot.

- Most már mindegy - mondta -, már az is megéri a pénzt, hogy kiderült, mégse szisztéma volt. - Elhúzódott a szája széle, aztán kitört belőle a nevetés, és vállon veregette Felhőt. - Felhő, az orrunknál vezettél minket jó darabig, és még örültünk, amiért a mi asztalainkat békén hagyod! Te, van egy kis igazi pezsgőm, kinyitnám, ha mind átjöttök velem a Tivoliba.

Később, a házukban, Dagi újra átszámolta, megemelgette az aranyporral teli zsákokat. Végül mindet az asztalra halmozta, leült a priccse szélére, és kezdte lehúzni a mokasszinját.

- Hetvenezer - számolt Dagi. - Százhetvenöt kiló. És ezt mind egy megvetemedett keréknek és egy éber szemnek köszönhetjük. Felhő, te nyersen eszed a húst, élve eszed, a jég hátán is, kitör tőle a frász, de én akkor is tudom, hogy ez csak álom. Csak álmunkban van ilyen. Rettentő nagyon nem szeretnék felébredni. Remélem, sose ébredek fel.

V. fejezet

AZ EMBER A TÚLSÓ PARTON

Felhő kutyafalkájával felső Klondike-ból dél felé indult. A Meglepetés-tavat és a Két Kunyhót akarta megkeresni. Úgy akarta lerövidíteni az utat, hogy levágja az Indián-folyó forrásvidékét, és átszeli a hegyek és a Stewart-folyó között elterülő ismeretlen térséget. Valahol arrafelé van a Meglepetés-tó, tartotta a szóbeszéd, szaggatott gerincű hegyektől, gleccserektől körülvéve, és a medre nyers arannyal van kirakva. Veteránok, akiknek már a nevük is elveszett rég elmúlt évek fagyában, lemerültek a Meglepetés-tó fagyos vizébe, és két marékkal hozták fel az aranyrögöket. De a víz túlságosan is hideg volt. Nem egy közülük ottpusztult. Másokat pedig a tüdővész vitt el. Aki túlélte, mind azt tervezte, visszamegy és lecsapolja a tavat, de soha nem tért vissza senki. Szerencsétlenül járt valamennyi. Az egyik hószakadékba zuhant a Negyven Mérőföld mellett, a másikat széttépték és felfalták a saját kutyái, a harmadikra rádőlt egy fa. És így folytatódik tovább ez a történet. Baljós hely volt a Meglepetés-tó, hogy hol van, mindenki elfeledte, és medre, a víz alatt, azóta is arannyal rakva.

A Két Kunyhó helye már ismertebb volt. A Stewart-folyótól „öt alvásnyira” felfelé, a McQuesten-folyó partján állt két ősrégi házikó. Olyan régiek voltak, hogy bizonyára még azelőtt építették őket, mielőtt az első aranyásó betette volna a lábát a Yukon-medencébe.

- Jobb szeretném, ha nem mennél - mondta búcsúzásnál Dagi szomorúan. - Semmi értelme keresni a bajt. Jön az magától is, az meg egy kelekótya vidék, ahová te készülsz. Azok után, amit te is meg én is hallottunk róla, rajta van a rontás, az holtbiztos, az első lépéstől az utolsóig.

- Jól van, Dagi - válaszolta Felhő. - Körülutazom, és hat héten belül újra itt vagyok Dawsonba. A Yukon-csapás már jól ki van taposva, és biztosan kitaposták már az első pár száz mérőföldet a Stewart mentén is. Hendersoni veteránok mesélték, hogy tavaly ősszel, azután, hogy beállt a jég, már jó sok felszerelést vittek fel rajta. Ha elérem a csapást, napi negyven-ötven mérőföldet is biztosan megteszek. Ha már egyszer túljutottam rajta, valószínű, hogy egy hónapon belül visszatérek.

- Ha egyszer túljutsz rajta. Engem éppen ez a túljutás nyugtalanít. Hát viszlát, Felhő. Tartsd nyitva a szemed, és vigyázz arra a rontásra, csak ezt akartam mondani. És ne szégyellj visszafordulni, ha nem ejtesz semmi prédát.

Egy hét múlva Felhő az Indián-folyótól délre, egymásra hajigált hegyláncok között találta magát. A Klondike vízválasztójánál sorsára hagyta a szánt, és a terhet farkaskutyái hátára rakta át. A hat megtermett eszkimó kutya huszonöt-huszonöt kilót vitt, és ugyanekkora súly volt Felhő hátán is. A puha hóban ő ment elöl, hogy kitapossa az utat hótalpával, és mögötte, egyes sorban, lábaltak a kutyák.

Szerette ezt az életet, a kemény sarkvidéki telet, a csendes vadont, az emberi nyomoktól érintetlen, véget nem érő hómezőt. Körülötte névtelen, feltérképezetlen, jeges csúcsok meredeztek. Soha, egyetlenegyszer sem akadt meg szeme vadásztábornak völgyek mozdulatlan levegőjében felszálló füstjén. Csak ő egymaga haladt a csend borította, feltöretlen síkon. Mindent szeretett, a mindennapi küszködést, a marakodó kutyákat, a sátorverést hosszúra nyúló alkonyokon, a hunyorgó csillagokat a feje felett és a sarki fény lángoló pompáját.

Különösen táborát szerette, mikor véget ért a nap - kis kitaposott térség a hóban, ahol tüze égett, ágya nyúlőr takarókkal leterített, frissen nyesett lucfenyőgallyak; szélfogója kifeszített vászondarab, amely megfogta és visszaverte a tűz melegét; a megfeketedett kávéscsöbör és bogrács egy ág végén, mokasszinja pálcavégre tűzve, hogy megszáradjon, hótalpai orrukkal előre a hóba szúrva; vele átellenben, a tűz másik oldalán a kutyák, közel húzódva a meleghez, sóvárgón és mohón, borzas, dércsípte szőrrel, bozontos farkukkal lábukat óvják; és körös-körül a sötétség fala.

Aztán napokig kanyonok és hegygerincek káoszában bolyongott, melyek nem igazodtak semmiféle értelmes topográfiai rendhez. Mintha valami kozmikus tréfamester dobálta volna valamennyit ide. Hiába keresett folyómedret, vízgűjtő árkot, amely egyenesen délnek, a McQuesten és a Stewart felé folyt volna. Aztán vihar jött, és hóförgeteg söpört keresztül az alacsony és a magas hágók zűrzavarán. Az erdőhatár felett két napig tűz nélkül, vakon küszködött, hogy lejjebb jusson a hegyekből. A második napon egy hatalmas szirt peremére ért. Oly sűrűn hordta a szél a havat, hogy nem látott le a szikla aljáig, úgyhogy nem merte megkísérelni a leereszkedést. Pokrócaiba burkolózott, és maga köré gyűjtötte kutyáit a sűrű hóviharban.

Reggel, mikor a vihar már kitombolta magát, előkészült, hogy tájékozódjék. Vagy négyszáz méterre alatta befagyott, hóval borított tó terület el. Körös-körül minden oldalon kicsipkézett sziklacsúcsok meredeztek. Pontosan illett rá a leírás. Vakon megtalálta a Meglepetés-tavat.

- Rászolgál a nevére - morogta.

Egy óra múlva leért a vízpartra. Kis csoport öreg lucfenyő volt minden növényzet. Útban a fenyők felé, három hóval borított sírba botlott. Helyüket durván faragott fejfák jelölték, rajtuk kibetűzhetetlen írás. A kis liget szélén alacsony, dűledező kunyhó állt. Elhúzta a reteszt, és belépett. A sarokban valamin, ami valaha lucfenyőgallyakból készített fekhely lehetett, cafatokká mállott szőrmetakarókba burkolva egy csontváz feküdt. A Meglepetés-tó utolsó látogatója, gondolta Felhő, miközben felvett a földről egy aranyrögöt, akkorát, mint az ökle. Mellette konzervdoboz hevert, tele mogorónyi, durva felületű aranyrögökkel, melyeken hordaléknak nyoma sem volt.

Felhő további töprengés nélkül elfogadta, hogy az arany lelőhelye a tó medre, amit most méteres jég takar, és teljességgel hozzáférhetetlen. Nem volt mit tenni, ezért délben a szirt pereméről még egy búcsúpillantást vetett felfedezésére.

- Tó úr - mondta -, csak el ne mozduljon erről a helyről. Visszajövök és lecsapolom magát, hacsak el nem csíp a mumus. Hogy hogyan jutottam ide, arra nem emlékszem, de hogy hogyan jutok ki, arra biztosan fogok emlékezni.

Négy nap múlva, egy kis völgyben, befagyott folyó partján, néhány lucfenyő alatt tüzet rakott. Valahol abban a fehér összevisszaságban ott hagyta maga mögött a Meglepetés-tavat, valahol, nem tudta, merre; mert amíg száz órán sodródott, küszködött a vakító, örvénylő hóban, elvesztette az utat, és azt se tudta, merre van a *hátra*. Úgy érezte magát, mintha lázálomból ébredne. Abban sem volt biztos, hogy mennyi idő telt el: négy nap vagy egy hét. Kutyáival aludt, keresztülküzdötte magát, már maga sem emlékezett, hány alacsony hágón, kísérteties kanyonok kanyarulatait követte, melyekről kiderült, hogy zsákutcában végződnek, kétszer sikerült tüzet gyújtania, és kiolvasztania a fagyott jávorszarvashúst. És most itt volt, jóllakottan, biztos táborban. A vihar elvonult, a levegő tiszta és hideg volt. A táj újra logikus és rendezett lett. A folyóvölgy, ahol tábort ütött, természetesnek tűnt, és ahogy ez rendjén is volt, délnyugat felé tartott. De a Meglepetés-tó az ő számára is, csakúgy, mint a régebbi kutatók számára, elveszett.

Félnapi út után a folyómederben egy nagyobb folyó völgyéhez érkezett, amely szerinte a McQuesten volt. Itt lőtt egy jávorszarvast, és hosszú idő óta újra minden farkaskutyája teljes huszonöt kilós húscsomagot cipelt. A McQuesten felé kanyarodva egy száncsapásra lelt. A legutóbbi havazások behordták hóval, de alatta jól kitaposott nyom vezetett. Úgy döntött, hogy a McQuestenen két táborni létesítettek, és ez az összekötő út. Alkalmasint a Két Kunyhó az alsó tábor, ezért a folyón lefelé indult útnak.

Aznap este, mikor táborát felütötte, negyvenfokos volt a hideg. Elalvás előtt azon gondolkozott, kik lehetnek azok az emberek a Két Kunyhónál, és vajon eléri-e másnap. A hajnal első sugaránál már úton volt, könnyűszerrel követte a félig elmosódott nyomokat, evezőlábszerű hótalpaival taposva a frissen hullott havat, hogy a kutyák ne süppedjenek bele.

És akkor történt, hirtelen és váratlanul, a folyó egy kanyarulatánál. Úgy tűnt neki, egyszerre hallotta és érezte. A puska ropogása jobbról hallatszott, és a golyó átszakította csuklyás viharkabátja és gyapjúzekéje vállát, és a becsapódás ereje félig megforgatta tengelye körül. Elgömbült hótalpain dülöngélve próbálta visszanyerni egyensúlyát, mikor újra hallotta ropogni a puskát. Ezúttal egészen elhibázta. Nem várt a többire, hanem bukdácsolva futni kezdett a hóban a parton harmincméternyire álló, fedezéket nyújtó fák felé. Újra és újra ropogott a puska, és ő nagyon is jól érezte a hátán kellemetlenül lefelé szivárgó nyirkos melegséget.

Fölkapaszkodott a partra, mögötte a botorkáló kutyák, és bevette magát a fák és bokrok közé. Kibújva hótalpaiból a puskája után nyúlt, a földre vetette magát, és előre kémlt. Nem látott semmit. Bárki is lőtt rá, most csendesen lapul a túlsó part fái között.

- Ha hamarosan nem történik valami - dörmögte az első félóra elteltével -, el kell tűnjek innen, hogy tüzet rakjak, mert különben lefagy a lábam.

Visszakúszott néhány métert, letaposta a havat, táncolt egy keveset, amitől visszatért a vér a lábába, úgyhogy képes volt elviselni még egy félórát. Aztán a folyó felől kutyacsengők félreismerhetetlen csilingelését hallotta. Kipillantva egy szánt látott meg a folyókönyökben. Egy férfi ült rajta, és hajszolta a kutyákat. Megdöbbenő hatással volt Felhőre, hiszen három hete, mióta elvált Dagitól, nem látott embert. Következő gondolata a túlparton rejtőző gyilkos volt.

Nem fedte fel magát, úgy füttyentett figyelmeztetően. A férfi a szánon nem hallotta, és sebesen közeledett. Felhő újra füttyült, most már élesebben. Az ember erre visszafogta kutyáit, megállt, és éppen Felhő felé fordult, mikor eldőrdült a puska. Abban a pillanatban Felhő is belelőtt az erdőbe, a hang irányába. A folyó jegén álló férfit az első lövés eltalálta. Megtántorodott a nagy sebességű golyó ütésétől. Ügyetlenül a szán felé botorkált, és félig estében előhúzta puskáját málhája alól. Ahogy vállához próbálta emelni, összezsugorlott, és lassan, ülő helyzetben, a szánra roskadt. Aztán, miután a puska célzás nélkül elsült, hirtelen hanyatt esett, keresztül a rakományon, úgyhogy Felhő nem látta, csak a lábait és a hasát.

Csilingelő csengettyűk közeledtek a folyó alsó folyása felől. Az ember nem mozdult. Három szán vágódott ki a kanyarból és vagy fél tucat ember. Felhő figyelmeztetően kiáltott, de azok észrevették, mi történt az első szánnal, és odarohantak. A túlpartról nem jött több lövés, és Felhő, kutyáit hívogatva, felegyenesedett. Az emberek kiáltozni kezdtek; ketten ledobták egyujjas kesztyűjüket a jobb kezükről, és Felhőre emelték puskájukat.

- Nocsak, ide gyere, te rajtakapott gyilkos! - parancsolt rá egyikük, egy fekete szakállas férfi. - A puskádat meg szórd csak le szépen oda a hóba.

Felhő tétozódott, aztán eldobta puskáját, és lement hozzájuk.

- Kutasd át, Louis - parancsolta a feketeszakállas.

Louis francia-kanadai *voyageur*, állapította meg Felhő, csakúgy, mint a négy másik. A motozásnál nem találtak mást, csak vadászését, amit el is vettek tőle.

- Mit tudsz felhozni a mentségedre, te idegen, még mielőtt agyonlőlek? - kérdezte a fekete szakállú férfi.

- Tévednek, ha azt hiszik, hogy én öltem meg azt az embert - válaszolta Felhő.

Az egyik *voyageur* felkiáltott. Követte a csapást, és megtalálta Felhő nyomait, ahol letért a csapásról, hogy a parton keressen menedéket.

- Miért ölted meg Joe Kinade-et? - kérdezte a fekete szakállú.

- Mondom már, hogy nem én öltem meg - kezdte Felhő.

- Mire jó a sok beszéd? Tetten értünk. Ott vannak a nyomaid, ahogy letértél a csapásról, mikor meghallottad, hogy jön. Meglapultál a fák között, és lesből agyonlőtted. Kicsi távolság. Nem is lehet elhibázni. Pierre, add ide azt a puskát, amit ez itt eldobott.

- Ha megengedi, elmondanám, hogy történt - tiltakozott Felhő.

- Pofa be! - mordult rá a férfi. - Majd a puskád elmondja, hogy történt.

Mindannyian megvizsgálták Felhő karabélyát, kiszedték és megszámlálták a töltényeket, és megvizsgálták a csövet a torkolatnál és a závarzatnál.

- Egy lövés - szögezte le a fekete szakállú.

Pierre, akinek az orrcimpái úgy tágultak és remegtek, mint a szarvasé, beleszimatolt a závarzatba.

- Friss lövés - mondta.

- A golyó a hátán érte - mondta Felhő. - És velem szemben állt, mikor eltalálták. A lövés a túlsó partról jött.

A fekete szakállú egy pillanatig mérlegelte ezt a lehetőséget, aztán nemet intett.

- Frászt. Úgy nem megy. Fordítsátok meg, hogy a túlsó part felé legyen arccal - így durrantottál bele te a hátába. Fiúk, szaladjon végig valaki a csapáson, van-e nyom a másik part felé.

A túlsó oldalon a hó töretlennek bizonyult. A fekete szakállú, aki a halott fölé hajolt, egy szőrből és gyapjúból álló csomóval a kezében egyenesedett fel. Szétszaggatta, és a közepében megtalálta a golyót, amely átjárta a testet. A hegye féldolláros nagyságúra lapult, de acélburkolatú vége sértetlen volt. Összehasonlította egy Felhő töltényövéből származó lövedékkel.

- Ez olyan világos bizonyíték, hogy a vak is látja. Puha hegyű, acélvégű; a tied is puha hegyű, acélvégű. Harminc-harmincas; a tied is harminc-harmincas. J. & T. gyártmány; a tiéd is J. & T. gyártmány. Na, most gyere, fölmegyünk a partra, lássuk, hogy csináltad.

- Engem is meglőttek lesből - mondta Felhő. Nézze meg a lyukat a viharkabátomon.

Amíg a fekete szakállú a kabátot vizsgálgatta, egyikük kinyitotta a halott puskájának závarzatát. Az üres hüvely még benne volt a töltényürben.

- Szégyen, hogy szegény Joe nem talált el - mondta keserűen a fekete szakállú. - De ez a lyuk a kabátodon is egész szép teljesítmény. Na, indulás.

- Előbb kutassák át a túlsó partot - unszolta őket Felhő.

- Pofa be, és indulás; a tények majd beszélnek.

Ugyanott tértek le a csapásról, ahol ő, az ő nyomait követték végig a parton és be a fák közé.

- Itt táncolt, hogy átmelegítse a lábát - mutatta Louis. - Ezen a helyen hason csúszott. Itt könyökölt fel a lövéshez.

- És itt az üres hüvely, amivel tette! - talált rá a fekete szakállú. - Fiúk, itt csak egy a teendő.

- Megkérdezhetne, hogy miért lőttem - vágott közbe Felhő.

- Én meg kiverhetném a fogadat, ha még egyszer közbepofázol. Majd később még felelhetsz ezekre a kérdésekre. Mi tisztességes és törvénytisztelő emberek vagyunk, és ezt a dolgot is annak rendje, módja szerint intézzük el. Mit gondolsz, Pierre, mennyit jöttünk?

- Gondolom, hús mérföld biztosan megvan.

- Jól van. Elrejtjük a felszerelést, és ezt meg szegény Joe-t hazaszállítjuk a Két Kunyhóba. Azt hiszem, eleget láttunk, és elég lesz a tanúságunk ahhoz, hogy ennek itt kinyújtóztassák a nyakát.

Három órával a sötétség beállta előtt érkeztek meg a Két Kunyhóhoz: a halott, Felhő és foglyul ejtői. Felhő tucatnyi vagy még több nemrégiben épült házat látott, amelyek a folyóparti síkságon egy régebbi és nagyobb ház köré csoportosultak. Mikor belökték ebbe az öregebb házba, odabenn egy ifjú óriást talált a feleségével meg egy vak öregemberrel. Az öregember, mint azt Felhő később megtudta, évekig vadászott prémre a Stewart mentén, és az elmúlt télen vakult meg végleg. A Két Kunyhó-beli új tábor, mint azt szintén megtudta később, az elmúlt őszön építette egy tucat férfi, aki félannyi, élelmiszerrel megrakott, póznával előretaszított csónakon érkezett. Itt, a Két Kunyhó helyén találták az öreg prémvadászt, és az ő viskója köré építették fel házaikat. A később kutyaszánon érkezők megháromszorozták a lélekszámot. Hús volt bőven a táborban, és a McQuesten mentén gyengén fizető aranylelőhelyet fedeztek fel, és most azt művelik.

Öt percen belül Két Kunyhó minden férfiája összezsúfolódott a szobában. Felhőt, akinek kezét-lábát jávorszarvasbőr szíjakkal összekötözték, egy sarokba lökték, és bámulták, vagy átkozták, vagy rá se hederítettek. Harmincnyolc férfit számolt össze; vad és tagbaszakadt emberek az Államok határvidékeiről, vagy *voyageur*ök Kanada északi részeiről. Foglyul ejtői, mindegyikük egy-egy izgatott haragos csoport középpontja, újra és újra elmondták a történetet. Morgolódás hallatszott:

- Lincseljük meg! Mire várunk?

Egy nagydarab férfit csak erőnek erejével tudtak visszatartani attól, hogy nekirohanjon és összeverje a védtelen foglyot.

A férfiakat számlálva, Felhő ismerős arcot pillantott meg. Breck volt, az az ember, akinek a csónakját Felhő átvezette a zúgókon. Nem értette, miért nem jön oda és beszél vele, de azért ő sem adta semmi jelét annak, hogy felismerte. Később, mikor Breck a szeme sarkából rákacsintott, megértette.

A fekete szakállú, akit Eli Hardingnak szólítottak, zárta le a vitát, hogy meglincseljék-e azonnal a foglyot. - Állj! - kiáltotta. - Ne gyürkőzzetek. Ez az ember az enyém. Én fogtam el, és én hoztam ide. Azt hiszitek, azért hoztam idáig, hogy most meglincseljétek? Azt már nem! Magam is megtehettem volna már akkor, amikor elfogtam. Azért hoztam ide, hogy tisztességes és pártatlan ítéletet kapjon, és istenemre mondom, hogy tisztességes és pártatlan ítéletet

is fog kapni. Jól és erősen meg van kötözve. Reggelig dobjátok az egyik priccsre. Itt fogjuk megtartani a tárgyalást.

Felhő felébredt. Jéghideg huzat vágódott a vállának, ahogy arccal a falnak, az oldalán feküdt. Mikor rákötözték a priccsre, még nem volt semmiféle huzat, és a harmincfokos hideg nyomására a fűtött házba áramló levegő biztos jele volt annak, hogy valaki kívülről kiszedegette a mohatömítést a farönkök közül. Amennyire kötelékei engedték, közelebb vergődött, aztán addig nyújtogatta a nyakát, amíg szájával éppen elérte a rést.

- Ki az? - suttogta.

- Breck - jött az alig hallható válasz. - Vigyázzon, nehogy zajt csapjon. Bedugok magának egy kést.

- Nem jó - mondta Felhő. - Nem tudom használni. A kezem a hátam mögé van kötve, és hozzáerősítve a priccs lábához. Meg aztán ezen a résen nem tudna átdugni egy kést. Valami mást kell csinálni. Ezek a fickók nagyon akasztós hangulatban vannak, én meg nem öltem meg azt az embert.

- Említenie se kellett volna, Felhő. De ki akarom magát szabadítani. Kemény legények ezek itt. Hiszen látta őket. El vannak zárva a világtól, és ők maguk hozzák is és hajtják is végre a törvényeiket - tudja, ilyen bányászgyűléseken. Két embert már elintézték: kajatolvaj volt mind a kettő. Az egyiket kikergették a táborból egy gramm kaja és gyufa nélkül. Talán negyven mérföldre, ha eljutott, és eltartott egypár napig, amíg keményre fagyott. Két héttel ezelőtt kikergették egy másikat is. Választhatott: semmi kaja, vagy minden napi adagért tíz korbácsütés. Negyven csapásig bírta, aztán elájult. És most elkapták magát, és szentül meg vannak győződve róla, hogy maga ölte meg Joe Kinade-et.

- Az az ember, aki megölte Joe Kinade-et, rám is lőtt. A golyója horzsolta a bőrt a vállamon. Vegye rá őket, hogy halasszák el a tárgyalást addig, amíg el nem megy valaki átkutatni azt a partot, ahol a gyilkos rejtőzött.

- Semmi haszna. Harding és az öt francia vallomása elegendő bizonyíték. Meg aztán akasztásuk még nem volt, és most már nagyon szeretnének egyet. Eddig olyan egyhangú volt az élet. Nem akadt nagy lelet, és a Meglepetés-tóra is hiába vadásznak. A tél elején nekiindultak egypárszor, de most már letettek róla. Már nagyon vágnak valami kis izgalomra.

- És úgy látszik, ezt az izgalmat én fogom szolgáltatni. Breck, *maga* hogy került ebbe az istentől elrugaszkodott bandába?

- Én a Stewarton érkeztem ide, a Két Kunyhóra vadászva. Ezek elibém kerültek, úgyhogy én még feljebb mentem a Stewarton. Csak tegnap érkeztem vissza, mert kifogytam a kajából.

- Talált valamit?

- Nem sokat. De azt hiszem, támadt egy ötletem, ami remekül be fog válni, ha majd megjön az olvadás. Afféle hidraulikus arany szívó-kotró.

- Várjon csak - szakította félbe Felhő. - Várjon csak egy percig. Hadd gondolkozzom.

Egy hirtelen támadt ötletet gondolt végig.

- Breck, kinyitották a húscsomagokat, amik a kutyáim hátán voltak? - kérdezte.

- Néhányat. Figyeltem őket. Harding élelmiszerkészletéhez rakták.

- Találtak valamit?

- Húst.

- Jól van. Hozzá kell jutnia ahhoz a barna vászoncsomaghoz, amelyik jávorszarvasirhával van foltozva. Talál benne néhány kiló aranyrögöt. Ilyen aranyat ebben az országban maga még nem látott, és más se nagyon. A következőket kell csinálnia. Figyeljen rám.

Negyedóra múlva Breck kioktatva távozott. Felhő a rés közelségétől megfagyott orrát és arcát félóra hosszat dörzsölte takaróihoz, amíg a visszatérő vérkeringés bizsergető forrósága nem nyugtatta meg, hogy húsa biztonságban van.

- Tiszta ügy. Nem kétséges, hogy ő ölte meg Kinade-et. Tegnap este végighallgattuk az egészet. Mi értelme van újra végigmenni az egészen? Az én szavazatom: bűnös.

Ily módon kezdődött Felhő tárgyalása. A szónok, lompos járású coloradói bányász, ingerült lett, és megvetően nézett, amikor Harding elutasította javaslatát, és követelte a szabályos eljárást, és az ülés elnökeül és bírónak kijelölt egy bizonyos Shunk Wilsont. A bíróság Két Kunyhó egész népességéből állt, ám némi vita után az asszonytól, Lucytól, megvonták a jogot, hogy szavazzon Felhő bűnösségéről vagy ártatlan voltáról.

Amíg ezek a dolgok folytak, Felhő, beszorítva egy sarokba az egyik priccsen, kihallgatta Breck és egy aranyásó suttogva folytatott beszélgetését.

- Nincs huszonöt kiló eladó liszted? - érdeklődött Breck.

- Nincs neked annyi aranyad, hogy ki tudjad fizetni az árát - hangzott a válasz.

- Adok érte kétszázat.

Az ember a fejét rázta.

- Háromszázat. Háromötvenet.

Négyszáznál bólintott, és azt mondta:

- Gyere át a házamba, lemérjük a port.

Az ajtóhoz furakodtak, és kicsusszantak a szobából. Néhány perc múlva Breck egyedül tért vissza.

Éppen Harding tanúskodott, amikor Felhő látta, hogy az ajtó újra nyílik, és a résben megjelenik annak az embernek az arca, aki eladta a lisztet. Kacsingat valakinek, hívogatja nagyon az egyik benn ülőt, aki a kályha mellől áll fel, és az ajtó felé kezd nyomakodni.

- Hová mész, Sam? - kérdezte Shunk Wilson.

- Egy perc, és itt vagyok - magyarázta Sam. - Csak most épp ki kell mennem.

Felhőnek engedélyezték, hogy kérdéseket intézzon a tanúkhöz, és ő éppen keresztkérdéseket tett fel Hardingnak, amikor kívülről felszerszámozott kutyák csaholása és robogó szánok csikordulása hallatszott. Valaki, aki közel állt az ajtóhoz, kikukkantott.

- Sam meg a komája meg egy falka kutya mennek a csapáson a Stewart-folyó felé, mint a fene - jelentette az ember.

Jó fél percig senki sem szólt, de az emberek jelentőségteljes pillantásokat váltottak, és általános nyugtalanság támadt a zsúfolt szobában. A szeme sarkából Felhő megpillantotta az összehajolva pusmogó Brecket, Lucy és a férjét.

- Gyerünk már - mordult Shunk Wilson Felhőre. - Fogja rövidebbre azt a kérdezősködést. Tudjuk, mit próbál itt bizonygatni: hogy a túlpartot nem kutatták át. A tanú nem is tagadja. Mi se tagadjuk. Nem volt szükséges. Nem vezettek nyomok arra a partra. Töretlen volt a hó.

- Mégis volt egy ember a túlparton - állította Felhő.

- Ezzel nem megy semmire, fiatalember. Nem vagyunk sokan itt a McQuestennél, és minden embert számon tartunk.

- Ki volt az az ember, akit két hete kizavartak a táborból? - kérdezte Felhő.

- Alonzo Miramar. De mi köze ehhez ennek a kajatolvajnak?

- Semmi, csak az, hogy őt nem tartották számon, bíró úr.

- Ő lefelé ment a folyón, nem fölfelé.

- Honnan tudják, hogy merre ment?

- Láttuk elindulni.

- És ez minden, amit tudnak róla?

- Nem, fiatalember, ez nem minden, amit tudunk róla. Tudjuk, mindannyian tudjuk, hogy csak négy napja kajája volt, és nem volt puskája, hogy húst lőjön vele. Ha nem érte el a Hatvan Mérföldet a Yukon mellett, akkor már rég kinyúlt mostanáig.

- Feltehetőleg számon tartják a környék valamennyi puskáját is - jegyezte meg Felhő élesen.

Shunk Wilson dühbe jött.

- Az ember azt hinné, én vagyok itt a fogoly, így vagdalja itt hozzám a kérdéseket. Gyerünk tovább, jöjjön a következő tanú. Hol van Francia Louis?

Miközben Francia Louis előrenyomakodott, Lucy kinyitotta az ajtót.

- Hová megy? - üvöltött Shunk Wilson.

- Köteles vagyok beszámolni? - vetette oda Lucy dacosan. - Nekem úgy sincs szavazatom, és mellesleg annyian zsúfolódtak össze a házamban, hogy lélegzeni se lehet.

Néhány perc múlva követte a férje. A bíró csak az ajtócsukódást vette észre.

- Ki volt az? - szakította félbe kérdésével Louis elbeszélését.

- Bill Peabody - felelte valaki hangosan. - Azt mondta, hogy akar valamit kérdezni a feleségétől, és jön mindjárt vissza.

Bill helyett Lucy tért vissza, levette szőrmekabátját, és újra elfoglalta helyét a kályhánál.

- Azt hiszem, több tanút nem szükséges meghallgatnunk - határozta el Shunk Wilson, mikor Louis befejezte. - Tudjuk, hogy ők is csak ugyanazokat a tényeket tudják bizonyítani, amelyeket már hallottunk. Hé, Sorensen, eredj, hozd vissza Bill Peabodyt. Most már hamarosan megszavazzuk az ítéletet. Na, idegen, most felállhatsz, és elmondhatod a mondókádat. Együttal, hogy időt takarítsunk meg, körbeadjuk a két puskát, a löszert és a gyilkos golyót.

Felhő elbeszélésének közepe táján, mikor megtámadtatását mondta el éppen és azt, hogyan menekült a partra, a méltatlankodó Shunk Wilson félbeszakította.

- Fiatalember, mire jó ez a sok beszéd? Csak lopja itt a drága időt. Persze hogy joga van magának is menteni a nyakát, de az ilyen esztelenségeket nem tűrjük. A karabély, a löszer, a golyó, amelyik megölte Joe Kinade-et, maga ellen szól. Mi az? Nyissa már ki valaki az ajtót!

A fagy behatolt a szobába, és odabenn a melegben formát öltött, míg odakintről, a nyitott ajtón át, a növekvő távolsággal egyre halkuló kutyaugatás hallatszott.

- Sorensen az meg Peabody - kiáltotta valaki. - Hajtják ám a kutyákat ostonnal lefelé a csapáson!

- Hát ez meg mi a...? - hallgatott el Shunk Wilson, és leesett állal bámult Lucyra. - Gondolom, maga meg tudná magyarázni, Mrs. Peabody.

Lucy válaszul felvetette fejét, és összeszorította ajkát. Shunk Wilson haragos, gyanakvó pillantása átsiklott Breckre.

- És azt hiszem, hogy az az új jövevény, akivel együtt sutorogtak, az is meg tudná magyarázni, ha lenne hozzá kedve.

- Sam is vele pusmogott valamit, mielőtt lelépett - mondta valaki.

- Ide figyeljen, Mr. Breck - szólt Shunk Wilson. - Félbeszakította a tárgyalást, és most meg kell magyaráznia, hogy mit jelentsen ez. Miről sutorgott maga?

Breck félénken köszörülte a torkát, aztán válaszolt:

- Éppen csak kaját próbáltam venni.

- Mivel?

- Aranyporral természetesen.

- Hol szerezte?

Breck nem válaszolt.

- A Stewart mentén szimatolt - szólt valaki kérdezetlenül. - Egy hete, mikor vadászni voltam, belefutottam a táborába. És csak azt akarom mondani nektek, hogy nagyon titokzatoskodott.

- Az aranypor nem onnan származik - mondta Breck. - Az ott csak rossz minőségű kavics.

- Hozza ide a zacskóját, hadd lássuk azt az aranyat - rendelkezett Wilson.

- Mondom, hogy nem onnan származik.

- Akkor is, lássuk csak.

Breck színleg vonakodott, de mindenfelől fenyegető arcok vették körül. Kelletlenül kotorászni kezdett a zsebében. Ahogy előhúzta a konzervdobozt, megzörrent benne egy nyilvánvalóan kemény tárgy.

- Vegye elő mind! - mennydörgött Wilson.

És előkerült a nagy rög, öklömnyi és olyan sárga, amelyet még senki se látott a nézők közül. Shunk Wilson hápogott. Egyetlen pillantás, és máris fél tucat ember ugrik az ajtó felé. Egyszerre érték el, és átkozódva, dulakodva, összepréselődve nyomakodtak keresztül rajta. A bíró a doboz tartalmát az asztalra ürítette, és a durva aranyrögök látványa újabb fél tucat embert lökött az ajtó felé.

- Hová még? - kérdezte Eli Harding Shunk Wilsontól, mikor ő is utánuk indult.

- A kutyáimért, természetesen.

- Hát nem akasztod fel?

- Arra most nincs idő. Ellesz ez addig, amíg visszaérünk, úgyhogy a tárgyalást elnapoljuk. Most nem érünk rá pizmogni vele.

Harding tétovázott. Vadul Felhőre nézett, észrevette, hogy az ajtóból Pierre integet Louis-nak, utolsó pillantást vetett az asztalon heverő aranyrögre, és döntött.

- Ne is próbálj lelépni - vetette oda a válla felett. - Mellesleg, kölcsönveszem a kutyáidat.

- Mi az, már megint egy átkozott menetelés? - kérdezte az öreg, vak prémvadász furcsa, ingerült fejhangon, mikor a kiáltozás, kutyaugatás, száncsikorgás elsöpörte a szoba csendjét.

- De még mennyire, hogy az - felelte Lucy. - És én ilyen aranyat még sose láttam, tapogassa meg, öreg.

A nagy aranyrögöt az öreg kezébe tette. De azt alig is érdekelte.

- Jó prémes vidék volt - panaszkodott -, mielőtt ezek az átkozott aranyások idejöttek, és el nem ijesztették a vadat.

Kinyílt az ajtó, és Breck lépett be rajta.

- Nos - mondta -, csak mi hárman maradtunk a táborban. Negyven mérföld a Stewartig azon a csapáson, amit én törtem, és a leggyorsabb közülük se tud öt-hat napnál hamarabb megfordulni. Na de most már igazán ideje, hogy kiszabadulj, Felhő.

Breck vadászkésével átvágta a kötelékeit, és az asszonyra pillantott:

- Remélem, nincs ellene kifogása? - kérdezte udvariasan.

- Csak csinálja, velem ne törődjön - válaszolta Lucy. - Ha arra nem vagyok elég jó, hogy felakasszak egy férfit, arra se vagyok elég jó, hogy őrizzem.

Felhő, csuklóit dörzsölgetve, ahol a szíjak elszorították a vérkeringést, felállt.

- Összekészítettem a csomagját - monda Breck. - Tíznap kaja, takarók, gyufa, egy fejsze meg egy puská.

- Menjen - bátorította Lucy. - Lépjen már meg, maga idegen. Iszkoljon, amilyen gyorsan csak engedi az Úristen.

- De indulás előtt még egy nagyot eszem - szólt Felhő. - És ha elindulok, felfelé fogok indulni a McQuestenen, és nem lefelé. Felkutatom a túlsó parton az igazi gyilkost.

- Ha rám hallgat, akkor lefelé indul, a Stewart és a Yukon felé - vetette ellene Breck. - Mikor ez a banda visszajön, vöröset fognak látni.

Felhő nevetett, és a fejét rázta.

- Nem léphetek le erről a vidékről, Breck. Érdekeltségeim vannak itt. Megtaláltam a Meglepetés-tavat. Onnan van az arany. Meg aztán elvitték a kutyáimat is, és meg kell várnom, amíg visszakapom őket. Tudom a dolgomat. *Volt* ott valaki elbújva a túlsó parton.

Félóra múlva nagy tál jávorszarvassült előtte, nagy ibrik kávé a szájánál, Felhő felpattant ültéből. Ő hallotta meg elsőnek a hangokat. Lucy szélesre tárta az ajtót.

- Isten hozott, Spike, isten hozott, Methody - üdvözölte a két dércsípett férfit, akik szánjuk rakományá fölé hajoltak.

- Most jövünk a Felső Táborból - mondta egyikük, miközben bebotorkáltak a szobába egy szőrmébe bugyolált tárggyal a kezükben, amivel nagyon óvatosan bántak. - Ezt találtuk útközben. Azt hiszem, már teljesen kész van.

- Tegyétek a priccsre - mondta Lucy. Föléje hajolt, félrehúzta a szőrmét, kiszabadítva az arcot, amely már csak két nagy szemből és a csontokra szorosan ráfeszülő, a fagyástól varas, megfeketedett bőrből állt.

- Hiszen ez Alonzo! - kiáltott fel. - Szerencsétlen, kiéhezett ördög!

- Az ember a túlsó parton - súgta Felhő Brecknek.

- Egy titkos élelmiszerraktárt fosztogatott, valószínűleg a Hardingét, amikor ráakadtunk - magyarázta az egyik ember. - Nyers lisztet evett és fagyott szalonnát, sírt és vijjogott, mint a héja. Nézzen rá! Agyon van éhezve, és majdnem mindene lefagyott már. Minden percben elpatkolhat.

Félóra múlva, mikor a szőrtakarót végleg ráhúzták a priccsen nyugvó csendes domborulatra, Felhő Lucyhoz fordult:

- Ha nem fárasztom, Mrs. Peabody, én megpróbálkoznék még egy adag sülttel. Kérem, vágja vastagra, és ne nagyon süsse át. Nyersen szeretem a húst.

VI. fejezet

VERSENYFUTÁS A HÁRMAS SZÁMHOZ

- Rajta, felvenni azt az estélyi ancúgot!

Dagi tettetett rosszállással szemlélte társát, Felhő pedig, aki hiába próbálta kisimítani a gyűrődéseket frissen felöltött nadrágjából, bosszankodott.

- Hogy hívják a nőt?

- Nincs semmiféle nő a dologban, barátocskám. Ha tudni akarod, Bowie ezredeshez vagyok hivatalos vacsorára. Te pedig irigykedsz, mert én a jobb társaságba járok, és téged nem hívtak meg.

- Gondolom, mindenkin mokasszin lesz.

- De nők is lesznek, Dagi. Igazi nőkkel fogok egy asztalnál vacsorázni: Mrs. Bowie és még mások is, az ezredes mondta.

- A mokasszin egyiknek se fogja elrontani az étvágyát - fűzte hozzá Dagi. - Kíváncsi vagyok, mit akar tőled az ezredes.

- El se tudom képzelni, hacsak nem hallott róla, hogy megtaláltam a Meglepetés-tavat. A lecsapolás egy vagyontra kerül, és Guggenheimék invesztálni akarnak.

Amióta M. Guggenheim és Fiai beruházási bankjának magas fizetésű szakértője és képviselője lett, Bowie ezredes Dawson egyik legnagyobb házában lakta. Felhő végül is az ő házában találkozott a dawsoni társadalom elitjével - nem afféle csákánynyél-milliomosok, hanem egy olyan bányaváros krémje, amelynek lakossága a világ minden részéből rekrutálódott; olyan emberek, mint Warburton Jones, író és felfedező; Consadine kapitány az Északnyugati Lovascsendőrségtől; Haskell, az Északnyugati Terület aranyügyi kormánybiztosa; és Von Schroeder báró, nemzetközi párbajhős és egy császár kegyence. És itt találkozott az estélyi ruhában tündöklő Joy Gastell-lel is, akit eddig mindig csak úton látott, szörmekabátban, mokasszinban. A vacsoránál ömellelte találta magát.

- Sose hittem volna, hogy itt a Klondike-ban ilyen keleti fényűzés is létezik - vallotta meg Felhő. - Nézze csak Von Schroedert. Ő valóban szmokingot visel, és Consadine-on is kemény ingmell van. De megfigyeltem, hogy ugyanakkor mokasszint hord. Hogy tetszik magának az *én* felszerelésem? - És vállait mozdítva illegetni kezdte magát, hogy Joy tetszését megnyerje.

- Mintha megerősödött volna, amióta átjött a hágón - nevetett a lány.

- Rossz. Találgasson még.

- Valaki másé?

- Nyert. Az A. & C. Társaság egyik hivatalnokától vettem.

- Szégyen, hogy a hivatalnokoknak ilyen keskeny válluk legyen - szánakozott Joy. - De még nem mondta, hogy mi a véleménye az *én* felszerelésemről.

- Túl sokáig voltam úton. Már majdnem elfelejtettem, hogy a nőknek válluk és karjuk is van. Holnap reggel majd úgy járok, mint a barátom; fölébredek, és azt fogom hinni, hogy csak álom volt az egész. Utoljára az Indián Asszony-völgyben találkoztunk...

- És ott csak indián asszony voltam magam is - vágott közbe Joy.
- Nem ezt akartam mondani. Az jutott eszembe, hogy ott az Indián Asszony völgyében jöttem rá, hogy magának lába is van.
- És én sosem fogom elfelejteni, hogy maga mentette meg - mondta a lány. - Azóta szeretnék magával találkozni, hogy megköszönjem.
- Maga kérte meg az ezredest, hogy meghívjon?
- Nem, Mrs. Bowie. És most itt van az alkalom. Mindenki beszél. Figyeljen csak. Tudja, hol van a Mono-patak völgye?
- Tudom.
- Kiderült, hogy nagyon gazdag lelőhely. A parcellák értékét egyenként több mint egymillióra becsülik. Csak a napokban fedezték fel.
- Emlékszem a menetre.
- A látóhatár széléig felparcellázták az egész völgyet, de még a mellékteléreket is. És mégis, a fő mederben, az első *Lelőhely*től lefelé, a Hármas Szám még nincs bejegyezve. A völgy olyan messze van Dawsontól, hogy a kormánybiztos a foglalás és a telekkönyvi bejegyzés között hatvan napot engedélyezett. Minden parcellát bejegyeztek már, kivéve a Hármas Számot. Cyrus Johnson foglalta le. De ez volt minden. Johnson eltűnt, és hat nap múlva lejár a határidő. Aki lefoglalja és elsőnek ér Dawsonba, hogy bejegyeztesse, azé.
- Egyemillió dollár - mormogta Felhő.
- Gilchrist, akinek a parcellája szomszédos vele, egyetlen serpenyőnyi mederhomokból hatszáz dollárt vett ki. Már a bőre alatt is pénz van. És a túloldali szomszédos terület még gazdagabb. Biztosan tudom.
- Hogyhogy erről nem tud mindenki? - kérdezte Felhő hitetlenkedve.
- Most kezd terjedni csak a híre. Sokáig titokban tartották, és csak most szivárgott ki. Huszonnégy órán belül jócskán felmegy a jó kutyafogatok ára. Mihelyst vége a vacsorának, tűnjön el észrevétlenül, és olyan sebesen, ahogy csak tud.
- Hogy én... öö... hogy mondta?
- Még az este kutyákra kell szert tennie. Én két falkáról tudok. Az egyik Hansoné, hat nagy hudsoni kutya, négyszázra tartja darabját. Ma este még ez a legmagasabb ár, de holnap már több lesz. A másik Szitka Charley nyolc malemutja, amiért háromezer-ötszázat kér. Holnap már szemközt kacagja, aki ötezret kínál érte. És itt van még a maga saját falkája. És össze kell vásárolnia még jó néhány más falkát is. Ez a maga dolga ma este. A legjobbakat vegye. Ez a verseny legalább annyira a kutyákon áll, mint az embereken. Száztíz mérföld az egész és minél gyakrabban kell majd fogatot váltania.
- Maga azt akarja, hogy ezen a versenyen én is induljak? - kérdezte Felhő hitetlenkedve. - Nem gondolja, hogy ez házárdjáték?
- Sportfogadás, ha így tetszik - torkolta le a leány. - Versenyfutás egymillióért, és az ország legkeményebb kutyaszánhajtói neveztek be a mezőnybe. Egyelőre még nincsenek versenyben, de holnap ilyenkor már benne lesznek, és a kutya annyit fog érni, amennyit csak a leggazdagabb ember fizethet meg. A Nagy Olaf itt van a városban. A múlt hónapban jött fel Circle Cityből. Ha ő is indul, ő lesz a legveszedelmesebb vetélytársa. Arizona Bill a másik. Hivatásos fuvaros és postakocsis volt évekig.

- És maga úgy képzei, hogy én leszek a versenyben a meglepetés.
- Pontosan. Tulajdonképpen maga még mindig csicsakó. Még mind a négy évszakot se látta. Senki se fogja észrevenni magát, amíg nincs a célegyenesben is az élen. Ne felejtse, soha nem bocsátom meg magamnak azt a viccet, amit az Indián Asszony-völgyi menetelésnél a rovására elkövettem, hacsak meg nem nyeri azt a monói parcellát. És ha valaki képes rá, hogy megnyerje ezt a versenyt a veteránok előtt, akkor maga az.
- Kicsoda? - kérdezte közbe Consadine kapitány az asztal másik oldaláról.
- Nagy Olaf - válaszolta Joy. - Éppen arról meséltem Mr. Bellew-nak, micsoda utazó ő.
- Magácskának teljesen igaza van - dörgött a kapitány hangja. - Nagy Olaf a Yukon legnagyobb utazója. Havon és jégen még Belzebúb ellenében is rá fogadnék. 1895-ben ő hozta meg a kormány postáját, miután az előző két futár megfagyott a Csilkuton, a harmadik pedig vízbe fulladt a Harminc Mérföldnél.

Felhő ráérősen utazott a Mono-patak felé, mert félt, hogy kutyái kifáradnak még a nagy verseny előtt. Megismerkedett az út minden mérföldjével, és kijelölte váltótáborait. Annyian neveztek be erre a versenyre, hogy a száztíz mérföldes út csaknem végig csupa tábor volt. Váltóállomások voltak az út egész hosszában. Von Schroedernek, aki pusztán sportból vágott neki az útnak, nem kevesebb, mint tizenegy falkája volt: tízmérföldenként új falka. Arizona Bill kénytelen volt beérni nyolccal. Nagy Olafnak hét falkája volt, ugyanannyi, mint Felhőnek. Több mint negyvenen vettek részt a versenyben. Még az Arany Északon sem volt mindennap egymillió dollár egy kutyaverseny díja. Átkutatták az egész országot kutyafalkák után, és az örült spekuláció megduplázta, megnégyszerezte az árakat.

A Hármas Szám a *Lelőhely* alatt volt, tíz mérföldnyire a Mono-patak torkolatától. A fennmaradó száz mérföldet a Yukon befagyott hátán kellett lefutni. Magán a Hármas Számon ötven sátor és több mint háromszáz kutya volt. A régi karók, amelyeket még Cyrus Johnson faragott és jelölt meg hatvan nappal előbb, álltak még, és most mindenki újra és újra megjelölte a parcella határait, úgyhogy a nagy kutyaversenyt hely- és akadályverseny előzte meg. Mindenkinek újra meg kellett jelölnie a parcellát, és ez azt jelentette, hogy mindenkinek le kellett tűznie két középkarót, és egyet-egyet a négy sarokra, azaz mindenkinek kétszer át kellett vágni az egész parcellán, mielőtt a kutyáival visszaindulhatott volna Dawsonba.

Ráadásul nem is lehetett eléje vágni a többieknek. Amíg az óra péntek éjjel el nem ütötte a tizenkettőt, a parcella zárolva volt; amíg az óra el nem ütötte az éjfél, senki egyetlen karót sem üthetett le. Ez volt a dawsoni aranyügyi kormánybiztos rendelkezése, és Consadine kapitány egy szakasz lovas csendőrt küldött, hogy be is tartsák. Viták voltak a csillagászati idő és a rendőrségi idő közti eltérésről, de Consadine kijelentette, hogy a rendőrségi idő számít, sőt Pollock hadnagy órája az, ami számít.

A Monóhoz vezető csapás a patakmeder mentén haladt, alig fél méter széles volt, és úgy festett, mint valami barázda, mivel a hónapok alatt lehullott hó falat emelt mindkét szélén. A kérdés az volt, hogyan indulhat ilyen keskeny úton a több mint negyven szán és a háromszáz kutya.

- Huhh! - szólt Dag. - Ez lesz itten a legrohadtabb kavarodás, ami csak létezett valaha. Nem látok más kiutat, Felhő, mint hogy teljes gőzzel neki, és áttörni rajta. Ha az egész völgy csupa jég lenne, se férne el egy tucat szán se egymás mellett. Van egy olyan érzésem, hogy nagy halom roncs lesz itt, mielőtt még széthúzódna a mezőny. És ha valamelyik az utunkba kerül, hagyd csak rám a bunyót.

Felhő bokszállásba helyezkedett, és magabiztosan felnevetett.

- Nem, te csak ne csinálj semmit! - kiáltott a társa. - Akármilyen történik, te ne üss. Törött ujjakkal nem lehet kutyákat hajtani száz mérföldön át.

Felhő lassan bólintott.

- Igazad van, Dagi. Nem kockáztathatok.

- És ne felejtsd el - folytatta Dagi -, hogy az első tíz mérföldön minden lökdösődés az én dolgom, és te csak annyit csinálsz, amennyit muszáj. Átszórlok a Yukonon. Utána már minden rajtad áll meg a kutyákon. Schroeder első falkája negyedmérföldnyire van lenn a völgyben, és zöld lámpával jeleznek neki. Mi vörös fényt fogunk használni.

A nappal tiszta volt és hideg, de felhőtakaró keletkezett az égbolton, és a leszálló este meleg volt, sötét, és havat ígért. A hőmérő huszonhat fok hideget mutatott, és a klondike-i télben ez nagy melegnek számított.

Öt perccel éjfél előtt Felhő otthagya Dagit a kutyákkal ötszáz méternyire a patak völgyben, és csatlakozott a versenyzőkhöz. Negyvenötön várták a verseny startját, amit azért az egymillió dollárért indítottak, amit Cyrus Johnson hagyott ott a fagyott hordalékban. Minden embernél hat karó és egy súlyos fakalapács.

Pollock hadnagy nagy medvebőr kabátjában tűzfénynél az óráját figyelte. Még egy perc volt hátra éjfélig.

- Elkészülni - mondta, és jobb kezével revolvert emelve figyelte a másodpercmutatót.

Negyvenöt csuklyát vetettek hátra, kilencven kézzel húzták le a kesztyűt, és negyvenöt pár mokasszin tapadt erősen a letaposott hóra. Negyvenöt karót szúrtak a hóba, és ugyanannyi fakalapácsot emeltek a levegőbe.

Eldördült a lövés. Cyrus Johnson joga a milliójához elévült, és lezuhantak a fakalapácsok.

Felhő leverte karóját, és már indult is a vezető tucattal. A sarkokon tüzet gyújtottak, mindegyiknél csendőr állt, kezében lista, amelyről kipipálták a versenyzők neveit. Mindenkinél a nevét kellett kiáltania, és megmutatni az arcát. Senki nem foglalhatott valaki másnak a megbízásából, amíg az igazi versenyző már lenn volt valahol a völgyben.

Az első sarkon Von Schroeder szúrta le a karóját a Felhőé mellé. A fakalapácsok egyszerre sújtottak. Amíg kalapáltak, hátulról még többen érkeztek, tolakodva, lökdösődve. Ahogy Felhő átnyomakodott a tömegen, és odakiáltotta nevét a csendőrnek, látta, amint az egyik aranyásó meglöki a bárót, aki belehemperedett a hóba. De Felhő nem várt. Még mindig voltak előtte mások. A távolodó tűz fényénél felbukkant előtte Nagy Olaf széles háta, és a délnyugati sarokban már egymás mellé verték le a karóikat.

Nem volt könnyű ez a bemelegítő akadályverseny sem. A parcella szélei csaknem mérföldnyi távolságra voltak egymástól, és nagyobbik része az egyenetlen felszínű, hóval borított laponon feküdt. Körülötte mindenfelé emberek gáncsolták egymást és estek el, és maga Felhő is többször orra bukott, beverve térdét, tenyerét. Egyszer Nagy Olaf közvetlen előtte bukott fel, hogy ő is ráesett.

A felső középkarót a part mellett verték le, aztán a versenyzők leugráltak a partról, át a befagyott patakmedren és fel a túlpartra. Itt történt, hogy amint Felhő felfelé kapaszkodott, egy kéz ragadta meg a bokáját, és visszarántotta. A távolban pislákoló tűz fényénél lehetetlen volt megállapítani, ki követte el ezt a viccet. De Arizona Bill, aki hasonlóképpen járt, felemelkedett, és öklével a támadó arcába csapott. Felhő, mialatt feltápaszkodott, látta is, meg

hallotta is, de mielőtt még újra előrerugaszkodhatott volna a part felé, egy ököl a hóba sújtotta. Talpra küszködte magát, kikereste az embert, és horogütéssel állon csapta, de azután eszébe jutott Dagi figyelmeztetése, és visszahúzódott. A következő pillanatban a térdéhez ütődött egy guruló test, és ő ismét a földre került.

Kis ízelítő volt ez abból, hogy mi történik majd, ha elérik a szánokat. Falkában rajzottak felfelé a partra, és egész falkákat rángattak vissza türelmetlen társaik. Ütések zuhogtak, és szitkok szálltak azok ziháló mellkasából, akikben még volt annyi szusz. Felöklelve, letaposva tapogatózott Felhő a hóban elveszett karói után. Végül sikerült előkászálódnia a kavarodásból, és most arrébb rohamozta meg a partot. Mások is ezt tették, és az volt a szerencséje, hogy annyian megelőzték az északnyugati sarokért folyó versenyben.

Elérve a negyedik sarkot előrebukott, és mikor esés közben letenyерelt, elvesztette utolsó karóját. Öt percig tapogatózott a sötétben, amíg megtalálta. Egész idő alatt ziháló emberek futottak el mellette, de az utolsó saroktól a völgyig kezdte lehagyni azokat, akiknek sok volt az egymérföldes futás. A völgyben elszabadult a pokol. Tucatnyi szán egymás hegyén-hátán, felborulva, legalább száz kutya marakodott. Körülöttük emberek viaskodtak, szétválasztották az összekeveredett állatokat, vagy furkósbottal kergették félre őket.

Leugrott a partról, túl az eldugult átjárón, és itt, a szánút letaposott haván már jobban tudott futni. A szűk csapás mentén kitaposott benyílókban szánok és emberek várták a futókat, akik még mindig valahol hátul voltak. Hátról kutyák nyüsztése és rohanása hallatszott, és Felhőnek alig volt ideje, hogy félreugorjon a mély hóba. Szán száguldott el mellette, egy térdelő alakot tudott kivenni rajta, aki úgy ordított, mint egy örült. Alig haladt el mellette, egy összeütközés már meg is állította. Egy várakozó szán felizgatott kutyáit feldühítették a mellettük elrobogó állatok, elszabadultak, és rájuk vetették magukat.

Felhő félreugrott. Meglátta Von Schroeder zöld lámpását, és mindjárt utána a vörös fényt, amely az ő falkáját jelezte.

- Gyerünk, Felhő! Gyerünk! - hallotta Dagi izgatott kiáltását.

- Jövök! - lihegte.

A vörös fénynél látta, hogy a havat feltúrták és letaposták, ebből és társa zihálásából azonnal tudta, hogy verekedés volt. A szánhoz botorkált, és abban a pillanatban, hogy rázuhant, Dagi megcserdítette ostorát, és felrikkantott:

- Húzzatok, ördögök! Húzzatok!

A kutyák nekiugrottak, és a szán hirtelen előrerándult. Nagy állatok voltak, Hanson díjnyertes hudsoni kutyái - ezeket választotta Felhő az első szakaszra, amely magába foglalta a Mono-völgy tíz mérföldjét, az útrövidítés nehéz terepét a torkolati lapon és a yukoni szakasz első tíz mérföldjét.

- Hányan vannak előttünk? - kérdezte.

- Pofa be, tartogasd a szuflád - válaszolt Dagi. - Hé, ti ördögök! Húzzátok meg! Húzzátok!

Dagi a szán mögött futott, rövidre fogva a kantárt. Felhő nem is látta, a szánt se látta egészen, amin elnyúlva feküdt. A tüzeket a szán farában égve hagyták, és azok most olyan sebesen szakították át a sötétség falát, amilyen gyorsan csak bírták a kutyák a vágatát.

Felhő érezte, hogy befordulva egy láthatatlan kanyarba, a szán ráfut valakire. Elölről állatok vicsorítása, férfiak átkozódása hallatszott. Felhő két nagy ordasa teljes sebességgel belerohant a torlaszba. A Mono-völgyi éjszaka izgalma a kutyákat, ezeket a félig megszelídített farkaso-

kat vad harcra serkentette. A gyeplő nélkül hajtott klondike-i kutyákat csak kiáltozással lehetett visszafogni, úgyhogy nem volt mód megállítani a völgy szűk falai között kavargó csatát. Hátról szán szán után rohant bele a kavarodásba. Azokat, akik már csaknem kiszabadították falkájukat, ismét elárasztották a kutyák újabb falkái: minden állat jól táplált, kipihent, harcra kész.

- Kirángatni, szétesapni, keresztülrontani! - ordította Dagi társa fülébe. - Vigyázz a kezedre! Te csak húzd ki a kutyákat, és hagyd rám a bunyót!

Arra, ami a következő félórán történt, Felhő sohasem tudott egészen pontosan visszaemlékezni. Mikor a végén kimerülten, lihegve feltápáskodott, ajkából egy ökölcsapástól vér szivárgott, válla egy fütykös ütésétől sajgott, lábán egy kutyaharapásból vér csordogált, és viharkabátjának mindkét ujjá cafatokban lifegett. Segített Daginek újra befogni a kutyákat, még mintegy félálomban, amíg mögöttük egyre dúlt a harc. Az egyik kutyát, amelyik már döglődött, kivágták a hámból, és a sötétségben tapogatózva összebogozták a szakadt istrángot.

- Most feküdj le, és fújd ki magad - parancsolta Dagi.

A sötétségben a kutyák lankadatlan erővel száguldottak végig a Mono-patak völgyén, át a hosszú levágott útszakaszon, le a Yukonhoz. Ott, ahol az út a fő csapáshoz csatlakozik, valaki tüzet gyújtott. Dagi itt elbúcsúzott Felhőtől. A tűz fényénél, ahogy a szán utánaröppent a száguldó kutyáknak, Dagi botladozva, sántikálva belesüppedt a hóba, és odakiáltotta még utolsó bátorítását; fél szeme csukva, körülötte monokli, keze csupa seb, és az egyik karján kutyaagyar tépte sebből ömlött a vér.

- Hányan vannak előttem? - kérdezte Felhő, miközben fáradt hudsoni kutyáit otthagya átugrott az első váltóállomásban várakozó szánra.

- Tizenegyet számláltam - kiáltotta utána az ember, mert Felhő már száguldott is tovább.

A következő útszakasz tizenöt mérföldje már a Fehér-folyó torkolatáig tart. A Fehér-folyó és a Hatvan Mérföld közti huszonöt mérföldet két szakaszra osztotta a jégtorlaszok miatt, és két legsúlyosabb, legszívósabb falkáját állította ide.

Felhő egész hosszában végigfeküdt a szánon, arcát leszorította, és két kézzel kapaszkodott. Akárhányszor a kutyák a legnagyobb sebességnél lassabban húztak, feltérdelt, rikoltozva biztatta őket, és fél kezével erősen megkapaszkodva közbük vágott az ostorával. Bár ez volt a leggyengébb falkája, mégis két szánt hagyott el, még mielőtt elérte a Fehér-folyót. Itt, amikor a folyó befagyott, torlasz keletkezett, és így a fél mérfölddel lejjebb összegyűlt víz simán fagyott be. Ezen a sima szakaszon a versenyzők szinte röptében tudtak szánt cserélni.

A torlasz fölött és kint a sima jégen hangosan kiáltozva robogott végig:

- Billy! Billy!

Billy meghallotta, és válaszolt is, és a jégen gyújtott tüzek fényénél Felhő látta, hogy egy szán vágódik be oldalról, és felzárkózik hozzá. Pihent kutyái lehagyták az övéit. Ahogy a szánok egymás felé közeledtek, Felhő átugrott az új szánra, Billy pedig azonnal legurult róla a hóba.

- Hol van a Nagy Olaf? - kiáltotta Felhő.

- Az élen! - válaszolta Billy; és a tüzek ismét elmaradtak mögötte, és Felhő repült, át a sötétség falán.

A váltóállomás torlaszain, ahol az út felmeredő jégtáblák káoszában vezetett, Felhő lecsusszant szánja elején, és pányvával a kezében, vezetékkutyája mögött taposva, le hagyott három szánt. Hallotta, hogy vágják ki kutyáikat az istrángból, és hogyan javítják a hámot azok, akik balul jártak.

A Hatvan Mérföldig tartó rövid szakasz jégtorlaszai közt két további falkát hagyott el. Egyik kutyája kificamította a vállát, nem tudott lépést tartani, de a fogat tovább vonszolta őt is. A többi kutya dühödten esett neki, és Felhő kénytelen volt korbácsa súlyos, vastagabbik végével elverni őket onnan. Miközben a sebesült állatot kiszabadította, vinnyogó kutyák nyüszítését és egy ismerős hangot hallott a háta mögül. Von Schroeder volt az. Felhő kiáltásával figyelmeztette, és a báró szánja elejére kuporodva, állatait nógatva vagy hat méterrel mellette suhant el. Oly áthatolhatatlan volt a sötétség, hogy csak hallotta, de nem látta elhaladni maga mellett.

A Hatvan Mérföld-i kereskedelmi állomás melletti sima jégen Felhő le hagyott két újabb fogatot. Mind az imént cseréltek szánt, és öt percig váll váll mellett rohantak, mind a szán orrában térdeltek, ostorcsapásokat és szitkokat záporoztatva a megveszett kutyák közé. De Felhő már kitanulmányozta ezt az útszakaszt, és most a tüzek fényében halványan előtűnő, magasra nőtt parti fenyőfát kereste szemével. Az alatt a fenyő alatt nemcsak pusztán sötétség volt: ott hirtelen véget ért a sima út, és amint azt előzőleg megfigyelte, egyetlen szán széles-ségére szűkült össze. Felhő előrehajolt, megragadta a pányvát, és ugráló szánját előrehúzta egész a vezetékkutyához. Megfogta az állatot hátsó lábainál, és előrebukatta. Az állat, hörögve dühében, megpróbált belemarni, de a többiek magukkal vonszolták. A kutya teste elégséges féknek bizonyult, és a másik két falka, még mindig fej fej mellett, belerobbant a sötétségbe.

Felhő hallotta a recsegést-ropogást, az ordítózást, amikor egymásnak ütköztek, és azonnal elengedte a kutyát, előreugrott a szán orrába, de jobbra hajtotta falkáját, bele a puha hóba, ahol a megfeszülő állatok nyakig süppedtek. Kimerítő munka volt, de kikerülte az egymásba gabalyodott falkákat, és mögöttük újra elérte a keményre taposott csapást.

Túl a Hatvan Mérföld váltóállomásán, Felhő második leggyengébb falkáját hajtotta, és bár az út jó volt, ezt a szakaszt mégis csupán tizenöt rövid mérföldre szabta. Még két váltás, és Dawsonban van, a telekkönyvi hivatalnál, és Felhő erre a két utolsó szakaszra legjobb állatait válogatta össze. Maga Szitka Charley várt rá nyolc malemutjával, hogy húsz mérföldet repítsék, és a célegyenesre, az utolsó tizenöt mérföldes iramodásra ott volt a saját falkája, az a falka, amelyet már egész télen hajtott, amelyet a Meglepetés-tó felkutatására vitt magával.

Azok ketten, akiket egymásba gabalyodva otthagytak Hatvan Mérföldnél, nem tudták már megelőzni, viszont az ő szánja sem tudott befogni egyet sem abból a háromból, ami még előtte volt. Állatai húztak, de nem volt bennük elég kitartás, és nem voltak elég gyorsak, és csak nagy biztatásra tartották a legnagyobb sebességet. Felhő nem tehetett mást, hasra feküdt és fogózkodott. Néha-néha kibukkant a sötétségből, belefutott egy lobogó tűz fénykörébe; szörmébe burkolózó, várakozó férfiakat látott felszerszámozott kutyák mellett állni, aztán újra belezuhant a sötétségbe. Mérföldeken át száguldott, és nem hallott mást, mint a szántalpak éles csikordulását a hóban. Már szinte öntudatlanul kapaszkodott meg, amikor a szán hirtelen előreugrott, vagy a kanyarokban farolás közben oldalra dülve félig a levegőbe emelkedett.

Amikor fáradt kutyáit kicserélte Szitka Charley nyolc friss malemutjára, már derengett a reggel. Könnyebb állatok, mint a hudsoniak, gyorsabbak is náluk, és a farkasok fáradhatatlanságával futnak. Szitka Charley utánakiáltotta az előtte haladó szánok sorrendjét: Nagy Olaf vezet, Arizona Bill a második és Von Schroeder a harmadik - az ország legjobb hajtói.

Ahogy a nappali világosság erősödött, Felhő egy szánt pillantott meg maga előtt. Félóra múlva Felhő vezérkutyája már szorosan a nyomában volt. Hajtója hátrafordult, és Felhő csak akkor ismerte fel Arizona Billt. Von Schroeder tehát előretört. A puha hóban taposott út keskeny volt, és így Felhő kénytelen volt még félóra hosszat mögötte maradni. Aztán egy jégtorlaszra futottak, és utána széles sima szakasz következett. Felhő térden állva, ostorát suhogtatva, rikoltozva felzárkózott Arizona Bill mellé; azután előretört.

Bill lassan hátramaradt, és mire megpillantotta a következő váltóállomást, már fél mérföldnyire volt Felhő mögött. Előtte, szorosan egymás mellett, Von Schroeder és Nagy Olaf. Most már jól látta őket. Felhő feltérdelt, és elcsigázott kutyáit vad vágta hajszovalta. Egész közel férközött Von Schroeder szánjának farához, és a három szán egyszerre ugrott előre a torlasz utáni sima szakaszra, ahol már sok ember és kutya várakozott. Dawson tizenöt mérföldnyire volt.

Von Schroeder, tízmérföldes szakaszaival, öt mérföldnyire innen váltott utoljára, és csak öt mérfölddel arrább vált legközelebb. Továbbhajtott, kutyáit a legnagyobb sebességen tartva. Nagy Olaf és Felhő röptében váltottak, és pihent kutyáik azonnal behozták a báró imént szerzett előnyét. Nagy Olaf elhúzott a báró mellett, és Felhő a szűk csapásban követte.

Von Schroedertől, aki most már lemaradt, nem kellett tartania, de ott haladt előtte az ország legnagyobb kutyahajtója. Lehagyni lehetetlennek tűnt. Felhő újra és újra előrekergette vezérkutyáját a másik szán farához, de Nagy Olaf mindig elhúzott. Egyelőre beírta hát azzal, hogy nem tágitott Olaf nyomából, és kitarzott mögötte rendíthetetlenül. Még tart a verseny; tizenöt mérföldön még sok minden történhet.

És három mérföldre Dawsontól történt is. Felhő meglepetésére Nagy Olaf felemelkedett, és korbáccsal, szitokkal nekikezdett, hogy kipréselje kutyáiból utolsó csepp erejüket is. Ezt a rohamot az utolsó száz méterre kellett volna tartogatni. Bármennyire is gyilkosság volt, Felhő követte. Falkája kitűnő volt. Nem akadt falka a Yukonon, amelyik keményebben dolgozott nála, vagy jobban tartották volna.

Felrohantak egy kisebb torlaszra, és kivágódtak az alatta elterülő sima jégre. Nagy Olaf alig tizenöt méterrel volt előtte. Abban a pillanatban egy szán vágódott be oldalról, és feléje tartott, és Felhő most már megértette Nagy Olaf rettenetes hajszáját. Előnyt próbált szerezni a váltáshoz. Ez a pihent falka, amelyik arra várt, hogy végigragadja az utolsó szakaszon, ez volt Olaf meglepetése.

Felhő kétségbeesetten igyekezett megelőzni. Végül sarkallva kutyáit, behozta a tizenöt métert. Biztatással, korbáccsal oldalra húzott, és addig maradt a szélén, amíg vezérkutyája Nagy Olaf vezérkutyája mellé nem ugrott. A másik oldalon, velük egy vonalban vágatott a váltószán. Ilyen óriási sebességnél Nagy Olaf nem merte megkísérelni az ugrást. Ha elvétí és leesik, Felhő előretör, és a verseny elveszett számára.

Nagy Olaf megpróbált előreugratni, és nagyszerűen is hajtott, Felhő vezérkutyája mégis egyre ott lihegett Nagy Olaf vezérkutyája mellett. A három szán fél mérföldön át fej fej mellett nyargalt, meg-megugorva a hóbuckákon. Már a sima szakasz vége felé közeledtek, amikor Nagy Olaf megkísérelte az ugrást. A repülő szánok egy-más felé faroltak, Olaf ugrott, már

térdelt is, és korbáccsal, kiáltozással hajszolta új kutyáit. A sima szakasz szűk csapássá keskenyedett, Olaf előreugratta kutyáit, és alig méteres előnnyel ráhajtott.

Végén csattan az ostor - és Nagy Olaf nem tudta lerázni Felhőt. Egyetlen farka sem állta volna ezt a gyilkos iramot azok közül, amiket az éjjel hajtott, egyetlenegy sem bírta volna a versenyt a pihent kutyákkal - kivéve ezt az egyet. Ám az iram *valóban* gyilkos volt, és amikor a Klondike City-i szikla alatti kanyarba értek, Felhő már érezte, hogy kutyáit lassan elhagyja az erejük. Alig észrevehetően lemaradtak, és Olaf méterről méterre egyre jobban elhúzott, amíg végül már vagy húsz méterrel vezetett.

A jégen összegyülekezett Klondike City-i lakosok nagy éljenzésben törtek ki. A Klondike itt ömlött a Yukonba, és félmérfölddel arrébb, a Klondike túlsó partján állott Dawson. Most őrzöngő éljenzés tört ki, és Felhő hirtelen egy száguldva közeledő szánt pillantott meg. Megismerte a nagyszerű állatokat: Joy Gastell kutyái voltak, és Joy hajtotta őket. A mókuszprém kabátka csuklyáját hátravetette. Kesztyűjét eldobta, puszta kézzel kapaszkodott, és korbácsolta kutyáit.

- Ugorjon! - kiáltotta a lány, mikor vezérkutyája már a Felhőre vicsorgott.

Felhő Joy háta mögé pattant. A szán beleremegett, de a lány biztosan térdelt, és tovább suhogtatta ostorát.

- Hé! Te! Húzd meg! Csuk! Csuk! - és a kutyák nyüsztettek és csaholtak a vágytól, hogy lehagyják Nagy Olafot.

És aztán, amikor a vezérkutya elérte Nagy Olaf szánjának farát, és méterről méterre egyre jobban felzárkózott mellé, a dawsoni parton ujjongó hatalmas tömeg esztét veszítette. És a tömeg *valóban* hatalmas volt, mert az aranyásók eldobálták szerszámaikat, és mind bejöttek, hogy lássák a verseny végét, és a holtverseny a száztíz mérföld végén minden őrzöngést igazolt.

- Leugrom! - kiáltotta Joy hátra, a válla fölött.

Felhő tiltakozni próbált.

- Vigyázzon a lejtős kanyarban, ott a parton, félúton - figyelmeztette Joy.

Négy méterre egymástól robogott a két farka. Nagy Olaf korbáccsal és hanggal egy percig még tartotta előnyét. Aztán lassan, centinként, Joy vezérkutyája előretört.

- Készüljön! - kiáltotta Joy Felhőnek - Egy perc múlva ugrok. Fogja a korbácsot.

És amint Felhő előrenyújtotta kezét, hogy megragadja a korbácsot, meghallották Nagy Olaf figyelmeztető üvöltését, de már későn. Vezérkutyája feldühödve azon, hogy lehagyták, támadásba lendült. Agyarait Joy vezérkutyájának vékonyába mélyesztette. A két vetélkedő farka egymás torkának esett. A szánok rárohantak a verekedő vadállatokra, és felborultak. Felhő feltápáskodott, és megpróbálta Joyt is felsegíteni. De a lány könnyekkel a szemében ellökte magától.

- Menjen!

Nagy Olaf még mindig nem adta fel a versenyt: ott rohant tizenöt méterrel előtte. Felhő engedelmeskedett, és mikor elérték a dawsoni part alját, már sarkában volt a másiknak.

A főutcán öt saroknyira volt a telekkönyvi hivatal. Az utca zsúfolva volt, mintha ünnep lenne. Nem volt könnyű beérni óriás vetélytársát, és amikor beérte, nem tudta lehagyni. Fej fej mellett rohantak végig a szűk folyosón a hajrázó tömeg tömör sorfala között. Görcsös

erőfeszítéssel hol egyikük, hol másikuk szerzett néhány centiméter előnyt, hogy a következő pillanatban már el is veszítse.

Az előbb gyilkos iramban hajszolták kutyáikat, de most maguk se futottak lassabban, hiszen egymillió dollár volt a tét. Felhő ezen az utolsó tébolyult szakaszon csak azon gondolkozott, hogy ennyi ember van Klondike-ban.

Egyszer csak azon vette észre magát, hogy lemarad, és Nagy Olaf egy teljes lépéssel eléje ugrott. Felhő úgy érezte, kiugrik a szíve, miközben lábát már nem is érzékelte. Tudta, hogy szinte repülnek alatta, de hogy mitől, azt nem tudta, mint ahogy azt se tudta, hogyan volt képes még jobban megfeszíteni inait, hogy újra óriás vetélytársa mellé vigyék.

Feltűnt előttük a telekkönyvi hivatal nyitott ajtaja. Mindkét férfi utolsó, hasztalan erőfeszítést tett. De egyikük se tudott elhúzni a másik mellett, váll váll mellett érték el a kaput, egymásba ütköztek, és elterültek az iroda padlóján.

Felültek, de túlságosan is kimerültek voltak ahhoz, hogy felálljanak. Nagy Olaf, akiről dőlt a verejték, és keservesen kapkodott lélegzet után, karjával a levegőt kaszálta, és hiába próbált megszólalni. Aztán félreérthetetlen gesztussal kinyújtotta kezét, Felhő elfogadta, és kezét ráztak.

- Holtverseny - hallotta Felhő a telekkönyvvezető halk és távoli hangját, mintegy álomban. - Csak azt tudom megmondani, hogy mind a ketten nyertek. Meg kell hogy osztozzanak a parcellán. Önök társak lettek.

Újra kezét ráztak, és ezzel megpecsételték a döntést. Nagy Olaf erőlködve előrehajolt, de csak köpni tudott. Végül kinyögte.

- Te nyavalyás csicsakó - nyögte, de hangjában álméltkodás volt. - Nem tudom, hogy csináltad, de megcsináltad.

Odakinn zajosan tolongott a hatalmas tömeg, sokall betódultak az irodába is. Olaf és Felhő megpróbált feltápaszkodni, és kölcsönösen talpra segítették egymást. Felhő érezte, hogy elgyengülnek a lábai, és részegen botorkált. Nagy Olaf feléje támolygott.

- Te. Az a lány... átkozottul nagyszerű egy lány, mi?

- Átkozottul nagyszerű egy lány - felelte mély meggyőződéssel Felhő.

VII. fejezet

EGY KIS EMBER

- Jobb szeretném, ha nem lennél olyan nyughatatlan - aggodalmaskodott Dagi. - Én semmi jót nem várok attól a ménkü gleccsertől. Nem lenne szabad annak egyedül nekimenni.

Felhő vidáman felnevetett, és a völgy fölé magasodó csúcsra nézett.

- Augusztus van, és már két hónapja rövidülnek a napok. Te ismered a kvarcot, én nem. Én felviszem a kaját, te meg követed a telért. Viszlát. Holnap estére itt vagyok.

Hátat fordított, és elindult felfelé.

- Van egy rossz érzésem, hogy valami történni fog - bizonygatta konokul Dagi.

De Felhő felelet helyett újra csak nevetett. Végigment a kis völgyön, néha megtörülte izzadó homlokát. Lába málnabokrok és az árnyékos helyeken foltokban megmaradó jég mellett burjánzó dús páfrányok között taposott.

Kora tavasszal Dagival ketten újra feljöttek a Stewarton, és nekivágtak a Meglepetés-tó elképesztően zűrzavaros vidékének. Egész tavaszt és a nyár felét eredménytelen kóborlással töltötték, amíg végül, mikor már csaknem visszafordultak, megpillantották ezt a döbbenetes, arannyal bélelt tavat, amely már bányászok generációit csábította és bolondította. Mikor letáboroztak a régi faházban, abban, amelyet Felhő első ittjártakor fedezett fel, három dologra jöttek rá; először: a tó medrét vastagon borítják a hatalmas aranyrögök; másodszor: a sekélyebb helyeken ugyan le lehet szállni az aranyért, de a víz hőmérséklete ember számára kibírhatatlan; és végül: hogy a tó lecsapolása túlságosan is nagy feladat két ember számára egy amúgy is rövid nyár rövidebbik felében. A rögök durva felszínéből ítélve úgy gondolták, hogy valahonnan a közelből görgethette ide a folyó, és ezért cseppet sem csüggedve nekivágtak, hogy megkeressék, honnan származik az arany. Átmásztak a tó déli partján komorló nagy gleccseren, és bevették magukat az apró völgyek és kanyonok útvesztőjébe, melyek mind a tóba vezették vagy vezetik most is vizüket.

A völgy, amelyen most Felhő lefelé ereszkedett, fokozatosan szélesedett, mint minden más völgy, ám a végénél magas, meredeken lezuhanó sziklafalak közé szorult, és hirtelen egy keresztfal állta útját. Ennek a keresztfalnak a lábánál, széttöredezett sziklák összevisszaságában tűnt el a folyócska, nyilván a föld alatt találva rá a kivezető útra. A keresztfalat megmászva, maga alatt a tavat pillantotta meg Felhő. Nem volt kék, mint a többi hegyi tó, amiket eddig látott. Pávazöld színe sekélységét jelezte. Éppen sekélyége tette elképzelhetővé a lecsapolást. Körben hegyek emelkedtek, jégsebezte csúcsok és szirtfokok, groteszk formák és csoportok. Egymás hegyén-hátán volt minden, rendszertelenül - geológiai lidércnyomás. Inkább hasonlított egy kozmikus méretű ércre, mint a földfelszín egy darabjára. Sok volt a gleccser, és miközben szemlélődött, a nagyobbak közül az egyik, az északi parton, nagy robajjal és loccsanással beleszakadt a vízbe. A tó túlsó partján, látszólag alig fél mérföldnyire, de mint Felhő is jól tudta, valójában öt mérföldnyi távolságban, a lucfenyőcsoportot látta és a faházat. Hogy biztos legyen benne, újra megnézte, és újra tisztán látta, hogy füst száll fel a kéményből. Valaki más is meglepte magát azzal, hogy megtalálta a Meglepetés-tavat.

A déli sziklafal tetejéről Felhő egy virággal borított, méhzümmögéssel bódító völgyecskebe ereszkedett alá, amely egészen úgy viselkedett, ahogy az rendes völgyhöz illik, legalábbis

abból a szempontból, hogy annak rendje és módja szerint beletorkollott a tóba. A baj a hosszánál kezdődött: alig volt száz méter; végén háromszáz méteres meredek szikla, amelyről lassan ereszkedő párafüggöny mögött vízesés bukott a mélybe.

A völgyben, egy kiszögellés fölött, a meleg napsütésben megint csak lustán szállingózó füstre lett figyelmes. Megkerülve a sarkot, halk, fém kopácsolást hallott, és valaki a kopácsolás ritmusára vidáman füttyörészett. Aztán egy alacsony emberkét vett észre, aki jancsiszögeket vert a térde között tartott, talpával felfelé fordított cipőbe,

- Helló! - üdvözölte az idegen. - Éppen jókor egy kis falatozáshoz. Van ott kávé az ibrikben, hideg lepényt is találsz, és szárított hús is akad még.

- Ez aztán a bőség - mondta Felhő, és leült. - Egy ideje elég szűk kosztom élek, de odaát a faházban van kaja elég.

- A túlsó parton? Épp oda készültem.

- Úgy látszik, lassan benépesül a Meglepetés-tó - csóválta a fejét Felhő, miközben töltött magának a kávéskannából.

- Meglepetés-tó! Viccelsz, ugye? - Megdöbbenése az arcára volt írva.

Felhő nevetett.

- Mindenki így van vele. Látod azt a magas sziklaperemet, arra, túl, északnyugat felé? Én onnan láttam meg először. Figyelmeztetés semmi. Egyszer csak előttem az egész tó. Már le is mondtam róla, hogy megtalálom.

- Én pont így jártam - bólintott a másik. - Visszaúton vagyok, és úgy számoltam, hogy már tegnap elérem a Stewartot, aztán egyszer csak belebotlok ebbe a tóba. Ha ez a Meglepetés-tó, akkor merre van a Stewart? És merre jártam én mostanáig? És te hogy kerültél ide? Mi a te neved?

- Bellew. Kit Bellew.

- Ó, hát akkor én ismerlek téged! - Felragyogott a szeme, kivirult az arca, és azonnal lelkesen nyújtotta kezét Felhőnek. - Ha meg lennél borotválva, megismertelek volna. Láttalak a Jávorszarvasban rulettezni. Engem Carsonnak hívnak, Andy Carson. Örülök, hogy így össze-találkoztunk.

Fürge, fekete szemű, sovány, de szívós emberke volt. - Szóval ez a Meglepetés-tó? - motyogta hitetlenkedve.

- Persze hogy az.

- És az alja arannyal van parkettázva?

- Bizony. Akad egy kevés. - Felhő a zsebébe nyúlt, és előhúzott fél tucat aranyrögöt. - Ilyesmi van ott lenn. Csak le kell menni érte a fenékre, ha akarod, akár csukott szemmel, és összekotorhatsz egy marékra valót. De aztán fuss vagy fél mérföldet, hogy újra meginduljon a vérkeringésed.

- Hát lehagytál - dohogott Carson, de látszott rajta, hogy nagyot csalódott. - Na mindegy, már az is megérte, hogy ezt is láttam.

- Megérte? - kiáltott fel Felhő. - Ha egyszer lejutunk a fenékre, Rockefeller hozzánk képest kismiska.

- De hiszen mind a tied - vetette ellen Carson.

- Oda se neki, barátom. Értsd már meg, hogy a bányászat történetében ilyen aranytelepet még nem találtak. Hogy hozzáférjünk, szükség lesz itt rád is, rám is, a komámra is, meg minden barátunkra. Az egész Bonanza meg az Eldorádó völgy együtt nincs olyan gazdag, mint egy negyed hektár odalenn. Az egyetlen probléma kiszárítani a tavat. Eltarthat egy vagy két évig is, és rámehet minden pénzünk, de meg lehet csinálni. Benne vagy?

- Hogy benne vagyok-e? Máris annyira milliomosnak érzem magam, hogy szinte félek átmászni azon a nagy gleccseren. Most már igazán nem engedhetem meg magamnak, hogy kitörjem a nyakamat. Bárcsak lenne több jancsiszögem. Épp akkor vertem be az utolsót, amikor jöttél. Te hogy állsz vele? Hadd látom.

Felhő felemelte a lábát.

- Ezt már annyira lejártad, hogy olyan, mint egy korcsolyapálya! - kiáltott fel Carson. - Te aztán túrázhattál eleget. Várj egy percet, kiszedek néhányat a magaméból.

Felhő nem hallgatott rá.

- Van énnekem húsz kötelem elrejtve ott, ahol átjöttünk a jégen. A komámmal ketten használtuk idefelé jövet. Avval gyerekjáték lesz.

Nehéz, izzasztó kapaszkodás volt. A nap vakítóan tűzött a jég felszínére, és ők ketten gőzölgő pórusokkal ziháltak a kimerültségtől. Volt hely, amit számtalan hasadék szelt át, úgyhogy egyórai megerőltető és veszélyes munkával sem tudtak száz méternél többet haladni. Délután kettőkor Felhő pihenőt javasolt egy jégbe ágyazott tavacska partján.

- Próbáljuk ki, milyen az a szárított húsz - mondta. - Nem voltam valami bőségesen ellátva, és most már összeverődnek a térdeim. De a nehezén túl vagyunk. Még háromszáz méter, és elérjük a sziklát, aztán már könnyű az út, kivéve egypár ronda hasadékot, és van egy különösen nehéz, de az már levezet egészen a vízig. Törekény jégvár vezet át rajta, de Dagit meg engem elbírt.

- Én könnyebb vagyok nálad húsz kilóval - mondta Carson félóra múlva, mikor befejezték az evést. - Engedj engem előre.

A hasadék szélén álltak. Hatalmas volt és nagyon régi, teljes harminc méter széles, és pereme nem volt éles, mint a friss repedéseké, hanem domború, időköptatta. Csak ezen az egy helyen hidalta át hatalmas tömegnyomástól megkeményedett, félig eljegesedett hó. Ennek a hótömegnek se látták az alját, hát még a hasadéknak. A morzsolódó, olvadozó híd állandóan összeroskadással fenyegetett. Jól látszott, honnan törtek le darabok nemrégiben, és amíg figyelték, addig is lezuhant róla egy féltonnás hótömb.

- Hát ez jól néz ki - állapította meg Carson is, és gondterhelten csóválta a fejét. - És most, hogy milliomos lettem, még sokkal rosszabb.

- Meg kell próbálnunk - mondta Felhő. - Már majdnem a végén vagyunk. Nem táborozhatunk le itt a jégen éjszakára. És aztán más út úgy sincs. Földerítettünk Dagival egy egész mérföldet felfelé. Bár az is igaz, hogy amikor mi keltünk át rajta, még jobb állapotban volt.

- Egyszerre egy, és én megyek előre. - Carson átvette a kötétekercset Felhőtől. - Majd ereszd utánam. Én viszem a kötelet és a csákányt. Add a kezéd, segíts leereszkedni.

Lassan és óvatosan leereszkedett a hídra, megvetette rajta a lábát, és utolsó előkészületeket tett a veszedelmes átkelésre. Egész felszerelése a hátán volt. Nyaka és válla köré csavarta a kötelet, egyik végét pedig csuklójához erősítette.

- Ebben a pillanatban hajlandó lennék a millióim jó részét odaadni egy hídépítő csapatnak - mondta, de vidám, csúfondáros mosolya meghazudtolta szavait. - Minden rendben; egész jó macska lennék.

Csákányával és a hosszú bottal, amit hegymászó bot gyanánt használt, úgy egyensúlyozott, mint valami kötélháncos. Egyik lábát próbálkozva előretolta, visszahúzta, és láthatóan erőlködött, hogy bátorságot gyűjtsön a következő lépéshez.

- Most azt kívánom, ne lenne egy vasam se. Ha ezt a milliommosságot megúszom, soha többé nem leszek milliomos. Kényelmetlen foglalkozás.

- Jól csinálod - bátorította Felhő. - Én már egyszer átmentem rajta. Jobb lett volna, ha engem engedsz előre.

- És akkor most még húsz kilóval rosszabb lenne a híd - felelt az apró emberke. - Nincs velem semmi baj. Megy ez, ide süss - és előretolta lábát, óvatosan, de könnyedén megtámasztotta, amíg a másik lábát is előre nem húzta. Nagyon vigyázva és óvatosan folytatta útját, amíg a híd kétharmadáig nem ért. Itt megállt, és vizsgálgatni kezdte a hasadékot, amin át kell kelnie, és aminek az alján már egy újabb repedés is keletkezett. Felhő, aki figyelte, látta, hogy oldalra néz, sőt magába a hasadékba is lepillant, és azt is látta, hogy enyhén meginog.

- Nézz felfelé! - parancsolt rá élesen Felhő. - Most! Indulj tovább!

Az apró emberke engedelmeskedett, és az út hátralevő részén többet már nem bizonytalankodott. A túlsó part napolvasztotta lejtős széle csúszós volt ugyan, de nem volt meredek. Carson felkapaszkodott rajta a keskeny peremre, körbepillantott, és leült.

- Te jössz! - kiáltotta át. - Csak gyere, és ne nézz le. Ez segített át engem is. Csak gyere szépen, ez minden. De siess már. Elég rohadt ez az egész.

Hegymászó botjával egyensúlyozva, Felhő nekivágott az útnak. A híd már a végét járta. Lába alatt mozgást érzelt, mintha megremegett volna a hőtömeg, aztán rázkódást érzett, mit egyetlen éles csattanás követett. A háta mögött valami történt. Ha máshonnan nem, már Carson feszült arckifejezéséből is láthatta. Lentről halkan és elmosódottan csörgedezés hallatszott, és Felhő szeme akaratlanul is letévedt a csillogó mélybe. De azonnal újra fel is rántotta a fejét. Túl a híd kétharmadán, elérkezett az új hasadékhoz. A naptól még alig érintett repedés éles peremén jól látszott, hogy mennyire friss. Megemelte lábát, hogy átlépjen rajta, amikor a hasadék szélei éles roppanások és pattogás közepette távolodni kezdtek egymástól. Megnyújtva a lépést, sietve átugrott rajta, de cipőtalpán a kopott jancsiszögek megcsúsztak a repedés túlsó peremén. Arcra esett, és egyenest lecsúszott, bele a hasadékba; lábai szabadon himbálóztak a levegőben, mellét pedig a hegymászó bot tartotta, amit esés közben sikerült keresztbe fordítania.

Legelőször is a felgyorsuló vérkeringés okozta hányingert érezte; első gondolata pedig a meglepetés volt, hogy nem esett tovább. Mögötte pattogott és remegett az egész hőtömeg, és vele együtt rezgett az ő hegymászó botja is. Alulról, a gleccser szívéből, leszakadó tonnák tompa, kongó robaja. És a híd, túlsó támaszától megfosztva, közepén kettéroppanva, még mindig tartott, bár az a szakasz, melyen már átjött, húszfokos szögben dőlt a mélység felé. Látta Carsont, amint a hasadék peremére kuporodva, lábát az olvadozó jégnek vetve, sebesen tekeri lefelé a kötelet válláról.

- Várj! - ordította. - Ne mozdulj, mert akkor lezuhan az egész szakramentum!

Gyors pillantással felmérte a távolságot, levette nyakáról a selyemkendőt, és a kötél végéhez kötötte, aztán a zsebéből elővett még egy selyemkendőt, és avval is meghosszabbította. A

szánszíjakból és rövid, sodort nyers marhabőrdarabokból összekötözött kötél könnyű volt és erős. Mindjárt az első dobás jól sikerült, és Felhő elérte a kötél végét. Kézze húzódkodva akart kimászni a repedésből. Carson, aki a kötél másik végét a dereka köré tekerte, megállította.

- Tekerd te is a derekad köré - utasította.

- Ha leesem, téged is magammal rántalak - vetette ellen Felhő.

De a kis ember nem tágított.

- Fogd be a szád - mondta ellentmondást nem tűrő hangon. - A hangodtól is megindulhat ez az egész hétszentség.

- De ha egyszer elindulok, akkor... - kezdte Felhő.

- Pofa be. Nem mész sehova. Csináld, amit mondok. Úgy, a vállad alá. Szorítsd meg. Most! Indulás! Indulj már, de csak könnyedén. Én szedem a kötelet. Csak gyere mindig. Úgy, úgy. Könnyedén. Könnyedén.

Felhő még mindig vagy négy méterre volt, amikor a híd összeomlása megkezdődött; hangtalanul, meg-meglódulva, egyre meredekebb szögben dült befelé.

- Gyorsan! - kiáltotta Carson, és sebesen szedte a sietve kúszó Felhő előtt a kötelet.

Mikor a híd végképp beomlott, Felhő a hasadék jégfalába markolt, testét pedig a leszakadó híd darabjai a mélység felé rántották. Carson terpeszülésben nagyot rántott a kötélén. Erőfeszítése Felhőt a falhoz szorította, de ő maga kibillent helyéről. Mint a macska, úgy bukott előre, és lefelé csúsztatában vadul kapkodott valami kapaszkodó után a sima jégen. Alatta, tizenkét méternyi feszes kötél végén Felhő kapkodott éppoly vadul, de amikor a mélyből felrobajlott a lezuhanó hótömeg, mindketten lélegzethez jutottak. Elsőnek Carson tudott megkapaszkodni, és Felhő után tudta eresztetni a kötelet, hogy az is meg tudjon állni.

Mindketten egy-egy keskeny beszögellésben álltak, de Felhőé annyira szűk volt, hogy bármennyire is igyekezett összehúzódkodni és a falhoz lapulni, lecsúszott volna, ha nem segíti a kötél. Egy merőlegesen kiszögellő jégdarabon állt, úgyhogy nem láthatta, mi van alatta. Percekig tartott, amíg számba vették a helyzetet, és gyorsan haladtak előre a nedves és csúszós jéghez tapadás művészetében. Az apró emberke szólalt meg először.

- Hé! - mondta. Aztán, egy perc múlva: - Ha beljebb tudnád magad ásni, és egy percre meglazítanád a kötelet, meg tudnék fordulni. Próbáld csak meg.

Felhő megpróbálta, aztán újra ránehezedett a kötélre.

- Meg tudom csinálni - mondta. - Szólj, ha kész vagy. És csináld minél gyorsabban.

- Egy méterrel lejjebb jól meg tudom vetni a sarkamat - mondta Carson. - Egy percig se fog tartani. Kész vagy?

- Csináld.

Nem volt könnyű dolog lejjebb csúszni egy méterrel, megfordulni és újra leülni; de a Felhő dolga még nehezebb volt: hozzálapulni a falhoz, megmaradni egy olyan helyzetben, amely percről percre egyre jobban igénybe vette izmait. Már érezte, hogy megcsúszik, amikor a kötél újra megfeszült, és ahogy felnézett, társa arcát pillantotta meg. Megfigyelte, hogy Carson arca fakó és sárga, mint mikor a napsütötte bőrből kiszáll a vér. Eszébe jutott, vajon ő hogy festhet most. De amikor meglátta, hogy Carson a kése tokját babrálja, már tudta, hogy itt a vég. A kis ember el fogja vágni a kötelet.

- Ne t-t-t-örödj v-v-v-elem - vacogta a kis ember. - Nem vagyok ám begyulladva. Csak az idegeim, a fene beléjük. M-m-m-mindjárt rendbe jövök.

Felhő figyelte az emberkét, aki hétrét görnyedt, válla a térde között, félszegen reszketett, egyik kezével a kötelet feszítette, a másikkal pedig kis gödröket kapált, faragott sarkának a jégbe.

- Carson - zihálta Felhő. - Te aztán legény vagy a talpadon.

Ijesztő és szánalmas vigyor volt a válasz.

- Sose bírtam a mélységet - vallotta be Carson. - Mindig kikészít. Nem haragszol, ha egy percre eleresztem, amíg kitisztul a fejem? Akkor aztán kimélyítem a sarkam helyét, hogy fel tudjalak húzni.

Felhő szíve átforrósodott.

- Ide figyelj, Carson. Itt nincs más hátra, el kell vágni a kötelet. Te engem sose fogsz tudni felhúzni, és annak semmi értelme, hogy mind a ketten itt maradjunk. Intézd el a késeddel.

- Pofa be - hangzott a sértett válasz. - Ki itt a főnök?

És Felhő nem tehetett mást, mint hogy megállapította, hogy a düh jót tesz társa idegeinek. Számára az volt a legidegtépőbb, hogy ott kellett állnia a jéghez tapadva, és semmi egyebet nem tehetett, mint hogy igyekezett nem leesni.

Egy hörgés és egy gyors kiáltás: - Kapaszkodj! - rázta fel. Arcát a jéghez szorította, és óriási erőfeszítéssel megpróbált a falhoz tapadni, érezte, hogy a kötél meglazul és tudta, hogy Carson csúszik feléje. Nem mert addig fölpillantani, amíg nem érezte, hogy a kötél újra megfeszül, és ebből tudta, hogy a másiknak újra sikerült megvetnie a lábát.

- Hű, hát ez meleg helyzet volt - vacogta Carson. - Több mint egy métert csúsztam. Várj egy kicsit. Új lyukakat kell túnom. Ha ez a rohadt jég nem olvadna annyira, minden rendben lenne.

Bal kezével a kötelet tartotta, éppen csak annyira, hogy Felhő ne csússzon le, jobb kezével pedig a jeget vágta, döfkölte. Tíz perc telt el így.

- Tudod, mit csináltam?! - kiáltott le neki Carson. - Sarok- és kézkapaszkodókat csináltam neked is a magamé mellett. Én húzom a kötelet, te meg csak gyere, de ne túl gyorsan, és közben kapaszkodj erősen. Először is: én tartalak a kötéllel, te meg kászálódj ki a batyudból. Érted?

Felhő bólintott, és végtelen óvatossággal kicsatolta csomagja szíjait. Aztán vállát mozgatva kibújt belőle, és Carson látta, amint a zsák lecsúszik a kiszögellés peremén, és aztán eltűnik a repedésben.

- Most én is megszabadulok az enyémtől - kiáltotta le. - Te csak maradj nyugodtan és várj!

Öt perc múlva megkezdődött a küszködés felfelé. Felhő nyirkos kezét ruhaujjába törülve, foggal-körömmel kapaszkodva megindult felfelé. Hasalt és csüngött és ragadt és tapadt, a kötél segítségével tartotta magát és haladt előre. Egyedül egy lépést se tudott volna tenni. Az út harmadán, ahol a kapaszkodó meredekebb lett, és a jég nem volt annyira lekoptatva, érezte, hogy a kötél lazul. Egyre lassabban és lassabban haladt. Itt nem volt hely, hogy megálljon és megpihenjen. Legkétségbeesettebb erőfeszítése ellenére is megakadt, és érezte, hogy kezd visszacsúszni.

- Csúszom! - kiáltotta fel.

- Én is - válaszolta Carson fogcsikorgatva.

- Akkor ereszd el.

Felhő érezte, hogy a kötél egy utolsó, hiábavaló erőfeszítéssel még egyszer megfeszül, aztán egyre gyorsabban csúszott, elhaladt előző helye mellett, és a kiszögellés felett még egyszer megpillantotta Carson, amint hanyatt fekve, kézzel-lábbal kapálózott, hogy leküzdje a lefelé húzó erőt. Felhő meglepetésére a kiszögellés után nem zuhanás következett. Végigcsúszott egy meredek szakaszon, de a kötél nem engedte lezuhanni, a lejtő is enyhült, végül pedig megállapodott egy újabb kiszögellés szélén. Carson, aki behúzódott Felhő előbbi helyére, innen nem volt látható.

- Hé! - hallotta Carson vacogását. - Hé!

Egy darabig csend volt, aztán Felhő érezte, hogy megrándul a kötél.

- Mit csinálsz? - kiáltott fel neki.

- Csinálok még kéz- és lábtartókat - hangzott a reszketeg válasz. - Várj csak. Egy szempillantás alatt felhúzlak. Rám se hederíts. Csak éppen izgatott vagyok. De nincs semmi bajom. Csak várj még egy kicsit, majd meglátod.

- Olvad a jég, és előbb-utóbb te is lecsúszol utánam. Nem tehetsz mást, mint hogy levágsz. Semmi értelme, hogy mind a ketten lezuhanjunk. Érted? Te vagy a legkisebb nagy ember a világon, de többet te se tehetsz. Vágd el a kötelet.

- Fogd be a szád. Most olyan mély lyukakat vágok, hogy egy lovat is kibírnak.

- Már elég soká tartottál - sürgette tovább Felhő. - Egész idő alatt te is csak lejjebb csúsztál.

- Egész idő alatt csak azt tanultam, hogy kell ezt csinálni. Addig tartlak, amíg ki nem mászunk innen. Érted? Tudta az isten, mit csinál, amikor könnyűsúlyúnak teremtett. De most aztán pofa be. Nem érek rá.

Csendben teltek a percek. Felhő hallotta a kés fémes koccanását, és olykor jégdarabkák hullottak le hozzá a kiszögellésről. Megszomjazott, ezért kézzel-lábbal kapaszkodva jégtörmeléket vett a szájába, és megolvasztotta.

Hörgést hallott, ami kétségbeesett ordításba csapott át, és abban a percben érezte, hogy meglazul a kötél is, ezért rögtön belekapaszkodott a falba. De a kötél azonnal újra megfeszült. Fölpillantott a meredek jégfalra, egy percig kidüledt szemmel nézett fölfelé, aztán meglátta a kést, először csak a hegyét, aztán látta, hogy csúszik lassan lefelé a kiszögellésről, és aztán esik le, őrá. Az arcát tartotta alá, megrándult a húsba szűrő fájdalomtól, még jobban oda-szorította az arcát, aztán érezte, hogy a kés végül is megállapodik.

- Kétbalkezes vagyok - hallotta föntről Carson kesergését.

- Fel a fejjel, elkaptam! - válaszolta Felhő.

- Hurrá! Várjál! Van egy csomó spárga a zsebemben. Leeresztem neked, te meg felküldöd vele a kést.

Felhő nem felelt. Egy sor gondolat rohanta meg egyszerre.

- Megy a spárga! Szólj, ha megvan.

A madzag végére nehezknek rákötözött zsebkés lefelé himbálózott a jégfal mentén. Felhő elkapta, foga és egyik keze segítségével gyorsan kinyitotta a nagyobb pengét, és megbizonyosodott felőle, hogy éles-e. Aztán rákötözte a madzag végére a másik kést.

- Húzhatod! - szólt fel.

Meredt szemmel figyelte a kés útját felfelé. De mást is látott: egy apró emberkét, aki félt, de kitartott; reszketett és vacogott és szédült, de legyőzte szorongását és kimerültségét, és hősként viselkedett. Amióta Dagival találkozott, még nem szeretett meg ennyire gyorsan senkit. Íme, egy igazi húsevő, igazi jó barát, aki nagylelkű az élete árán is; olyan szilárd jellem, hogy halálos félelmében sem ingott meg. Felhő hideg fejjel átgondolta a helyzetet. Mindketten lefelé csúsznak a gleccser szíve felé, mégpedig megállás nélkül, és a kis embert az ő nagyobb súlya húzza magával. Az apró emberke egyedül úgy tapad a jégre, mint a légy. Ha egyedül van, megmenekülhet.

- Kétszerre foglak kihúzni - érkezett a hang felülről.

Carson szörnyű erőfeszítése, hogy reményt és vidámságot erőltessen a hangjára, hozzásegítette Felhőt a döntéshez.

- Figyelj rám - mondta határozott hangon. - Azt a kést azért küldtem fel neked, hogy ki tudj mászni innen. Érted? Én a zsebkéssel elvágom a kötelet. Vagy kettő, vagy egy.

- Kettő vagy egy sem - jött a komor, de reszkető válasz. - Ha még egy percre tartod magad...

- Már túlságosan is sokáig tartottam magam!

- Várj! - süvöltötte le Carson. - Ezt nem teheted! Adj még egy esélyt, hogy kihúzhassalak. Meglátod, megbirkózunk vele. Akkora kapaszkodókat vájok, hogy kibírnak majd egy házat csűröstül!

Felhő nem válaszolt. Lassan és óvatosan, egész lenyűgözve a látványtól, addig nyiszálta a zsebkéssel a kötelet, amíg a három szál közül az egyik elpattant és kettévált.

- Mit csinálsz? - kiáltotta Carson kétségbeesve. - Mondom, hogy vagy kettő, vagy egy sem! Ki fogunk jutni innen. Várj! Az isten szerelmére!

És Felhő, a szemétől tíz centire libegő elvágott szálra bámulva, már tudta, mi a félelem. Nem akart meghalni; visszariadt az alatta csillogó szakadéktól, és riadt agya előrángatta belőle a felkínált haladék keltette szánalmas optimizmust. A rettegés vette rá, hogy megalkudjon.

- Rendben van! - kiáltotta fel. - Várok. Csinálj, amit tudsz. De, Carson, ha mind a ketten csúszni kezdünk, elvágom.

- Rá se gondoldj. Ha egyszer megindulunk, felfelé indulunk. Én olyan vagyok, mint a ragasztószalag. Ha kétszer ilyen meredek lenne is, megmaradnék rajta. Az egyik saroknak már egész jó lyukat vájtam. Most pedig hagyj dolgozni.

Teltek a lassú percek. Felhő teljesen lefoglalta magát beszakadt körmével. Reggel levághatta volna - már akkor is fájt -, és elszánta magát, hogy ha egyszer kikerül ebből a jégrepedésből, azonnal le kell vágnia. Aztán nagyon közelről kezdte vizsgálgatni beszakadt körmét, és most egész új fényben látta. Egy perc múlva, vagy legfeljebb percek múlva, ez a beszakadt köröm, ez az ujj, mely oly jól használható és oly ügyesen van a többihez illesztve, meglehet, már csak egy összezúzott holttest része. Reszketését megpróbálta annak rovására írni, hogy ruhája az olvadó jégből teleszívta magát vízzel, de a szíve mélyén tudta, hogy ez nem igaz.

Zihálás, nyögés és a kötél hirtelen meglazulása figyelmeztette. Csúszni kezdett. Előbb csak nagyon lassan. A kötél újra megfeszült, de ő csak csúszott tovább. Carson nem tudta már tovább tartani, és vele csúszott. Lába már ürt érzett, és tudta, hogy most jön a zuhanás. És azt is tudta, hogy még egy perc, és zuhanó teste maga után rántja Carsont is.

Vakon, elszántan a kötélre tette a kést, még látta, hogy a szálak kettéválnak, érezte, hogy gyorsabban csúszik, aztán lezuhant.

Hogy utána mi történt, azt nem tudta. Nem vesztette el az eszméletét, csak éppen túl gyorsan és váratlanul történt. Ahelyett, hogy halálra zúzta volna magát, lába csaknem azonnal vízbe toccsant, és ahogy beleült, hűsítően loccsant az arcába. Az első gondolata az volt, hogy a szakadék nem is olyan mély, mint képzelte, és hogy lám épségben leérkezett az aljára. De ebből a hitéből hamar ki kellett ábrándulnia. A szemközti fal még mindig három-négy méterre volt tőle. Egy medencében feküdt, amelyet egy kiugró jégpadba vájt bele a fönti kiszögellésről, négy méter magasságból ide lecsurranó olvadó jég. Ahol ő ült benne, a víz fél méternél mélyebb volt, és a medence csurig tele. A perem fölött kikémlelt, és lenézett a több száz méter mélyen tátongó szakadékba, az alján végigzúgó gleccserpatakra.

- Miért tetted?! - hallotta Carsont keseregni odafenn.

- Hé! Ide figyelj! - kiáltott fel neki. - Tökéletes biztonságban vagyok, és nyakig ülök valami medence vizében. Itt vannak a csomagjaink is. Mindjárt rájuk ülök. Van itt hely még egy fél tucat embernek rajtam kívül. Ha csúszol, maradj közel a falhoz, és akkor itt lyukadsz ki. De most azonnal kezdj kapaszkodni, és próbálj meg kijutni innen. Menj a házhoz. Van ott valaki. Az előbb füstöt láttam. Keríts egy kötelet vagy bármi egyebet, amit kötélnak lehet használni, aztán gyere vissza, és halássz ki innen.

- Biztos? - hallatszott Carson hitetlenkedő hangja.

- Isten bizony. De most már menj, mert különben olyan náthát szedek össze, hogy nem élem túl.

Felhő azzal próbálta magát melegíteni, hogy a cipője sarkával csatornát vágott a jégperembe. Mikorra sikerült lecsapolnia az utolsó csepp vizet is, Carson elmosódó kiáltása jelezte, hogy elérte a szakadék szélét.

Ezután Felhő azzal foglalatoskodott, hogy a ruháját szárogatta. A késő délutáni nap melegen sütött le rá, ezért kicsavarta ruhadarabjait, és szétteregette. Gyufásdoboz a vízhatlan volt, és sikerült annyi dohányt és cigarettapapírt is megszárogatnia, hogy cigarettát sodorhasson.

Két óra múlva éppen meztelenül csücsült a két batyu tetején és cigarettázott, mikor félreismerhetetlen hangot hallott felülről.

- Ó, Felhő, Felhő!

- Joy Gastell! - kiáltotta vissza. - Maga honnan pottyant ide?

- A maga faházából. Megsebesült?

- Egy horzsolásom sincs!

- Apa már ereszti a kötelet lefelé. Látja már?

- Igen, megvan - válaszolta. - Kérem, várjon néhány percig.

- Valami baj van?

- Csak öltözködöm!

- Öltözködik?!

- Igen. Úszkáltam egy kicsit. Nna! Mehetünk? Húzd meg!

Elsőnek a két csomagot küldte fel, miért is Joy alaposan megszidta, aztán másodszorra felment maga is. Míg apja és Carson a kötél feltekercselésével foglalatoskodtak, Joy izzó szemmel nézett Felhőre.

- Hogyan volt rá képes, hogy elvágja azt a kötelet? Carson elmondta. Feláldozta magát, hogy őt mentse.

- Szó sincs róla - füllentette Felhő. - Egész idő alatt láttam odalent ezt a kis úszómedencét.

VIII. fejezet

A NAGY TOJÁSSPEKULÁCIÓ

Rákövetkező télen, egy csikorgóan hideg reggelen az A. & C. Társaság nagy dawsoni boltjában Lucille Arral, aki a rövidárupultnál állt, odabiccentett Felhő Bellew-nak. A kereskedősegéd éppen felfedező úton volt a raktárban, és Felhő tüstént engedelmeskedett a nő hívásának.

Nem volt férfi Dawsonban, akinek ne hízelgett volna, hogy Lucille Arral, annak a kis színtársulatnak a szubrettje, amely esténként a helybéli Palace Operában lépett fel, figyelemre méltatja.

- Minden halott itt - panaszkodott Felhőnek nyugösködve. - Már hetek óta nem volt egyetlen menetelés se. Skiff Mitchell álarcosbálját is elhalasztották. Alig van aranypor forgalomban. És két teljes hete nem jött már posta odakintről. Ez az egész város bebújt a barlangjába, és most téli álmát alussza. Valamit tennünk kell. Kell már valami élet - és mi ketten hozhatnánk ide egy kis életet. Csak mi ketten. Szakítottam Vadvíz Charley-val, azt tudja, ugye?

Felhő lelki szemeivel már látta magát, amint a hideg sarki holdfényben, sivár hósivatag kellős közepén a fent említett Vadvíz Charley szaporán és akkurátusan szitává lövi.

- Én nem arra gondoltam, amire maga, köszönöm szépen - pirongatta a nő nevetve. - Ígérem magának, Mr. Felhő Bellew, nem fogok magába szeretni, és ha maga belém merészelne szeretni, akkor majd Vadvíz ellátja a baját. Hiszen tudja maga is, hogy milyen. Mellesleg én... most én őszinte leszek magához. Vadvíz csak azt *hiszi*, hogy szakítottam vele.

- Hát szakított vele, vagy nem szakított vele?

- Maradjon kettőnk között, nem szakítottam! Csak csináltam a zít, mintha szakítottam volna. Megérdemelte.

- És nekem mi közöm van hozzá? Nekem milyen szerepet szánt, trójai faló leszek vagy palimadár?

- Egyik sem. Maga kinevetteti Vadvizet, megnevetteti Dawson, és mindenekelőtt egy kicsit ráncba szedjük ökelmét. Rászolgált. Túl nagy legény. Csak azért, mert már azt se tudja, hány aranybányája van...

- És azért, mert a legcsinosabb nő Alaszkában a menyasszonya - vetette közbe Felhő.

- Igen, azért is, köszönöm. Szóval azért még nem kell neki legénykednie. Tegnap este végleg felbontottam az eljegyzésünket, és most járja a várost, és csinálja a cirkuszt, hogy összetörtem a szívét. Na és most érkezünk a lényeghez. Én szeretem a tojást.

- Hát a tojásnak meg mi köze van ehhez? - érdeklődött Felhő.

- Majd mindjárt megtudja, csak figyeljen. Szóval én szeretem a tojást. És Dawsonba csak korlátozott mennyiségben hoznak be tojást.

- Persze. Ezt én is tudom. A Slavovitch vendéglőjében van a legtöbb. Sonkás rántotta egy tojásból három dollár. Sonkás rántotta két tojásból öt dollár. Az annyi mint két dollár egy tojás; kiskereskedői áron. Csak a nagymenők és az Arralok és a Vadvizek engedhetik meg maguknak.

- Ő is szereti a tojást - folytatta Lucille Arral. - De nem ez az érdekes. Én szeretem a tojást. Minden délelőtt tizenegykor Slavovitchnál reggelizem. És mindig két tojást eszem. - A hatás kedvéért itt szünetet tartott. - És most képzelje el, csak képzelje, mi van akkor, ha valaki felvásárolja az összes tojást.

Miss Arral várakozásteljesen nézett rá, de Felhő csak bambán bámult.

- Nem érti? - kérdezte a lány.

- Folytassa - felelte Felhő. - Feladom. Mi a megfejtés?

- Jaj, de buta! Hiszen maga is ismeri Vadvizet. Ha látja, hogy elepedek a tojásért, és én aztán igazán tudok epekedni, mit tesz erre ő?

- Na mit?

- Főlkutatja azt, aki felvásárolta a tojást. És megveszi valamennyi tojást, kerüljön bármibe. Képzelje csak el: tizenegykor belépek Slavovitchhoz. Vadvíz a szomszéd asztalnál ül. Más nem is csinál egész nap, csak ül Slavovitchnál. „Két tojásból rántottát” - mondom én a pincérnek. „Sajnálom, Miss Arral, a tojás elfogyott.” És akkor megszólal Vadvíz, azon a nagy medvehangján, és azt mondja: „Pincér, hat lágy tojást, pohárban.” És erre azt mondja a pincér: „Igen, uram” - és már hozza is a tojásokat. Csak képzelje el ezt a jelenetet: Vadvíz rám sandít, én meg úgy nézek, mint egy sértett jégcsap, és hívom a pincért. „Sajnálom, Miss Arral - mondja -, de azok a tojások Mr. Vadvíz tulajdonát képezik. Tudja, Miss, megvette mindet.” Következő kép: Vadvíz diadalmaskodik, de mindent megtesz, hogy közömbösnek látszon, és közben befalja a hat tojást. Következő jelenet: maga Slavovitch hoz nekem két tojásból rántottát, és azt mondja: „Mr. Vadvíz tisztelteti a kisasszonyt.” Mit tehetek én erre? Mi más tehetnék, természetesen rámosolygok Vadvízre, aztán fölállunk és elmegyünk, természetesen, és neki megéri, még ha tíz dollárt is fizettetnek vele a tojás darabjáért.

- Csak folytassa, folytassa - sürgette Felhő. Hol jövök itt én, mikor húzzák rám a vizes lepedőt? - Nem húznak magára semmiféle vizes lepedőt. Maga el fog menni a tojásszállít-mánnyal a központi raktárba. *Maga* fogja felvásárolni a tojásokat. Kezdje azonnal, már ma. Megkaphatja három dollárért darabját, és úgyszólván azonnal továbbadhatja Vadvíznek. És akkor mindenki Vadvízen fog nevetni. És akkor ő sem lesz már olyan nagylegény. És Dawson is felébred a nagy hahotára.

- Hé! Dagi! - kiáltott át Felhő a főutca túlsó oldalára társának, aki szokott hanyag, de gyors járásával ott cammogott végig az úton, és a hóna alól egy befagyott tartalmú üveg állt ki jól láthatóan. Felhő átment hozzá a túloldalra.

- Hol jártál egész délelőtt? Már mindenhol kerestelek.

- Orvosnál voltam - felelte Dagi, és előhúzta hóna alól az üveget. - Sallynak valami baja van. Tegnap este etetéskor észrevettem, hogy csomókban hullik a szőr a farkából meg az oldaláról. Az orvos azt mondja, hogy...

- Ez most nem érdekes! - vágott közbe Felhő türelmetlenül.

- Hogy nem érdekes? - kérdezte Dagi neheztelő hangon. - Ebben a rohadt hidegben Sally teljesen megkopaszodik! Az a kutya beteg, én mondom neked. A doktor meg azt mondja, hogy...

- Sally várhat. Figyelj rám...

- De Sally nem várhat. Ez állatkínzás. Fagyást kap. Egyáltalán, mi ütött beléd?!
 - Azt akarom, hogy menj, és vegyél tojást nekem...
 - Persze, és rózsavizet is, meg babahintőport. Csak egy szavadba kerül. És szegény Sally meg úgy vedlik, hogy az már kész botrány! Ide figyelj, Felhő, ha kitört rajtad a nagyzási hóbot, hát csak menj, és vedd meg te magadnak a tojásokat. Nekem jó lesz a bab meg a szalonna is.
 - Én is fogok venni, de szeretném, ha segítenél nekem. Most fogd be a szád, Dagi, mert most én tettem le a garast. Azonnal elmész Slavovitchhoz. Fizess neki akár három dollárt is darabjáért, de vedd meg tőle mind, amije csak van.
 - Három dollár! - hördült fel Dagi. - Épp tegnap hallottam, hogy hétszáz darab a készlete! Kétezerszáz dollár tyúkgyümölcsre! Te, Felhő, nem kellene neked is elmenned az orvoshoz? Majd ő ír neked valamit. És az első recept csak harminc gramm aranyporba kerül nála. Na, viszlát. Megyek a dolgomra.
- Már éppen indult, mikor Felhő a vállánál fogva visszapenderítette.
- Felhő, én tényleg mindent megtennék neked - tiltakozott Dagi nagyon komolyan. - Ha meg lennél fázva, és két törött karral feküdnél, én ott ülnék az ágyad szélén éjjel-nappal, és törölgetném az orrodat. De itt egyen meg a fene, ha akár a te, akár valami más két lábon járó teremtmény kedvéért elherdállok kétezer-egyszáz csengő dollárt tyúkgyümölcsre.
 - Dagi, üzletről van szó. Föl akarok vásárolni minden áldott darab tojást egész Dawsonban, az egész Klondike-ban, egész Alaszkában. Segítened kell. Most nincs rá idő, hogy elmondjam az egész történetet. Majd később azt is elmondom, de most az a dolgunk, hogy megszerezzük a tojásokat. Most pedig iszkiri Slavovitchhoz, és vedd meg tőle mind, amennyije csak van.
 - De mit mondjak neki? Azt úgyis fogja tudni, hogy nem én akarom mindet megenni.
 - Ne mondj neki semmit. Pénz beszél. Főzve két dollárért adja darabját. Ígérj neki hármát a nyersért, de csak akkor, ha megfogadja, hogy senkinek sem mondja el, hogy neked adta el. Ha kíváncsiskodni kezd, mondd azt neki, hogy tyúkfarmot akarsz csinálni. A lényeg, hogy megszerezd a tojást. Aztán menj tovább; szagolj ki minden tojást Dawsonban, és vásárold össze. Érted? Vedd meg mind! Abban a kis boltban, szemben Slavovitchcsal, is van egypár. Azt is vedd meg! Én átmegyek Klondike Citybe. Van ott egy sánta vénember, aki teljesen tönkrement, és van hat tucat tojása. Egész télen tartogatta, mert arra várt, hogy felmenjen az ára. Abból a pénzből akarja fedezni a visszautat Seattle-be. De most már siess. És azt mondják, hogy annak az asszonykának a fűrészmalmon túl, tudod, aki mokasszinokat csinál, annak is van egypár tucat.
 - Rendben van, ha mondod, Felhő. De nekem úgy tűnik, hogy Slavovitch lesz a legnehezebb. Lekötöm nála, amije van, aztán megyek, és először a szétszórt többi szedem össze.
 - Rendben. Siess. Este majd elmondom az egész haditervet.

De Dagi meglóbálta az üveget.

- De előbb elmegyek, és megdoktorolom Sallyt. Addig várhatnak a tojások. Ha mostanáig nem ették meg mindet, akkor addig, amíg én ellátok egy szegény beteg kutyát, aki nemegyszer megmentette az életed meg az enyémet is, most már nem fogják megenni.

Soha ilyen gyorsan nem vásároltak fel még semmit. Három napon belül Dawson valamennyi tojása, néhány tucat kivételével, Dagi és Felhő kezében volt. Kettejük közül Felhő volt az engedékenyebb a vásárlásban. Pirulás nélkül beismerte, hogy a Klondike City-i öregembernek öt dollárt fizetett a hetvenkét tojás darabjáért. A tojások többségét Dagi szedte össze, és bizony keményen alkudozott. Annak az asszonynak, aki mokasszinokat csinált, csak két dollárt fizetett darabjáért, és arra volt a legbüszkébb, hogy Slavovitchcsal is egész jól járt, akitől kétszázötven tojást vásárolt két és fél dollárjával. Azért viszont nagyon fűjt, hogy az a kis étkeзде, szemben Slavovitchcsal, két dollár hetvenöt centre tartotta a maga koszos százharmincnyolc tojását.

Az a néhány tucat, amit nem sikerült még összevásárolniuk, két személy kezében volt. Az egyik, akivel Dagi tárgyalt, egy indián asszony volt, aki faházban lakott, a domboldalon, a kórház mögött.

- Még ma megszerzem a tojást - jelentette ki Dagi másnap reggel. - Te mosogass el addig, Felhő. Szempillantás alatt itt vagyok, ha ugyan fel nem robbanok a dühtől. Máskor mást ne ossz rám, csak férfiakat. Ezek az átkozott nők... elszomorító, hogy hogy tudnak alkudni. Nincs más hátra, meg kell venni. Az ember azt hinné, aranyból van valamennyi tojás.

Mikor aznap délután Felhő hazaérkezett, Dagi éppen a földön guggolt, és gyanúsán közönyös arccal kenőcsöt dörzsölt Sally farkára.

- Na, mi újság? - kérdezte Dagi hanyagul néhány perc múlva.

- Semmi - felelte Felhő. - Mire jutottál az indián asszonnyal?

Dagi diadalmasan az asztalon álló, tojással teli vödör felé biccentett.

- Én a végén már tíz dollárt ígértem - vallotta be Felhő. - És akkor a fickó megmondta, hogy már eladta a tojást. Ez bizony csúnyán néz ki. Van még valaki a piacon. Az a huszonnyolc tojás még bajt hozhat ránk. Tudod, egy ilyen felvásárlás sikere attól függ, hogy az ember meg tud-e szerezni minden egyes darabot...

Dagi erre abbahagyta a kutyaápolást, és társára meredt. Egyszerre megváltozott a viselkedése: határozottsággal palástolt izgalom lett úrrá rajta. Becsukta a kenőcsös tégelyt, lassan és alaposan beletörülte a kezét Sally szőrébe, fölállt, átment a másik sarokba, megnézte a hőmérőt, aztán újra visszajött. Halk, színtelen hangon szólalt meg, eltűzött udvariassággal.

- Lennél szíves még egyszer elismételni, hány tojást nem adott el neked az az ember? - kérdezte.

- Huszonnyolcat.

- Hm - tűnődött Dagi, és elgondolkodva biccentett, annak jeléül, hogy tudomásul vette. - Nos, akkor lennél szíves azokat a csodálatos szemeidet arra az asztalon álló vödörre fordítani. Látod?

Felhő bólintott.

- Csak egy dolgot szeretnék mondani neked, egyetlenegy. Pontosan, hajszálpontosan, nem több és nem kevesebb, mint huszonnyolc tojás van benne, és minden egyes átkozott darab pontosan hét nagy, kerek, kemény dollárba került. A szivar, akivel alkudoztál, egy nagy darab indián. Igaz?

Felhő bólintott.

- A fél arcát leszaggatta a szürke medve. Igaz? Kutyakereskedő, stimmt? Sebhelyes Jimnek hívják. Így van, nem igaz? Érted már, miről van szó?

- Azt akarod mondani, hogy egymásra...

- Hogy egymásra licitáltunk. Világos. Az az indián asszony az ő felesége, és a házuk a hegyoldalban van a kórház mögött. Megkaphattam volna a tojást kettőért is, ha te nem avatkozol bele.

- És én is megkaphattam volna - nevetett Felhő -, ha te nem ártod bele magad, a fene egyen meg! De nem számít. Mindent felvásároltunk. Ez itt a lényeg.

Ezután Dagi egy óra hosszat küszködött egy ceruzacsonkkal egy hároméves újság lapszélén, és minél tovább, írt, és minél olvashatatlanabbak lettek a számok, ő annál jobban felderült.

- Így állunk - mondta végül. - Tetszik, mi? Azt elhiszem. Mondom a végösszeget. Kettőnknek ebben a pillanatban pontosan kilencszázhetvenhárom darab tojás van a birtokunkban. Egész pontosan kétezer-hétszázhatvan dollárunkba került, tizenhat dollárral számítva harminc gramm aranyport, és nem számítva az időt. És most figyelj rám. Ha Vadvíznél el tudunk érni tíz dollárt a tojás darabjáért, akkor tisztán, nettó, meg minden, hatezer-kilencszázhatven dollárt nyerünk az üzleten. Ez aztán a könyvelés. Ha valaki erre jár és érdeklődik, csak küldd hozzám.

Aznap éjjel tizenegykor Felhő már mélyen aludt, mikor Dagi, akinek a szőrmekabátjából kemény fagy lehelete csapta meg, felébresztette.

- Hallgasd meg a jó hírt. Voltam Slavovitchnál. Vagy inkább Slavovitch volt nálam, ugyanis ő jött oda hozzám. Azt mondja nekem: „Dagi, beszélni akarok veled a tojásról. Nem szóltam róla senkinek se, ahogy ígértem. Senki se tud róla, hogy neked adtam el. De ha spekulálni akarsz vele, akkor mondhatok neked egy jó hírt.” És el is mondta. Na, mit gondolsz, Felhő, mi volt az a jó hír?

- Gyerünk. Ki vele.

- Hihetetlenül hangzik, de a jó újság Vadvíz Charley. Ő akar tojást venni. Elment Slavovitchhoz, és öt dollárt kínál neki darabjáért, és felmegy nyolcig is. De Slavovitchnál nincs már egy darab se. A végén azt mondta Vadvíz Slavovitchnak, hogy szétveri a fejét, ha rájön, hogy valahova eldugta a tojást. Slavovitch kénytelen volt megmondani neki, hogy eladta az egész készletet, de hogy ki a vevő, az titok. Slavovitch azt mondja, engedjük meg, hogy elmondja Vadvíznek, hogy ki vette meg a tojást. „Dagi - azt mondja nekem -, Vadvíz rohanni fog hozzád. Kiszedhetsz belőle nyolc dollárt is.” „Nyolc dollárt? Az öreganyádat! - mondom én. - Ad ő azért még tízet is.” Szóval azt mondom Slavovitchnak, hogy még meg-gondolom, és majd holnap reggel megmondom neki. Persze megüzenjük vele Vadvíznek. Rendben?

- Persze. Holnap reggel az első dolgunk lesz értesíteni Slavovitchot. És üzend meg vele Vadvíznek, hogy te meg én társak vagyunk az üzletben.

Öt perc múlva Dagi újra felébresztette Felhőt.

- Te! Felhő! Felhő!

- Mi az?

- Egy fityinggel se kevesebbért, mint tízért darabját. Érted?

- Persze, persze, jól van - motyogta Felhő álmosan.

Másnap délben, fenn a házban Dagi kirakott az asztalra egy tál babot, egy kanna kávé, egy doboz kétszersültet, egy bádogdobozban vaj, egy konzervdoboz sűrített tejszínt, fatálon gőzölgő jávorszarvashúst és szalonnát, egy tál aszalt barackot, és elkiáltotta magát:

- Kész a kaja! De előbb még kukkants ki Sallyre.

Felhő félretette a hevedert, amin éppen öltöztetett valamit, kinyitotta az ajtót, és látta, hogy Sally lelkesen üldözi a szomszéd kunyhóhoz tartozó kutyákat. De látott ezenkívül még valami mást is, ami miatt gyorsan becsapta az ajtót, és a tűzhelyhez ugrott. A serpenyőt, amely még forró volt a jávorszarvashústól és szalonnától, visszatette a tűzre. Nagy darab vajat vágott a serpenyőbe, aztán egy tojás után nyúlt, feltörte, és sercegve a serpenyőbe ejtette. Mikor a második tojásért nyúlt, Dagi izgatottan megragadta a karját.

- Hé, mit csinálsz? - kérdezte.

- Tükörtojást sütök - közölte vele Felhő, és lerázva magáról Dagi kezét, feltörte a második tojást is.

- Mi az, beteg vagy? - kérdezte Dagi izgatottan, mikor Felhő már a harmadik tojást törte fel, és közben könyökével ügyesen hátrataszította barátját. - Vagy teljesen megkótyagosodtál? Ez már harminc dollár értékű tojás volt!

- Lesz ez még hatvan is - volt a válasz, miközben Felhő feltörte a negyediket is. - Menj már az utamból, Dagi. Vadvíz jön felfelé a hegyre, öt perc múlva itt van.

Dagi megkönnyebbülten fellélegzett, és leült az asztalhoz. Mire felhangzott a várt kopogás, már Felhő is ott ült az asztalnál, mindegyikük előtt tányér, rajta három tükörtojás.

- Bújj be! - kiáltotta Felhő.

Vadvíz Charley egy tagbaszakadt ifjú óriás, alig valamivel a két méter alatt, a súlya pedig legalább kilencven kiló, belépett az ajtón, és kezét rázott velük.

- Ülj le, és harapj te is egyet, Vadvíz - invitálta Dagi. - Felhő, süss már neki is egypár tojást. Fogadni mernék, hogy már jó régen nem kajált tojást.

Felhő három tojást ütött bele a még forró serpenyőbe, és néhány perc múltán vendégük elé helyezte, aki olyan különös és feszült arckifejezéssel meredt a tükörtojásra, hogy Dagi később bevallotta, attól félt, hogy mindjárt zsebre vágja, és magával viszi.

- Ami az evést illeti, azok a nagyfejúek odalenn az Államokban se pipálnak le bennünket, mi?

- mondta Dagi kárörvendő tekintettel. - Itt vagy például te meg én meg Felhő, elfogyasztunk kilencven dollár ára tojást, és a szemünk se rebben.

Vadvíz úgy bámult a gyorsan eltűnő tojásokra, mint aki kővé vált.

- Egyél már te is - biztatta Felhő.

- Nem... nem ér ez többet tíz dollárnál - mondta Vadvíz lassan.

Dagi elfogadta a kihívást.

- Minden annyit ér, amennyit kapni lehet érte, nem igaz? - kérdezte.

- Igen, de...

- Semmi de. Megmondom, mennyit tudunk érte kapni. Tíz darabjáért, úgy, ahogy mondom. Mi vagyunk a tojáströszt, én meg Felhő, ezt ne felejtsd el. Ha mi azt mondjuk, hogy darabja tíz, akkor az annyi. - Kétszersülttel törülgette tisztára tányérját. - Tudnék még enni egypárat - sóhajtott, aztán vett magának a babból.

- Így nem lehet tojást enni - háborgott Vadvíz. - Ez... ez így nincs rendjén.

- Felhő meg én egyszerűen bolondulunk a tojásért - mentegetőzött Dagi.

Vadvíz kedvetlenül megette az adagját, és tétován bámult a két barátára.

- Fiúk, megtennétek nekem egy szívességet? - kezdte puhatolózóan. - Adjatok nekem vagy kölcsönözzetek, vagy adjatok el nekem egy tucát tojást.

- Hát persze - felelte Felhő. - Magam is tudom, milyen az, ha valaki tojásra vágyik. De azért olyan szegények nem vagyunk, hogy pénzt kellene elfogadnunk a vendégszeretetünkért. Egy filléredbe se fog kerülni... - Ennél a pontnál egy erős rúgás az asztal alatt tudtára adta, hogy Dagi kezd ideges lenni. - Tucatot mondtál, Vadvíz?

Vadvíz bólintott.

- Menj, Dagi - folytatta Felhő. - Süsd meg neki. Én igazán együttérzek veled. Voltam úgy én is, hogy meg tudtam volna enni egy tucatot is egyszerre, úgy, ahogy kijön a tyúkból.

De Vadvíz megfogta a sürgölődő Dagi karját, és magyarázkodni kezdett.

- Nem sütvé szeretném. Héjastul.

- Mármint úgy, hogy magaddal tudd vinni?

- Igen, erről van szó.

- De hiszen akkor az nem vendégszeretet - tiltakozott Dagi. - Az... az... az kereskedés!

Felhő megértően bólintott.

- Akkor az egészen más, Vadvíz. Azt hittem, most akarod megenni. Tudod, mi spekulálunk ezzel a tojással.

Az a veszedelmes kétség Vadvíz szemében egyre veszedelmesebb lett.

- Megfizetem - mondta élesen. - Mennyi az?

- Egy tucatot nem - felelte Felhő. - Egy tucatot nem adhatunk el. Mi nem kiskereskedők vagyunk, hanem spekulánsok. Nem aprózhatjuk fel piacunkat. Nagy fáradtsággal gyorsan mindent fölvásároltunk, és ha egyszer eladunk, akkor vagy az egész készletet adjuk el, vagy semmit.

- Mennyitek van, és mennyit kértek érte?

- Mennyink is van, Dagi? - érdeklődött Felhő.

Dagi köszörülte a torkát, és hangosan számolni kezdett.

- Lássuk csak, kilencszázhetvenháromból a kilenc, az annyi mint kilencszázhatvankettő. És az egész együtt, tízével számolva, kitesz pontosan kilencezer-hatszázhusz kemény dollárt. Persze, Vadvíz, mi becsületes emberek vagyunk, és a záptojások árát természetesen visszakapod, ha ugyan van közte. Záptojás - ezt az egyet még soha nem láttam itt Klondike-ban. Senki se bolondult meg, hogy ide záptojást hozzon.

- Ez így becsületes - tette hozzá Felhő. - A záptojásokért visszajár a pénz, Vadvíz. Ez a mai ajánlatunk: kilencezer-hatszázhusz dollár Klondike valamennyi tojásáért.

- Feltornázhatod darabját húszra, és akkor megduplázhatsz a pénzedet - vetette fel Dagi.

Vadvíz szomorúan ingatta fejét, és vett magának a babból.

- Túl drága, Dagi. Én csak egypárat akarok. Egypár tucatért megadom a tíz dollárt. A húszat is megadom, de nem vehetem meg az egészet.

- Vagy mind, vagy semmi - hangzott Felhő ultimátuma.

- Ide figyeljtek - mondta Vadvíz őszinteségi rohamában. - Egészen őszinte leszek hozzátok, de ne adjátok tovább. Tudjátok, hogy Miss Arral a menyasszonyom volt. Hát most szakított velem. Ti is tudjátok. Mindenki tudja. Nem akarom megvenni.

- Húha! - csúfolódott Dagi. - Most már tiszta, miért akarod héjastól. De ezt azért soha nem hittem volna rólad!

- Mit nem hittél volna rólam?

- Ez sötét aljasság, igen, az - mondta tovább Dagi felháborodva. - Nem csodálkoznék rajta, ha valaki kilyuggatna érte, és meg is érdemelnéd. Elnémítod magad, Vadvíz. Olyan közönség még nem volt az Operában, amelyik eltűrné. Csak azért, mert ő művésznő, még nem szégyenítheted meg nyilvánosan, tyúkgyümölcssel!

Egy percig úgy tűnt, hogy Vadvíz most vagy felrobban, vagy megüti a guta. Nyelt egy kortyot a forró kávéból, aztán lassan magához tért.

- Tévedsz, Dagi - mondta hűvösen. - Nem akarom megdobálni tojással. Ember! - kiáltotta növekvő izgatottsággal. - Oda akarom neki adni azt a tojást, tálcán, rántottának - mert ő úgy szereti!

- Tudtam, hogy nem lennél képes ilyen aljasságra! - kiáltott fel a nemes lelkű Dagi.

- Jól van, Dagi - bocsátott meg neki Vadvíz. De beszéljünk az üzletről. Most már tudjátok, hogy miért kell nekem a tojás. Éspedig nagyon.

- Kilencezer-hatszázhusz dollárért viszed? - kérdezte Dagi.

- Ez szintiszta rablás, semmi más! - jelentette ki Vadvíz ingerülten.

- Ez üzlet - dobta vissza a szót Felhő. - Csak nem képzeled, hogy házalni fogunk a tojással?

- Hallgassatok az okos szóra - könyörgött Vadvíz. - Csak néhány tucatot akarok. Húszat fizetek darabjáért. Mit csináljak a többivel? Elvoltam én ebben az országban évekig is tojás nélkül, és valahogy elleszek nélküle ezután is.

- Ne izgasd fel magad - nyugtatta Dagi. - Ha nem akarod, el van intézve. Mi nem erőszakoljuk rád.

- De akarom! - siránkozott Vadvíz.

- Tudod, hogy mibe kerül: kilencezer-hatszázhusz dollár. Ha rosszul számoltam, csak szólj, utánaszámolok.

- Szerintem Miss Arral megér ennyit - szúrta közbe Felhő csendesen.

- Hogy megéri! - És Vadvíz felemelkedett ültéből, annyira tűzbe jött. - Többet ér ő Klondike minden aranyánál! - Leült, és nyugodtabban folytatta. - De azért az nincs ínyemre, hogy tízezer dollárt tegyek fel egyetlen reggelijére. Van egy javaslatom. Adjatok nekem kölcsön

pár tucat tojást. Én odaadom Slavovitchnak. Ő majd felszolgálja neki hódolatom kíséretében. Már száz éve rám se mosolygott. Ha erre rám mosolyog, megveszem tőletek az egész mindenséget.

- Aláírnál erről egy szerződést? - mondta gyorsan Felhő.

Vadvíz csak hápogott.

- Errefelé a hegyen aztán gyorsan megy az üzlet - morogta dühösen.

- Csak elfogadjuk az ajánlatodat - válaszolta Felhő.

- Jól van, hozzátok a papírt. De gyorsan! - kiabált Vadvíz dühében, hogy megadta magát.

Felhő megírta a szerződést, amelyben Vadvíz kötelezi magát, hogy minden leszállított tojásért tíz dollárt fizet, azzal a feltétellel, hogy az előre kapott két tucat kibékíti őt Lucille Arrallal.

Vadvíz már épp aláírta volna, mikor felemelt kezében megállt a toll.

- Megállj - mondta jelentőségteljesen. - Ha már tojást veszek, csak *jó* tojást veszek.

- Nincs egy rossz tojás egész Klondike-ban - morgott Dagi.

- Mindegy, ha rosszat találok közte, visszaadjátok a pénzemet.

- Rendben - hagyta jóvá Felhő. - Így becsületes.

- Ha találsz közte záptojást, azt én eszem meg - jelentette ki Dagi.

Felhő belevette a szerződésbe a *jó* szót is, Vadvíz aláírta, és átvette a két tucat próbatojást egy vödörben, felhúzta a kesztyűjét, és kinyitotta az ajtót.

- Viszlát, rablók - morgott rájuk, és bevágta maga mögött az ajtót.

Másnap reggel Felhő tanúja volt a Slavovitchnál lejátszódó színjátéknak. Ő mint Vadvíz vendége, a Lucille Arral melletti asztalnál ült. A jelenet csaknem szó szerint úgy zajlott le, ahogy azt Lucille előre megmondta.

- Még mindig nem találtak tojást? - kérdezte Miss Arral gyászos hangon a pincértől.

- Nem, kisasszony - hangzott a válasz. - Beszélük, hogy valaki felvásárolta az összes tojást Dawsonban. Mr. Slavovitch próbált szerezni néhányat kizárólag kegyednek. De az a fickó, aki felvásárolta, nem akarja adni.

Ennél a pontnál Vadvíz magához intette a tulaját, egyik kezét a vállára tette, a másikkal pedig lehúzta a fejét magához.

- Ide figyeljen, Slavovitch - súgta Vadvíz rekedten -, tegnap este idehoztam magának két tucat tojást. Hol van?

- A pánccsaszekrényben. Hat kivételével felolvasztottam mind, és bármikor áll rendelkezésére.

- Nem magamnak akarom - suttogta Vadvíz még halkabban. - Csináljon meg kettőt rántottának, és szolgálja fel Miss Arralnak.

- Magam fogom intézni - nyugtatta meg Slavovitch.

- És ne felejtse: hódolatom - fejezte be Vadvíz, és kiengedte a tulajdonos vállát marasztaló szorításából.

Lucille Arral kétségbeesetten szemlélte tányérján a szalonnaszeletet és a konzerv krumpli-pürét, amikor Slavovitch eléje tette a rántottát.

- Mr. Vadvíz hódolatát küldi - hallotta Lucille.

Felhő magában elismerte, hogy remekül játssza szerepét - hirtelen örömteli pír az arcán, fejét ösztönösen feléjük fordítja, önkéntelen mosolyát csak nagy önuralommal tudja elfojtani, elfordítja arcát, és mond valamit a tulajnak.

Felhő Vadvíz mokasszinos lábának rúgását érezte az asztal alatt.

- Megeszi-e... ez a kérdés: megeszi? - ezt az utóbbit már gyötrődve suttogetta.

Oldalra sandítva látták, hogy Lucille tétovázik. Már csaknem eltolta maga elől a tányért, amikor végül engedett a csábításnak.

- Viszem a tojást - mondta Vadvíz Felhőnek. - Áll az alku. Láttad? Láttad?! Már majdnem mosolygott. Én ismerem őt. El van intézve. Holnap is két tojás, és megbocsátott nekem. Ha ő nem lenne itt, most megszorogatnám a kezedet, annyira hálás vagyok neked. Dehogya is vagy te rabló: emberbarát vagy!

Felhő ujjongva tért vissza a hegyre, ahol Dagi teljesen kétségbeesve pasziánszozott. Felhő már régen megtanulta, hogy ha társa kirakosgatja a kártyákat pasziánszhoz, az annak a jele, hogy kifordult sarkából a világ.

- Menj innen, ne is szólj hozzám - fogadta Felhőt.

De aztán hamarosan felengedett, és csak úgy folyt belőle a szó.

- Vadvízzel mindennek vége - panaszkolta. - Meglőtték az egész felvásárlást. Holnaptól kezdve minden kocsmában egy dollárért fogják árulni a sherryt tojással. Nincs az az éhező árva gyerek Dawsonban, aki holnap ne tömhetné tele a hasikáját tojással. Mit gondolsz, kivel találkoztam? Egy szivarral, akinek háromezer tojása van, érted ezt? Háromezer tojás, és most hozták frissen Negyven Mérföldből.

- Mesebeszéd - hitetlenkedett Felhő.

- Mese a frászt! Saját szememmel láttam. Gautereaux-nak hívják az ipsét, szörnyű nagy, kék szemű francia-kanadai óriás. Először utánad érdeklődött, aztán félrevont, és egyenesen szíven döfött. A mi fölvasárlásunk adta neki az ötletet. Tudott erről a háromezerről Negyven Mérföldben, és elment és elhozta. „Mutassa” - mondok neki. És megmutatta. A kutyái meg pár indián hajtó ott pihent a kert alján, ahogy éppen befutottak Negyven Mérföldről. És a szánokon szappanos ládák voltak, helyes kicsi szappanos ládák. Az egyiket levettük, és ott, a folyó közepén egy jégtorlasz mögött kinyitottuk. Tojások! Tojások fűrészpörban. Felhő, vesztettünk. Hazardíroztunk. Tudod, mit mondott a fickó? Hogy tízével mind a miénk. Tudod, mit csinált, amikor eljöttem a házából? Táblát festett, hogy „Tojás eladó”. Azt mondta, délután kettőig elsőbbségünk van, addig tízért megvehetjük darabját. Ha addig nem megyünk át, felrobbantja a piacot. Azt mondta, hogy ő ugyan nem üzletember, de amikor ezt látta - mármint, hogy mi vásárolunk -, azt gondolta, nem lehet rossz dolog.

- Jól van - mondta Felhő vidáman. - Nyugodj már meg. Kettőre idehívom Vadvizt, hogy szállítsa el az áruját. Vedd meg attól a Gautereaux-tól a tojást. Próbálj vele megegyezni, de még ha tízet is fizetsz darabjáért Vadvíz ugyanannyiért átveszi tőlünk. Ha meg tudod kapni olcsóbban, még keresünk is rajta. Na, eredj már. És kettőre itt legyen valamennyi. Vidd a mi kutyáinkat, és kérd kölcsön Bowie ezredes falkáját is.

- Hé, Felhő! - kiáltott Dagi a barátja után, aki lefelé indult a hegyről. - Jobb lesz, ha viszel magaddal esernyőt. Nem lennék meglepve, ha tojások záporoznának az égből, mire visszajössz!

Felhő az M. & G.-nél talált rá Vadvízre, és találkozásuk után viharos félóra következett.

- Egyébként sikerült még egypár tojást vennünk - vetette oda Felhő, miután Vadvíz már beleegyezett, hogy kettőre odahozza az aranyport a házba.

- Látom, ti több szerencsével jártok a tojás után, mint én - vallotta be őszintén Vadvíz. - Mennyi áru van most összesen, és mennyi aranyport hozzak magammal?

Felhő a zsebkönyvét tanulmányozta.

- Dagi számításai szerint most háromezer-kilencszázhatvankét tojásunk van. Ez szorozva tízzel...

- Negyvenezer dollár!!! - bömbölt Vadvíz. - A múltkor azt mondtad, hogy csak valami kilencszáz tojásotok van! Ez rablás! Ezt nem hagyom annyiban!

Felhő előhúzta zsebéből a szerződést, és rámutatott a *fizetendő szállításkor* kitételre.

- Hogy hány tojást szállítok, arról nem esik említés. Beleegyeztél, hogy minden leszállított tojásért fizetsz tíz dollárt. A tojás megvan, és aláírt szerződés az aláírt szerződés. Egyébként, Vadvíz, erről az újabb rakományról isten bizony nem is tudtunk mostanáig. Csak aztán meg kellett vennünk ezeket is, hogy teljes legyen a felvásárlás.

Vadvíz öt hosszú percig vívódott önmagával torokszorító csendben, aztán kellenlenül, de megadta magát.

- Rosszul vagyok - mondta megtörten. - Az eget is tojásnak látom. Minél előbb, annál jobb. Mielőtt rám dől az egész tojáshegy. Kettőre ott leszek. Na de negyvenezer dollár!

- Csak harminckilencezer-hatszázhusz - helyesbített Felhő.

- Száz kiló aranypor - dühöngött tovább Vadvíz. - Kutyákkal kell majd felszállítanom.

- Nagyon szívesen kölcsönadjuk a falkánkat, hogy elszállíthasd az árut - mondta Felhő készségesen.

- De hol a fenében fogok én annyi tojást tárolni? Na nem baj: majd megoldom valahogy. De amíg élek, nem eszem több tojást. Undorodom tőle.

Fél kettőkor, két falkával húzatva a szánt felfelé a meredeken, Dagi megérkezett Gautereaux ládáival.

- Majdnem megdupláztuk a hasznunkat - mondta Dagi Felhőnek, miközben egymásra tornyozták a szappanos ládákat a házban. - Lenyomtam az árat nyolc dollárra, ő előbb veszettül átkozódott egy sort franciául, aztán belement. Mármost ez annyi mint két dollár tiszta nyereség tojásonként, nekünk pedig háromezer darab van. Mindet kifizettem. Itt van az elismervény.

Amíg Felhő előszedte az aranymérleget, és előkészült a méréshez, addig Dagi számításainak szentelte magát.

- Megvan a pontos összeg - jelentette ki diadalmasan. - Tizenkétezer-kilencszázhatven dollárt nyerünk a bolton. És még Vadvíz is jól járt. Ő meg megnyeri Miss Arralt. És ráadásul megkapja hozzá az összes tojást is. Ez a tiszta üzlet. Senki se veszít rajta.

- Még Gautereaux is keresett rajta huszonnégyezret - nevetett Felhő -, levonva belőle persze azt, amibe a tojás meg a szállítás került neki. És ha Vadvíz is megszerzi a tojásmonopóliumot, még ő is nyerhet rajta.

Pontosan két órákor Dagi kikukucskált, és megpillantotta a felfelé igyekvő Vadvízt. Frissen, élénken lépett be, mint egy vérbeli üzletember.

- Hozzátok elő azokat a tojásokat, ti kalózkod - kezdte. - És ha jót akartok, mától kezdve ki ne ejtsétek előttem azt a szót, hogy tojás. - Levetette nagy medvebőr kabátját, fölakasztotta egy szögre, és leült az asztalhoz.

Az első vásárlások vegyes tojásain kezdtek. Mind a hárman számoltak. Mikor elérték a kétszázat, Vadvíz hirtelen nekiütött egy tojást az asztal szélének, és hüvelykujjával ügyesen felnyitotta.

- Hé! Megállj! - tiltakozott Dagi.

- Az enyém, nem? - mondta Vadvíz. - Tíz dollárt fizetek érte, nem? De én nem veszek zsákamacskát. Ha már egyszer egy tízest tejelek le darabjáért, tudni akarom, mit kapok érte.

- Ha art mondd, hogy rossz, én megeszem - ajánlkozott Dagi gúnyosan.

Vadvíz belenézett, beleszagolt, és a fejét rázta. - Ebből nem eszel, Dagi. Ez a tojás jó. Adj egy fazekat. Ezt én fogom megenni ma vacsorára.

Vadvíz próbaképpen még három jó tojást tört fel, és mindegyiket óvatosan a mellé álló fazékba helyezte.

- Kettővel több, mint számoltad, Dagi - mondta, mikor befejezték a számolást. - Kilencszázhatvannégy és nem hatvankettő.

- Elnézéset kérem - mentegetőzött udvariasan Dagi. - Nem fogjuk külön felszámítani.

- Gondolom, megengedhetitek magatoknak - fogadta el az ajánlatot Vadvíz zord képpel. - Kilencezer-hatszázhusz dollár. Kifizetem most mindjárt. Írd meg az elismervényt, Felhő.

- Számoljuk meg a többit is - javasolta Felhő -, és majd fizesd ki egyszerre az egészet.

Vadvíz a fejét rázta.

- Nem kenyerem a számolás. Egy adag, egy fizetés, és akkor nincs tévedés.

Odament a kabátjához, két külső zsebéből elővett egy-egy zsákocskát aranyport. A zsákocskák olyan hosszúak voltak, hogy legjobban kolbászra emlékeztettek. Felhő legnagyobb aggodalmára, mire Vadvíz kifizette az első adagot, a zsákokban nem maradt több, mint néhány száz dollár.

Egyik szappanos ládát odavitték az asztalhoz, és megkezdődött a háromezer darab leszámolása. Az első száz végére érven, Vadvíz egy tojást hozzáütött az asztal széléhez. Nem reccsent. Olyan volt a hangja, mint a márványé.

- Keményre fagyott - jegyezte meg, és még erősebben ütötte az asztalhoz.

Megfordította, és így láthatták, hogy az ütés vonalában a tojáshéj szétporlott.

- Hogy a fenébe ne lenne fagyott, ha egyszer most hozták Negyven Mérföldből - mondta Dagi. - Balta kell ehhez.

- Ide azzal a baltával - mondta Vadvíz.

Felhő hozta a baltát, és Vadvíz a favágók éles szemével és pontos kezével szabályosan kettéhasította a tojást. A tojás belseje minden volt, csak nem kielégítő. Felhő hátán végigszaladt a hideg. Dagi merészebb volt. Az egyik fél tojást az orrához tartotta.

- Szaga rendben - mondta.

- De ahogy kinéz, az egyáltalán nincs rendben - mondta Vadvíz elégedetten. - Különben is, mitől legyen szaga, ha egyszer a szag is beléfagyott a többivel együtt? Várj egy percre.

Serpenyőbe tette a két fél tojást, és a forró tűzhelyre tette. A három férfi tágulva szimatoló orrlukkal csendben várakozott. Lassan félreismerhetetlen illat kezdett terjengeni a szobában. Vadvíz hallgatott, és Dagi is néma maradt, bár nem voltak kételyei.

- Dobjátok ki! - kiáltotta Felhő levegő után kapkodva.

- Mi értelme? - kérdezte Vadvíz. - Mintát kell vennünk a többiből is.

- De nem ebben a házban. - Felhő köhögött, és legyőzve émelygését, így szólt: - Vágjátok ketté a többit is, és majd ránézésre is meg tudjuk mondani, hogy rossz-e. Dobd ki már, Dagi, dobod ki! Pfuj! És hagyd nyitva az ajtót.

Ládát láda után nyitottak ki, tojást tojás után vágtak ketté; de minden tojás a reménytelen és megváltoztathatatlan rothadás üzenetét hordozta.

- Igazán nem kívánom tőled, hogy megegyed őket, Dagi - gúnyolódott Vadvíz -, de ha nincs ellene kifogásotok, én már itt se vagyok. A szerződésben jó tojásról volt szó. Ha kölcsönadnátok egy szánt és kutyákat, leszállítom a jó tojásokat, mielőtt megfertőződnek.

Felhő segített megrakni a szánt. Dagi az asztalnál ült, előtte pasziánszhoz kiterített kártyák.

- Te, Felhő, meddig is voltatok egyedül a piacon? - gúnyolódott még egyet Vadvíz búcsúzóul.

Felhő nem válaszolt, és fél szemmel társára pillantva, tovább dobálta a szappanos ládákat ki a hóba.

- Dagi, mennyit is fizettél azért a háromezerért? - érdeklődött Felhő gyengéd hangon.

- Nyolc dollárt, és most menj innen. Ne is szólj hozzám. Én is számolok olyan jól, mint te. Tizenhétzet vesztettünk a bolton. Már rég kiszámoltam, miközben vártuk, mikor kezd bűzleni az első tojás.

Felhő eltűnődött egy darabig, aztán újra megtörte a csendet.

- Figyelj csak, Dagi. Negyvenezer dollár aranyporban, az kerek egy mázsát nyom. Vadvíz pedig szán nélkül jött, és az a két zacskó aranypor a kabátzsebében se volt több tíz kilónál egyenként. A megállapodásunk úgy szólt, hogy fizetendő szállításkor. Nem hozott magával több aranyport, mint amennyi a jó tojások kifizetéséhez kellett. *Nem is akarta kifizetni azt a háromezret.* Tudta, hogy rossz. De honnan tudta?!

Dagi összeszedte a kártyákat, újra elkezdte kirakosgatni, de a közepén abbahagyta.

- A mindenségit! Egy gyerek is kitalálja. Mi vesztettünk tizenhétzetet. Vadvíz nyer tizenhétzetet. Annak a Gautereaux-nak az áruja mindig is a Vadvízé volt. Kíváncsi vagy még valamire?

- Igen. A józan ész nevében kérdezlek, hogyhogy nem nézted meg, jók-e azok a tojások, mielőtt kifizetted?

- Éppoly egyszerű, mint az első kérdésed. Vadvíz másodpercekre időzítette a szélhámosságát. Nem értem rá, hogy megvizsgáljam a tojást. Azonnal el kellett szállítanom.

Dagi már a tizenhatodik parti pasziánszot vesztette el egymás után, Felhő épp azon volt, hogy nekikezd a vacsora előkészületeinek, mikor Bowie ezredes kopogott, átadott egy levelet, és már ment is tovább a háza felé.

- Láttad a képét? - dühöngött Dagi. - Majd szétvetette a röhögés. Itt a nagy hahota, de a te rovásodra, Felhő, meg az enyémre. Soha többet nem lesz képünk Dawsonba mutatkozni.

A levelet Vadvíz írta. Felhő felolvasta:

Kedves Felhő és Dagi!

Azért írok, hogy tisztelettel meghívjalak titeket Slavovitchhoz ma vacsorára. Ott lesz Miss Arral és Gautereaux is. Ő meg én társak voltunk odalenn Circle-ben öt évvel ezelőtt. Nagyon rendes fickó, és ő lesz a násznagyom. A tojásokról. Négy évvel ezelőtt hozták ide őket. Már akkor is mind rossz volt. Már akkor is rossz volt mind, mikor elindultak Kaliforniából. Mindig is rosszak voltak. Egy télen át Carlukban álltak, egy télen át Nutlikban, és a múlt télen Negyven Mér földben, ahol is elraktározták őket. Gondolom, ezen a télen itt fognak állni Dawsonban. Ne tartsátok őket meleg szobában. Lucille azt mondja, mondjam meg, hogy úgy gondolja, te meg ő meg én, mi aztán csináltunk egy kis izgalmat Dawsonban - megér vagy tizenkétezret. Én meg azt mondom, hogy ma este iszunk az egészségetekre, és az úgy is lesz.

Tisztelő barátotok

VV.

- Nos? Van valami mondanivalód? - kérdezte Felhő. - Természetesen elfogadjuk a meghívást, nem igaz?

- Egy dolgot akarok mondani - felelte Dagi. - Vadvíz akkor se fog éhen halni, ha egyszer tönkremegy. Jó színész, átkozottul jó színész. És még egy dolgot akarok mondani: Lucille rosszul számolt. Vadvíz nyert tizenkétezret, ez rendben van, de nyer ő még ennél többet is. Mi ketten megajándékoztuk Klondike valamennyi tojásával: kilencszázhatvannégy darabbal, ebből kettő jóváírva. És ő volt olyan hitvány fráter, hogy azt a négyet is, amit kinyitott, magával vitte a fazékban. És még egy utolsó dolgot is szeretnék mondani. Mi ketten jó aranykutatók és gyakorlott aranyásók vagyunk. De ha üzletről van szó, mi vagyunk a legnagyobb palimadarak, akik valaha is bedőltek ennek a hogyan-legyünk-könnyen-gyorsan-gazdagok szélhámosságnak. És ezek után pedig megyünk a hegyekbe, a szálfæerdők közé. És ha nekem még egyszer tojásról beszélsz, ott abban a pillanatban felmondom a társas viszonyt. Érted?!

IX. fejezet

CULTUS GEORGE AKASZTÁSA

Az út meredeken vezetett felfelé a szán csapástól, mokasszinnyomtól szűz porhóban. Felhő széles és kurta hótalpaival az élen taposta a kecses kis hókristályokat. Ehhez a feladathoz tüdő és izmok kellettek, és Felhő teljes erővel vetette magát bele. Nyomában jött sorban a hat kutya; ziháló lélegzetük párafelhője tanúskodott róla, mennyire erőlködnek, és hogy milyen alacsony a hőmérséklet. A vezetékkutya és a szán között gürcölt Dagi, félig a kormánypóznára nehezedve, félig pedig nekifeszülve az istrágnak, mert ő is együtt húzott a kutyákkal. Félóránként helyet cseréltek Felhővel, a havat taposni ugyanis még a kormánypóznánál is fáradtságosabb munka volt.

A kutyák is, ők is pihentek voltak. Ám csapást vágni a hágón, tél derekán, kemény munka volt. Ezen a zord szakaszon napi tíz mérföld nagyon tisztos teljesítmény. Jó erőben voltak, mégis esténként kimerülten másztak be hálózásukba. Már hatodik napja, hogy eljöttek a Yukon menti Mucluc pezsgő életű táborából. Az ötven mérföld kitaposott utat a Jávorszarvas-folyóig rakott szánnal is megtették két nap alatt. Azután következett a küszködés a másfél méteres érintetlen hóban, ami tulajdonképpen nem is hó volt, hanem fagyott jégkristályok tömege, melyek olyan lazán tapadtak egymáshoz, hogy minden rúgásra a kiömlő kristálycukor sustorgásával repültek szanaszét. Három nap alatt áttörték magukat az első harminc mérföldön a Csetri-patakig, át a számtalan kis hágón, melyek a Szivas-folyóba torkolló kis patakokat választották el egymástól, és most, hogy elhagyták a Kopaszhegyet, a nagy hágó felé tartottak, útjuk a Sün-patak völgyében vezetett tovább, amely a közepe táján éri el a Tej-folyót. Beszélték, hogy a Tej-folyó felső folyásánál rézlelőhelyek vannak. És ez volt az ő úticéljuk - egy egész hegy színéből, fél mérföldnyire jobbra, felfelé az első patak völgyön a Tej-folyó után, amely egy mély szurdokvölgyből bukkant elő, és sűrű, erdő között folytatta az útját. Ha meglátják, biztosan felismerik. Félszemű McCarthy nagyon jól leírta nekik. Lehetetlen eltéveszteni, hacsak McCarthy nem hazudott.

Délután átértek a hágón, leereszkedtek egy élesen kanyarodó kanyonban, elhaladtak a Kopaszhegy mellett, és ráfordultak a meredek, fátlan lejtőre, amely a Sün-patak völgyében végződött. Dagi, aki az élen haladt, hirtelen megtorpant. Felhő is visszarántotta a kutyákat. Lentről emberek jöttek felfelé, negyed mérföldnyire is széthúzódó sorban.

- Szivas indiánok. Úgy jönnek, mint egy temetési menet - jegyezte meg Dagi.
- Nincs kutyájuk - mondta Felhő. - Az ám, férfiak húzzák a szánokat.
- Láttad? Az ott elesett! Vannak vagy kétszázan, és valami nincs rendjén velük, Dagi.
- Úgy bukdácsolnak, mint a részek. Nézd, ott is felbukott egy.
- Egész törzs. Gyerekek is vannak.

Az indiánok a két ember láttán örömteli kiáltozásban törtek ki, és meggyorsították a menetet.

- Ezek aztán jól be vannak csípve - jegyezte meg Dagi. - Oda nézz, csapatostul esnek hasra.
- Nézd csak az arcukat - szólt Felhő. - Éheznek, az a bajuk. Megették a kutyáikat.
- Most mit csinálunk? Elfutunk?

- És hagyjuk itt a kutyákat meg a szánt?

- Ha nem futunk el, akkor *minket* esznek meg. Éppen elég éhesnek látszanak. Hé, öreg! Mi a baj? Te, ne nézz úgy arra a kutyára. Az nem bográcsba való - értem?

Akik először hozzájuk értek, körülrajzották őket, és valami ismeretlen nyelven jajveszékelní kezdtek. A látvány groteszk volt és rémületes. Kétségkívül éhínség hajtotta idáig őket. Beesett arcukon megfeszült a bőr, és ettől olyanok voltak, mint megannyi halálfej. Egyre többen és többen érkeztek, és mind köréjük tódultak, úgyhogy végül már egészen beszorította őket a vad tömeg. Rongyos bőr- és szőrmeruhájukból hosszú csíkok voltak kihasítva, és mikor Felhő meglátta, hogy az egyik anyja hátára kötött töpörödött arcú gyerek koszos szőrmezsíkot rágszál és szopogat, azonnal tudta azt is, miért. Egy másik gyerek bőrdarabot harapdált.

- Hé! El innen! Vissza! - ordított Dagi angolul, miután hiába próbálkozott csekélyke indián nyelvtudásával. Férfiak és nők és gyerekek jöttek botladozva és dülöngélve, reszkető lábakkal, tébolyult szemükben gyengeség káprázott, és mohó vágy lángolt. Egy jajveszékélő asszony eltántorgott Dagi mellett, és széttárt karjaival hadonászva a szánra hullott. Egy öregember követte; lihegve, zihálva, remegő ujjakkal próbálta kioldani a szíjakat, hogy az élelmiszeres zsákokhoz férközzön. Egy fiatal férfi, meztelen késsel a kezében, nekirohant a szánnak, de Felhő visszapenderítette. Már az egész csapat szorongatta őket, és elkezdődött a küzdelem.

Eleinte csak pusztá kézzel lökték, taszították, dobták vissza őket. Aztán már ököllel és a kutyakorbács nyelével verték vissza az éhségtől félőrült tömeget. A háttérben jajveszékélő, siránkozó asszonyok és gyerekek álltak. Itt is, ott is, tucatnyi helyen átvágták a szán szíjait. Férfiak kúsztak a szánhoz, nem törődve a záporozó rúgásokkal és ökölcsapásokkal, és megpróbálták kicibálni az élelmet a zsákokból. Ezeket fel kellett nyalábolni, és úgy visszadobni. Valamennyien olyan gyengék voltak, hogy a leggyengébb ütés is feldöntötte őket. És ezek az emberek meg se kísérelték, hogy valamivel is kárt tegyenek a szánt védelmező férfiakban.

Csak az indiánok teljes erőtlensége mentette meg Dagit és Felhőt attól, hogy legázolják őket. A talpon álló és küzdő indiánok sorfala öt perc alatt átváltozott a havon fetrengő indiánok halmazává; jajgattak és nyöszörögtek, és sírva zagyváltak valamit érthetetlen nyelvükön, és könnyező szemüket az elemózsiás zsákokra meresztették, ami számukra az életet jelentette, és aminek láttán nyáluk csurgott. És közben egyre hangosabb lett az asszonyok és gyerekek jajgatása.

- Hallgassatok! Hallgassatok már! - üvöltött Dagi, aki amúgy is nehezen lélegzett a megéröltetéstől, és befogta a fülét. - Mész onnan, te, mész onnan! - kiáltott fel, és előrepatanva kirúgta a kést egy hason kúszó férfi kezéből, aki azt épp a vezetékkutya torkába akarta döfni.

- Szörnyű - suttozta maga elé Felhő.

- Én is egészen odavagyok - válaszolt Dagi. - És most mihez kezdünk ezekkel a kriptaszökevényekkel?

Egy indián kúszott elő, egyetlen ép szemét a szán helyett Felhőre függesztve, és Felhő láthatta rajta, hogy a józan ész küszködik benne. Dagi emlékezett rá, hogy a másik szemét ő verte be. Az indián felkönyökölt a hóban, és beszélni kezdett.

- Én Carluk. Én jó szivas. Én ért fehér ember sok. Én sok éhes. Mind emberek sok éhes. Mind emberek nem ért fehér ember. Én ért. Én eszek kaja most. Mind emberek esz kaja most. Mi vesz kaja. Van sok arany. Nincs kaja. Nyár, lazac nem jön Tej-folyó. Tél, karibu nem jön.

Nincs kaja. Én beszél minden ember. Én mond sok fehér ember jön Yukon. Fehér ember sok kaja. Fehér emberek szeret arany. Mi visz arany Yukon. Fehér ember ad kaja. Sok arany. Én tud, fehér ember szeret arany.

Zacskót vett elő az övéből, és aszott ujjaiival matatni kezdett a zsinórján.

- Túl nagy zajt csinálnak - tört ki Dagiból az idegesség. - Mondd meg az asszonyoknak, mondd meg a kölyköknek, fogják be a szájukat.

Carluk odafordult, és mondott valamit a jajveszékelő asszonyoknak. Más férfiak is, akik hallották, mit mondott Carluk, szintén felemelték a hangjukat, és az asszonyok lassan elcsendesedtek, és a mellettük álló gyerekeket is megnyugtatták. Carluk most abbahagyta a zsinórral való mutatást, és sokszor egymás után feltartotta az ujjait.

- Azok emberek meghalni - mondta.

És Felhő, aki követte számolását, megtudta, hogy hetvenöten haltak éhen a törzsből.

- Én veszek kaja - mondta Carluk, amikor végre kinyitotta a zacskót, és előhúzott belőle egy nagy, nehéz fémdarabot. Mások is követték példáját, és mindenfelől hasonló fémdarabok tűnedeztek fel. Daginak kimeredt a szeme.

- Te nagy Isten! - kiáltott fel. - Réz! Színtiszta vörösréz! És ezek meg azt hiszik, hogy arany!

- Ez arany! - bizonygatta Carluk meggyőződéssel.

- És ők mindent erre építettek - mormolta Felhő. - Nézd csak. Ez a darab legalább húsz kiló. Több száz kiló van náluk, és hurcolták magukkal, akkor is, amikor ahhoz se volt elég erejük, hogy magukat vonszolják. Dagi, *kell*, hogy enni adjunk nekik.

- Könnyű azt mondani! Egyhónapi kajánk van, az annyi mint harmincszor hat étkezés, azaz összesen száznyolcvan étkezés. És ehhez van kétszáz indián igazi farkasétvággal. Hogy a fenébe adunk enni mindegyiküknek legalább egyszer?

- Ott van még a kutyaeledel is - felelte Felhő. - Az a száz kiló szárított lazac biztosan kisegít. Meg kell tennünk.

- Hát akkor ugyancsak ronda munka előtt állunk mind a ketten - szólt Dagi. - Mindegyik legalább kétszer olyan ronda, mint a másik. Egyikünknek le kell rohannia Muclucba, hogy valami segítséget hozzon. A másikunknak meg itt kell maradnia, hogy ennek a kórháznak gondját viselje, miközben több mint valószínű, hogy fel fogják zabálni. El ne felejtsd azzal a tökféjeddal, hogy hat napig tartott az ideút; és rakomány nélkül, üresen se lehet megtenni három napnál hamarabb.

Felhő egy percig eltűnődött a megtett mérföldeken.

- Holnap estére ott leszek - jelentette ki.

- Rendben - egyezett bele Dagi vidáman. - Én meg itt maradok eleségnek.

- Magammal viszek egy-egy halat a kutyaáknak - magyarázta Felhő -, és egyszeri étkezésre való kaját magamnak.

- Hát ha holnap estére Muclucban akarsz lenni, akkor ugyancsak szükséged lesz rá.

Felhő Carluk útján közölte az indiánokkal a tervet.

- Csináljatok tüzeket, nagy tüzeket, sok tüzet - fejezte be. - Sok fehér ember van Muclucban. Fehér emberek jók. Fehér embereknek sok ételük van. Őt alvás, és visszajövök sok étellel. Ennek az embernek a neve Dagi. Ő itt marad. Minden étel itt marad. Dagi ad ételt. Ő a nagyfőnök - értitek?

Carluk tolmácsolta, amit mondott, és a férfiak sorban bólíntottak, vagy torokhanggal jelezték egyetértésüket.

Azok, akik mozogni tudtak, elkúsztak vagy elbotorkáltak, hogy tűzifát szedjenek. Nagy indián tüzeket raktak, annyit, hogy mindenkinek jutott hely mellettük. Dagi, tucatnyi segítséggel körülvéve, egy rövid furkósbottal a kezében, amely igen alkalmas volt arra, hogy mohó ujjak körmére koppintsanak vele, belefogott a főzésbe. Az asszonyok azzal foglalatostkodtak, hogy minden fellelhető alkalmatosságban havat olvasztottak. Elsőnek egy kis szelet szalonnát osztottak ki mindenkinek, azután kapott mindenki egy kanál cukrot, hogy elvegye mardosó éhségük életét. A Dagi köré rakott tüzezen hamarosan bab rotyogott a bográcsokban, ő pedig dühös szemmel ügyelve azokra, akiket vadorzónak nevezett, a világ legvékonyabb palacsintáit sütötte és osztotta szét az indiánok között.

- Hagyd rám ezt a főzőcskét - búcsúzott Felhőtől. - Te csak menj. Űgess és rohanj vissza, ahogy csak bírsz. Két nap alatt odaérhetsz, és további három nap múlva itt lehetsz. Holnap megeszik az utolsó darab halat is, és aztán három napig nuku kaja. Sietni kell, Felhő. Sietni.

Bár a szán rakománya igazán nem volt súlyos - hat darab szárított lazac, egy kiló fagyott szalonna és bab, meg egy hálósák -, Felhő mégsem tudott gyorsan haladni. Ahelyett, hogy a szánon ülve hajtotta volna a kutyákat, kénytelen volt az utat törni előttük. Minthogy egy napi küszködés már mögötte volt, ő is, a kutyák is elvesztették frissességüket. Már leszállóban volt a hosszú sarkvidéki alkony, amikor átkelt a hágón, és maga mögött hagyta a Kopaszhegyet.

A lejtőn már gyorsabban haladt; néha még a szánra is fel tudott ugrani, és sikerült kiszorítania a kutyákból egy hat mérföldes kimerítő vágatát. A sötétség egy széles medrű, névtelen patak-völgyben érte. A patak-völgy ezen a helyen széles patkókanyarokban kígyózott át a lapon, de Felhő nem követte a meder vonalát, hanem átvágta a kanyarokat, hogy rövidítse az utat. Mikor beállt a sötétség, Felhő ismét ott volt a mederben, és a csapás után tapogatózott. Egy óra hiábavaló keresgélés után - annál ugyanis bölcsebb volt, semhogy még messzebbre elkóboroljon - tüzet rakott, megetetett a kutyákkal egy-egy félbevágott halat, és kettéosztotta a saját porcióját. Belebújt hálósákjába, de még mielőtt elaludt volna, rájött, hogy hol tévesztette el az utat. Az utolsó nagy sík földdarab, amin átvágott, már a torkolatánál ágakra szakadó patak ágait választotta el egymástól. Egy mérfölddel eltévesztette a csapást. Most a főágban volt, egy mérföldnyire attól a helytől, ahol Dagi és az ő csapása átszelte a völgyet, és egy kis vízmosásban felkapaszkodott a túlsó alacsony partra.

Pirkadatkor már úton volt, és reggeli nélkül gázolt a hóban visszafelé a mederben, hogy egy mérfölddel feljebb elérje a csapást. És aztán étlen-szomjan, ember és állat, nyolc óra hosszat megállás nélkül meneteltek, átkeltek tucatnyi kis patakon és hágón, végig a Cselle-patak völgyén. Délután négykor, a sűrűsödő sötétségben Felhő elérte a Jávorszarvas-folyó keményre taposott szánscapását. Még ötven mérföld, és útja végére ér. Megállította a kutyákat, tüzet rakott, a kutyák megkapták a maguk fél halát, és ő is felmelegítette és megette a maradék fél kiló babot. Aztán felugrott a szánra, és elrikkantotta magát:

- Húzd meg! - és a kutyák nekifeszültek a hámnak. - Húzzátok meg, eszкимók! - kiáltotta. - Muclucig nincs több kaja. Gyerünk, farkasok! Gyia!

Eljött az éjféli, el is múlt, de az Annie bár nagyterme még tele volt. A kályhákban bömbölő tűz és a szellőztetés teljes hiánya egészségtelenül bemelegítette a hatalmas termet. A megcsörrenő zsetonok és a kockaasztal monoton lármája volt a háttére a kettes-hármas csoportokban ülve vagy álldogálva beszélgető férfiak ugyancsak monoton zsvájának. Az aranymérők szorgalmasan méricskéltek patikamérlegeiken. Arany volt a valuta, és még azért a pohár whiskyért is, amit a bárpultnál ittak meg, azért is náluk kellett fizetni aranyporban.

A ház falát szálfákból rakták, még a kéreg is rajta volt, és a rönkök közötti réseket sarki mohával tömködték be. A táncterembe vezető tárva-nyitva álló ajtón át zongora és hegedű ugrabugra muzsikája szűrődött. Épp az imént húzták ki a kínai lutrit, és a szerencsés nyertes most itta el nyereségét fél tucat cimborája társaságában. A fáraó- és rulettasztalok zsúfoltak voltak és csendesek. A kibicek és a játékosok a pókerasztalok körül csendesek voltak. Egy másik asztalnál komoly és elmélyült Fekete Péter-parti folyt. Csak a kockaasztal volt zajos, mivel az egyik játékos most borította ki teljes lendülettel kockáit a zöld amfiteátrumba, abban a reményben, hogy ezúttal kijön a régóta várt pont. - Na, te négyes, gyere már elő! Gyere, drágaságom! Négyeske, édeske! Azon veszünk malacot! Te, gyere már!

Cultus George, egy jól megtermett indián a terem túlsó végében támasztotta a falat. Civilizált indián volt, már amennyiben úgy élt, ahogy a fehér emberek elképzelik a civilizációt, mégis sértődésben élt hosszú évek óta. Már régen ugyanazt a munkát végezte, mint a fehérek, fehér emberek oldalán, és gyakran jobban is végezte a munkáját, mint a fehérek. Ugyanolyan nadrágot hordott, mint ők, ugyanolyan vastag gyapjúholmit és durva inget. Ő is középen választotta el rövidre nyírt haját, ugyanolyan ételeket evett, mint ők: szalonnát, babot és lisztet: mégis, a kanadai kormány a legnagyobb élvezetet, a whiskyt megtagadta tőle. Cultus George nagykereskedő volt. Bányarészeket adott és vett, és maga is foglalt parcellákat. Részesedést kapott, és részesedést osztott. Mostanában szállítással foglalkozott, és halálra üzte a kutyáit. Egy téli útért Hatvan Mérföldtől Muclucig ötvenhat centet kért kilójáért - a szalonna kilóját pedig hatvanhat centért mérte, amint az szokásos volt. A zacskója telve volt aranyporral. Mégsem volt hajlandó kiszolgálni őt egyetlen csapos se. Csak mindenféle sötét, nem egészen bátorságos és módfelett költséges úton jutott némi italhoz. Ma este különösen szomjas volt, és ezért különösen sértődött. A fehér emberek azt ugyan nagy kegyesen megengedték neki, hogy játékasztalaiknál elveszítse aranyporát, de egy pohár italt sem pénzért, sem szerelemből nem kaphatott bárpultjaiknál.

A zenekar a táncteremben egy utolsó zajos felbuzdulással befejezte a számot, de ez egy cseppet sem zavarta azt a három embert, aki a zongora alatt horkolt.

- A párok átvonulnak a bárba! - kiáltotta a kikiáltó, mikor a zene elhallgatott. És a párok át is vonultak a széles ajtón át a nagyterembe - az urak szörmekabátban és mokasszinban, a hölgyek pedig lenge kis ruháskában, selyemharisnyában és tánccipellőben -, és ekkor kivágódott a dupla, viharbiztos ajtó, és Felhő Bellew támolgott be holtfáradtan.

Minden szem rátapadt, és a terem lassan elcsendesedett. Megpróbált megszólalni, lehúzta kesztyűjét, és kezével az ötven mérföldes rohanás alatt arcára fagyott párát kezdte olvasztgatni. Bizonytalan léptekkel odament a bárpulthoz, és rákönyökölt.

Csak az az ember a kockaasztalnál borogatta tovább a kockáit rendületlenül. Meg sem fordult, úgy biztatta kockáit: - Négyeske, édeske, gyere már elő! - De a játékmester Felhőre meredő tekintete az ő érdeklődését is felkeltette, kezében megállt a kocka, megfordult, és Felhőre nézett.

- Mi van, Felhő? - kérdezte Matson, az Annie bár tulajdonosa.

Felhő egy utolsó erőfeszítéssel kinyitotta a száját.

- Van kinn egypár kutyám... halálra hajszolva - szólt rekedten. - Valaki lássa el őket, én meg mindjárt elmondom, hogy mi történt.

Tucat rövid mondatban körvonalazta a helyzetet. A kockajátékos, pénzét minduntalan megugró pontjával együtt az asztalon hagyva, Felhőhöz lépett, és ő szólalt meg elsőnek:

- Valamit tennünk kell. Mi a terved? Nyögd már ki.

- Én a következőt gondoltam: könnyű szánokat kell szereznünk, de azonnal. Mondjuk egy olyan ötven-ötven kiló kaja mindegyiken. A hajtó felszerelése, a kutyák eledele kitesz még huszonötöt. De így is tudnak sietni. Mondjuk, hogy elindítunk ezekből a szánokból ötöt azonnal, a legjobb falkákkal, a legjobb hajtókkal. Azonnal indulniuk kell. Legjobb esetben is, mire odaérnek, azok az indiánok már harmadik napja nem esznek egy falatot se. Csak gondolják meg. Legalább egy kiló kaja kell naponta, hogy azok az indiánok továbbjuthassanak. Az annyi, mint napi kétszáz kiló, és az öregekkel meg a gyerekekkel öt napnál hamarabb nem tudjuk őket Muclucba hozni. Nos, mit csináltok?

- Gyűjtést rendezünk, hogy összeszedjük a pénzt a kajára - jelentette ki a kockajátékos.

- A kaját én fizetem - kezdte Felhő türelmetlenül.

- Frászt - vágott közbe a másik. - Nem a te dolgod. Mindannyian benne vagyunk. Hozzon valaki egy lavórt. Nem tart egy percig se. Itt van ez kezdetnek.

Zsebéből súlyos aranyzsákot húzott elő, megoldotta a szíját, és mint a vizet, úgy öntötte az aranyport és a kisebb-nagyobb aranyrögöket a lavórba. Egy mellette álló férfi káromkodva fogta meg a kezét, felfelé rántotta a zsák száját, és megállította az arany folyását.

- Megállj te! - kiáltott rá. - Nem vagy egyedül. Engedj oda engem is.

A kockajátékos gúnyosan elvigyorodott.

- Nem menetelés ez, mit vagy olyan fene izgatott?

Az emberek tolakodtak és lökdösődtek, hogy ők is hozzájárulhassanak, és mikor már mindenki adott, Felhő megemelte a lavórt, és szélesen elmosolyodott.

- Ezen él az egész törzs tél végéig - mondta. - Most jönnek a kutyák. Öt könnyű és nem agyonhajszott falkára van szükség.

Egy tucat falkát is felajánlottak, és az egész tábor mint valami bizottság, vitatkozott és érveit, elvetett és elfogadott.

- Micsoda? A te szikkadt gebéid? - torkolták le Hosszú Bill Haskell.

- Húzni, azt tudnak - berzenkedett Bill sértett büszkeséggel.

- Persze hogy tudnak - csitították -, de ítéletnapig se érnének oda. Mindent kiszedett belőlük, hogy idáig elhúzták azt a nehéz rakományt.

Mihelyt egy falkát elfogadtak, gazdája, tucatnyi segéd kíséretében, már indult is, hogy felszerszámozzon, és felkészüljön az útra.

Az egyik falkát azért nem fogadták el, mert aznap este fáradtan érkezett vissza. Az egyik falkatulajdonos, akinek elfogadták a kutyáit, bocsánatkérően mutogatta bekötött csuklóját, ami megakadályozta abban, hogy maga hajtson. Ezt a falkát Felhő vette át, ügyet sem vetve az ellenvetésekre, hogy ő kimerült.

Hosszú Bill Haskell azt bizonygatta, hogy bár a Kövér Olsen falkája prima, Kövér Olsen egy elefánt. Ez mélységesen felháborította Kövér Olsen mind a százhusz csupa jóindulat kilóját. Dühében sírva fakadt, és addig nem is lehetett lecsillapítani, amíg nem biztosítottak neki egy helyet valamelyik nehéz szánon, ugyanis a kockajátékos kapott az alkalmon, és magának szerezte meg Olsen könnyű falkáját.

Öt falkát fogadtak el, öt falkát szerszámoztak föl, és öt szánt rakodtak, de a gyülekezet egyhangúan csak négy hajtó személyében tudott megegyezni.

- Itt van Cultus George - kiáltott valaki. - Eszi az utat és most friss és kipihent!

Minden tekintet az indián felé fordult, de az ő arca kifejezéstelen maradt, és nem szólt egy árva szót sem.

- Te viszed a szánt - szólt neki Felhő.

A nagydarab indián nem válaszolt. A tömeg nyugtalanul mocomogni kezdett, és kört alkotott a farkasszemet néző Felhő és Cultus George között. Felhő rájött, hogy bármi is következzen most, társai őt választották szószólójuknak. Feldühödött. El sem tudta képzelni, hogy emberi lény, aki látja ezt a lelkesedést, távol tartsa magát tőle. Felhőnek álmában se jutott volna eszébe, hogy az indiánt önző, anyagias gondolkodása tartja vissza.

- Te fogod vinni azt a szánt - mondta Felhő az indiánnak.

- Mit fizetsz? - kérdezte Cultus George.

A tömeg felhördült. Az aranyásók ökölbe szorított kézzel közeledtek.

- Várjatok! - kiáltotta Felhő. - Ide figyelj, George. Itt most senki se fizet senkinek. Mindenki ad, hogy megmentsünk kétszáz indiánt az éhhaláltól. - Itt szünetet tartott.

- Mit fizetsz? - kérdezte Cultus George.

- Várjatok, emberek! Ide hallgass, George. Tisztázzuk csak a dolgot. Láttad, mit csinálnak ezek az emberek: aranyat adtak, kutyákat, szánokat, és hajba kaptak, hogy ki üljön a szánokra. Csak a legjobbak mehetnek az első szánokkal. Büszkének kellene lenned. Valamennyien úgy gondoljuk, hogy első osztályú hajtó vagy. Itt most nem arról van szó, hogy mennyiért, hanem hogy milyen gyorsan.

- Mit fizetsz? - kérdezte újra csak Cultus George.

- Kinyírni! Verd szét a fejét! Mártsuk szurokba! - Ilyen kiáltások hallatszottak a vad hangzavarból.

A vihar közepén rendíthetetlen nyugalommal állt Cultus George, Felhő pedig a legvérmesebbeket taszigálta vissza, és így kiáltozott:

- Megálljatok! Ki itt a főnök? - Lassan elült a hangzavar. - Hozzatok egy kötelet - tette még hozzá Felhő csendesen.

Cultus George a vállát vonogatta, és arca hitetlenkedő vigyorba merevedett. Ismerte ő ezeket a fehéreket. Elég régóta gürölgött már együtt velük az utakon ahhoz, hogy megismerje őket. Aki megszegi a törvényt, azt mindig megbüntetik. De ő nem szegett meg semmiféle törvényt. Nem ölt, nem lopott, nem is hazudott. Egy olyan se volt a fehér ember törvényei között,

amely megtiltotta volna, hogy pénzt kérjen azért, mert elvisz egy rakományt. Mindenki ezt csinálja. Ő se csinál mást, mint a többiek, ahogy tőlük tanulta. Mellesleg, ha arra nem elég jó, hogy igyon velük, akkor arra se lehet elég jó, hogy jótékonykodjon nekik.

Sem Felhő, sem a többiek nem is sejtették, hogy mi jár Cultus George fejében. Nekik egyszerűen csak önző állat volt, számára pedig ők voltak önző állatok.

Mikor meghozták a kötelet, Hosszú Bill Haskell, Kövér Olsen és a kockajátékos ügyetlenül, dühös sietséggel az indián nyakába rakták a hurkot, a kötél szabad végét pedig átvetették a mestergerendán. Tucat férfi megragadta azonnal a kötél himbálózó végét, készen arra, hogy meghúzzák.

Cultus George nem védekezett. Tudta ő jól, mi ez: blöff. A fehérek ügyesen blöffölnek. Talán nem blöfföléssel adnak meg vesznek, kötnek szerződéseket?

- Várjatok - rendelkezett Felhő. - Kössétek meg a kezét. Nekünk itt ne kapaszkodjon.

Még nagyobb blöff, gondolta Cultus George, és szenvtelenül engedte, hogy hátrakössék a kezét.

- Ez az utolsó lehetőség, George - szólt Felhő. - Elviszed a szánt?

- Mit fizetsz? - kérdezte Cultus George.

Maga is meglepődött, hogy ilyesmire képes, de ugyanakkor felháborodott az indián nyilvánvaló önzésén - és Felhő megadta a jelet. Cultus George sem lepődött meg kevésbé, mikor érezte, hogy megszorul a hurok, és ő felemelkedik a padlóról. Állhatatossága abban a pillanatban megtört. Arcán gyorsan követte egymást meglepetés, rémület és fájdalom.

Felhő izgatottan figyelte. Őt magát még soha nem akasztották, ezért kicsit még kezdőnek érezte magát ebben a mesterségben. Az indián teste vonaglott, összekötözött kezei szét akarták szakítani a kötelet, és torkából a fulladás kellemetlen hangjai hallatszottak. Felhő hirtelen felemelte karját.

- Ereszd meg! - kiáltotta.

Morgolódva a büntetés rövidségén, a kötél végét tartó emberek leeresztették Cultus George-ot a földre. Szeme kidülledt, még bizonytalanul állt a lábán, ide-oda dülöngélt, és keze még mindig a csomót rángatta. Felhő tüstént a kötél és George nyaka közé nyúlt, és egy rántással meglazította a hurkot. Cultus George mellkasa nagyot emelkedett; újra lélegzethez jutott.

- Na, hajlandó vagy elvinni azt a szánt? - kérdezte Felhő.

Cultus George vívódott. Nem volt gyáva ember. Talán ez már a blöff vége, és ha most megadja magát, akkor csinál igazán bolondot. Amíg viaskodott magával, Felhő titokban azon izgult, hogy mi lesz, ha mégis inkább felakasztatja magát.

- Mennyit fizetsz? - kérdezte Cultus George.

Felhő már emelte is a kezét, hogy megadja a jelet.

- Megyek - mondta Cultus George nagyon gyorsan, még mielőtt megfeszült volna a kötél.

- És mikor a mentőexpedíció rám talált - mesélte Dagi az Annie bárban -, az a disznó Cultus George volt az első; megverte Felhő szánját három órával. Különböznél mindegy volt már nekem, hogy ki jön, mert mikor meghallottam, hogy Cultus George üzi a kutyáit lefelé a hágón, már nagyon ideje volt, hogy megjöjjön valaki, mert azok az átkozott szivasok addigra

megették a mokasszinomat, a kesztyűmet, a bőrszíjamat, még a késem tokját is, és az egyik már nagyon éhesen méregetett - merthogy én voltam a legjobban táplált, amint láthatjátok.

X. fejezet

TRA-LA-LA VÁROSA

Felhő és Dagi a Jávorszarvas bár előtt találkozott. Felhő arca elégedett volt, és szaporán lépkedett. Ezzel szemben Dagi letörten kullogott.

- Hová, hová? - szólította meg Felhő.

- Itt egyen meg a fene, ha tudom - hangzott a komor válasz. - Bárcsak tudnám. Nincs nekem hová menni. Két óra hosszat huszonegyeztem, de semmi izgalom. Aztán rablórömit játszottam Skiff Mitchellel sörben, és most már annyira unatkozom, hogy itt kóválygok az utcán, hátha látok valami érdekeset: egy kutyaheccet, egy kis verekedést vagy akármit.

- Hát én mutathatok neked valami jobbat - mondta Felhő.

- Most?

- Persze.

- Hova megyünk?

- Át a folyón, benézünk az öreg Dwight Sandersonhoz.

- Sose hallottam róla - mondta Dagi elképedten. - Még sose hallottam olyat, hogy valaki a folyó *túlpártján* lakjon. Mi a fenének lakik az ott? Teljesen meghülyült?

- Árul valamit - nevetett Felhő.

- Kutyákat? Aranybányát? Dohányt? Gumicsizmát?

Felhő csak a fejét rázta.

- Gyere velem, és megtudod. Megveszem tőle spekulációra, és ha akarsz, beszálhatsz a felével.

- Te, nehogy azt mondd, hogy tojást akarsz venni! - kiáltott fel Dagi ijedten.

- Gyere csak velem - mondta Felhő. - Amíg átérünk a jégen, még tízszer találgathatsz.

Az utca végében leereszkedtek a magas partról, és kijutottak a jéggel borított Yukonhoz. Háromnegyed mérföldnyire, pontosan szemben velük ötven méter magasán emelkedett a meredek és sziklás túlpárt. Alig kitaposott csapás kanyargott, kígyózott feléje az összetöredezett, ágaskodó jégtáblák között. Dagi Felhő nyomában baktatott, és azon törte a fejét, hogy vajon mit árulhat Dwight Sanderson.

- Rénszarvas? Rézbánya vagy tégláégető? Medvebőrök vagy valami másfajta bőr? Lutri? Krumpliföld?

- Meleg - bátorította Felhő. - De még annál is jobb.

- Két krumpliföld. Sajtgyár? Jávorszarvas-tenyészet?

- Nem is olyan rossz, Dagi. Alig ezer mérföldre van.

- Kőfejtő?

- Ez se rosszabb, mint a krumpliföld és a jávorszarvas-tenyészet.

- Megállj. Hadd gondolkozzom. Még van egy dobásom. - Percek teltek el. - Ide figyelj, Felhő. Többet nem találgatok. Ha az a dolog, amit te most venni akarsz, lehet krumpliföld és jávorszarvas-tenyészet, sőt kőfejtő is, akkor abbahagyom. És addig, amíg nem látom, nem is szállok be. Szóval, mi az?

- Idejében megtudod. Látod azt a füstölgő kéményt? Ott lakik az öreg Dwight Sanderson. Van egy egész városnyi telke.

- És még miye van?

- Ez minden - nevetett Felhő. - Meg persze a reumája.

- Te - és Dagi kinyúlt, és megállította a barátját -, csak nem akarsz azt mondani, hogy meg akarsz venni egy városnyi telket ezen az isten háta mögötti helyen?!

- Ez volt a tizedik dobásod, és nyertél. Gyere tovább.

- Várj egy percig - kérlelte Dagi. - Nézz már rá; csupa szikla meg lejtő, hegy-völgy az egész. Hol épülhetne itt város?

- Mit tudom én?

- Szóval nem városnak akarsz megvenni?

- Dwight Sanderson városnak árulja. Gyere már. Meg kell másznunk ezt a kaptatót.

A lejtő meredek volt, és csak szűk csapás kanyargott rajta felfelé, mint valami roppant Jákob lajtorjája. Dagi a meredek szakadékok, éles kanyarok láttán csak nyögött és sóhajtozott.

- Képzeld ide egy várost. Annyi lapos hely nincs, mint egy levélbélyeg. Sanderson a folyó rossz oldalát választotta. Minden szállítás a túloldalon folyik. Most nézd meg Dawsont. Annyi a hely, hogy még negyvenezen elférnek. Felhő, tudom, hogy nem városnak veszed. Az isten szerelmére, minek akarsz te ezt megvenni?

- Természetesen azért, hogy eladjam.

- De más nem lesz olyan bolond, mint te meg az öreg Sanderson.

- Talán másképp bolondok, Dagi. Megveszem ezt a földet, felparcellázom, és eladom egy csomó épeszű embernek. Akik most odaát laknak Dawsonban.

- Mai napig rajtunk nevet egész Dawson a tojások miatt. Újra egy kis szórakozást akarsz szerezni nekik?

- Hát persze.

- Pokoli drága multság lesz. A tojásnál segítettem neked egy kis örömet szerezni Dawsonnak, de a rám eső röhej majdnem kilencezer dollárumba került.

- Rendben van. Ha ebben is segítesz, ígérem, hogy visszakapod az utolsó fillérig, amit a tojáson vesztettél.

- Na jó, benne vagyok. Aztán legalább újra nevethetnek rajtam. Mit kér érte az öreg Sanderson? Pár százast?

- Tízezret. De meg kell kapnom ötért.

- Bárcsak pap lennék - sóhajtott fel Dagi buzgón.

- Minek?

- Mert akkor elmondanám a legprímább, legékesebb szentbeszédet arra a textusra, amit biztos te is ismersz: a félkegyelmű és az ő pénze.

- Bújj be! - kiáltott az öreg Sanderson ingerülten, mikor az ajtaján kopogtattak. Belépve ott találták az öreget, amint éppen guggolva kávéat tört egy lisztes zsák darabjai között.

- Mit akartok? - kérdezte nyersen, és a kávéat beleöntötte egy csuporba, ami ott állt a tűzön.

- Üzletről akarunk beszélni - felelte Felhő. - Ha jól tudom, magának errefelé van egy városnyi telke. Mit kér érte?

- Tízezret - hangzott a válasz. - És most, hogy hallottátok, röhögjete, és menjetek a fenébe. Arra az ajtó. Volt szerencsém.

- De én nem nevetek. Tudok egy egész csomó vidámabb dolgot, mint fölmászni ide a maga sziklájára. Meg akarom venni azt a telket.

- Szóval meg akarod venni? Örülök, hogy végre értelmes beszédet hallok. - Az öreg Sanderson átjött a szobán, leült látogatóival szemben, kezét az asztalra fektette, de fél szemmel mindig a kávéat figyelte. - Megmondtam az árát, de nem szégyellem még egyszer kimondani: tízezer. Most aztán nevettek vagy veszítek, nekem mindegy.

Hogy kimutassa, mennyire nem érdekli a dolog, bütykös ujjával dobolni kezdett az asztalon, a kávésedényt bámulta, és dúdolt hozzá:

- *Tra-la-la, tra-la-li, tra-la-li, tra-la-la!*

- Ide figyeljen, Mr. Sanderson - mondta Felhő -, ez a telek nem ér meg tízezret. Ha megérne tízezret, megérne százezret is. És ha nem ér meg százezret de maga is tudja, hogy nem ér annyit -, akkor nem ér *tíz centet se*.

Sanderson csak dobolt az ujjával, és dünnyögött - *Tra-la-la, tra-la-li* -, amíg a kávé ki nem futott az edényből. Leöntötte kis hideg vízzel, félrehúzta a meleg tűzhely egyik oldalára, aztán újra elfoglalta helyét az asztalnál.

- Te mennyit kínálsz? - kérdezte Felhőt.

- Ötezret.

Dagi felmordult.

Újra dobolás és tralalázás következett.

- Nem is vagy bolond - szólalt meg Sanderson hirtelen. - Azt mondtad, ha nem ér meg százezret, akkor nem ér meg tíz centet se. Aztán ötezret ajánlasz érte. Hát akkor *megér* százezret.

- Maga húsz centet se tud belőle kiszedni - válaszolta Felhő hevesen. - Ha itt rohad meg, akkor sem.

- Majd *te* elmagyarázod a módját.

- Magyarázza az ördög.

- Akkor, úgy látszik, itt fogok megrohadni - jelentette ki Sanderson, mint aki a maga részéről befejezte a beszélgetést.

Többet nem vett tudomást vendégeiről, és tovább tett-vett, mintha ott se lennének. Megmelegített egy lábas babot, egy lángost, megterített és nekilátott.

- Köszönjük - morogta Dagi. - Cseppet sem vagyunk éhesek. Ettünk, mielőtt eljöttünk.

- Mutassa a papírjait - szólalt meg végül Felhő.

Sanderson matatott egy kicsit az ágy fejénél, és egy kötet dokumentumot lökött eléjük.

- Ebben nincs semmi hiba - mondta. - Az a hosszú, a nagy pecsétekkel, egyenesen Ottawából jött. Ennek semmi köze a területi kormányzathoz. A kanadai kormány helyezte a terület birtokába.

- Hány telket adott el az alatt a két év alatt, amióta a magáé? - érdeklődött Dagi.

- Mi közöd hozzá? - mordult rá Sanderson. - Semmiféle törvény nem tiltja, hogy valaki egyedül éljen a birtokán, ha úgy tartja kedve.

- Adok érte ötezret - mondta Felhő.

Sanderson a fejét rázta.

- Bizony isten, nem tudom, melyikük a nagyobb bolond - elmélkedett magában Dagi. - Gyere ki egy percre, Felhő. Akarok valamit sugni neked.

Felhő engedett.

- Az még sose jutott eszedbe - kérdezte Dagi kinn a hóban -, hogy van itt ennek a birtoknak a két oldalán szikla elég, ami senkié, és amit lefoglalhatnál magadnak?

- Az nekem nem jó - válaszolta Felhő.

- Miért nem?

- Csodálkozol, ugye, hogy miért pont ezt akarom megvenni?

- Persze - helyeselt Dagi.

- Éppen erről van szó - folytatta Felhő diadalmasan. - Ha te csodálkozol rajta, más is csodálkozni fog rajta. És ha egyszer csodálkoznak, jönnek is majd rohanvást. A csodálkozással magad igazolod a lélektani megalapozottságot. Olyan meglepetést szerzek Dawsonnak, ami majd elfelejteti velük, hogy milyen jót mulattak a tojáson. Menjünk be.

- Helló - mondta Sanderson, mikor újra beléptek. - Már azt hittem, többet nem látlak benneteket.

- Mi az utolsó ára? - kérdezte Felhő.

- Húszezer.

- Adok érte tízet.

- Rendben. A tiéd. Úgyis ennyit akartam kapni érte. Mikor adod a port?

- Holnap, a Northwest Bankban. De ezért a tízezerért még két dolgot akarok. Először is, mihelyst megkapja a pénzt, leköltözik Negyven Mérföldre, és ott is marad a tél végéig.

- Ez egyszerű. Mi a másik?

- Huszonötezret fizetek magának, de maga abból tizenötezret visszaad nekem.

- Benne vagyok. - Sanderson Dagihoz fordult. - Mindenki azt mondta, bolond vagyok, mikor átköltöztem erre a partra, és elfoglaltam ezt a területet - nevetett kajánul. - Tízezer dolláros bolond vagyok, mi?

- Klondike-ban annyi a bolond, néhánynak igazán lehet egy kis szerencséje, nem igaz? - Ennyi telt ki Dagiból.

Másnap reggel megtörtént Dwight Sanderson birtokának törvényes átírása, „amely ezentúl neveztesse Tra-La-La városának”, amint azt Felhő a közjegyzői okiratban lefektette. Ugyancsak másnap a Northwest Bankban a pénztáros kimért Felhő aranyából huszonötezer dollárt, talán fél tucat véletlenül arra vetődő szemlélődő jelenlétében, akik jól megfigyelhették a mérést, az összeget, és azt is, hogy ki veszi át.

Egy aranyásó táborban bárkinek bármilyen szokatlan cselekedete, legyen az csupán jávorszarvas-vadászat vagy pusztán egy séta sötétedés után, megnézni a sarki fényt, jele lehet valamely titkos aranyeletnek. Mikor kitudódott, hogy olyan közismert személyiség, mint Felhő Bellew, huszonötezer dollárt fizetett az öreg Sandersonnak, Dawson tudni akarta, hogy miért fizetett ki ekkora összeget. Mi olyanja lehetett az isten háta mögötti birtokán tengődő Dwight Sandersonnak, ami megért huszonötezret? Egész Dawson ezen törte a fejét lázasan.

Alkonyatra már mindenki tudta, hogy több tucat férfi könnyű menetfelszerelést állított össze, amit különböző, útból eső vendéglőkben rejtettek el a főutcán. Felhőnek minden lépését figyelő szemek ügyelték. Hogy mennyire komolyan vették, mutatta hogy egyetlen barátja sem mert érdeklődni a Dwight Sandersonnal kötött üzletéről. Dagi is hasonló megfigyelés alatt volt, és vele is ugyanolyan kíméletes barátsággal bántak.

- Úgy érzem magam, mintha embert öltem volna, vagy fekete himlőm lenne; úgy figyelnek, és mintha félnének megszólítani - mesélte Dagi Felhőnek, mikor véletlenül összefutottak a Jávorszarvas előtt. - Nézd csak Bill Saltmant, ott a túloldalon, eszi a fene, hogy idenézzen, mégis az utat bámulja. Azt hihetnéd, nem is tudja, hogy a világon vagyunk. De fogadok veled, Felhő, egy pohár bármibe, hogy ha most gyorsan megkerüljük a sarkot, és aztán a következő sarkon visszafordulunk, ott fog loholni a nyomunkban.

Ki is próbálták a trükköt, és amikor a második sarkon megfordultak, valóban szembe találták magukat Saltmannel, aki hosszú, nyújtott léptekkel ügetett utánuk.

- Helló, Bill - köszöntötte Felhő, - Hová, hová?

- Helló. Csak éppen sétálgatok - válaszolta Saltman. - Sétálgatok egy kicsit. Szép az idő, nem igaz?

Mikor aznap este Dagi a kutyákat etette, egész biztos volt benne, hogy legalább egy tucat szempár lesi a sötétebből. És mikor ahelyett, hogy szabadjárára engedte volna a kutyákat, hogy kóboroljanak kedvükre az éjszakában, rövid pórázra kötötte őket, tudta, hogy ezzel újabb okot szolgáltatott Dawsonnak az izgalomra.

Terv szerint Felhő aznap a városban vacsorázott, és aztán szórakozni indult. Ahol megjelent, azonnal ő került az érdeklődés középpontjába, ő meg szándékosan egyik helyről a másikra ment. Ha betette a lábát egy étterembe, az azonnal megtelt emberekkel, és ugyanúgy ki is ürült távozása után. Ha zsetonokat vásárolt valamelyik álmos rulettasztalnál, öt perc leforgása alatt tucatnyi játékos volt körülötte. Lucille Arralon is megbosszulta magát egy kicsit avval, hogy az Operából éppen akkor sétált ki, amikor ő lépett a színpadra, hogy elénekelje legnépszerűbb dalát. Három perc alatt a közönség kétharmada távozott Felhő után.

Éjjel egykor végigsétált a szokatlanul népes főutcán, aztán elindult hegynek föl a házuk felé. Ha megállt a lejtőn, jól hallhatta maga mögött a hóban ropogó mokasszinos lépteket.

Egy óra hosszat sötétben volt a ház, aztán gyertyát gyújtott, és annyi idő múlva, amennyi elég egy embernek, hogy felöltözzék, Dagival kinyitották az ajtót, és kezdték felszerszámozni a kutyákat. Ahogy a házból kiszűrődő fény rájuk esett, halk fütty hallatszott valahonnan a közelből. A fütty lenn a domboldalon megismétlődött.

- Hallgasd csak - kuncogott Felhő. - Ezek felváltva figyeltek minket, és most üzennek le a városba. Fogadok, hogy most vagy negyven ember gurul ki az ágyából, és ugrik a nadrágjába odalenn.

- Hát nem bolondok? - vihogott Dagi. - Te, Felhő, semmi értelme gürcölni. Az a pali, aki manapság a kezével dolgozik, az... az egy pali. A világ tele van, csurig van bolondokkal, akik alig várják, hogy valaki megszabadítsa őket a pénzüktől. És még azt akarom mondani, mielőtt elindulunk lefelé, hogy ha még mindig hajlandó vagy bevenni, beszállnék a felével.

A szán könnyen volt rakva; csak hálózsa és némi eleség volt rajta. Kis tekercs acélkábel kandikált elő alig észrevehetően egy elemózsias zsák alól, és a szán fenekén, félig elrejtve, mindjárt a szíjak mellett egy feszítővas feküdt. Dagi még egyszer megsimogatta a kábelt, és még utoljára hatásosan eligazította a feszítővasat.

Gondosan ügyelve rá, hogy minél kisebb zajt csapjanak, lehajtottak a hegyről, és leérve a síkra, északnak fordultak a főutcán, a fűrészmalom irányába, kifelé a városból. Senkit se láttak, mégis, amikor irányt változtattak, mögülük, a csillagfényes sötétségből, fütty hallatszott. Elhagyták a fűrészmalmot és a kórházat, és jó iramban futottak egy negyed mérföldet. Aztán megfordultak, és visszaindultak az úton, amit csak az imént tettek meg. Alig haladtak száz métert, amikor csaknem beleütköztek öt sebesen lépkedő férfiba. Mindegyikük menetfelszerelés alatt görnyedt. Egyikük megállította Felhő vezetékkutyáját, és a többiek is köréje gyülekeztek.

- Nem találkozotok egy ellenkező irányba haladó szánnal?

- Nem - válaszolt Felhő. - Te vagy az, Bill?

- A fene egye meg! - kiáltott fel Bill Saltman őszinte meglepetésében. - Felhő!

- Mit keresel te erre éjnek évadján? - érdeklődött Felhő. - Sétálgatsz?

Még mielőtt Bill Saltman válaszolhatott volna, hét rohanó férfi csatlakozott a csoporthoz. Ezeket még többen követték, és a lábak alatt megcsikorduló hó jelezte, hogy nemsokára mások is érkeznek.

- A barátaid kicsodák? - kérdezte Felhő. - Hová lesz a séta?

Saltman pipára gyújtott, és nem válaszolt. A csel nagyon is átlátszó volt, nem lehetett félreérteni. A gyufa lángja azért kellett, hogy fényénél megnézhesse a szánt. Felhő észrevette, hogy valamennyi szempár a kábelre és a feszítővasra szegeződik. És akkor kialudt a gyufa.

- Valami pletykát hallottam... csak szóbeszéd az egész - motyogta Saltman ügyetlenül titkolózva.

- Bevehetnétek minket is Dagival - mondta Felhő.

Valaki a hátul állók közül gúnyosan felvihogott.

- *Ti* hova indultatok? - kérdezte Saltman.

- Ki vagy te? - szegült szembe vele Felhő. - Közbiztonsági bizottmány?

- Csak éppen érdeklődtem, csak érdeklődtem - felelte Saltman.

- De még mennyire, hogy érdeklődünk! - kiáltott közbe egy másik hang a sötétségből.

- Kíváncsi vagyok, melyikünk van hülyébb helyzetben? - szúrta közbe Dagi.

A tömeg idegesen felnevetett.

- Gyerünk, Dagi, induljunk tovább - mondta Felhő, és a kutyák közé csapott.

A tömeg fölzárkózott, és elindult utánuk.

- Nem vagytok ti valami tévedésben? - gúnyolódott velük Dagi. - Mikor találkoztunk, még mentetek, most meg jöttök, pedig nem voltatok sehol. Elvesztettétek a térképet?

- Eredj a pokolba - nyájaskodott Saltman. - Akkor megyünk, akkor jövünk, amikor nekünk tetszik. És nem használunk térképet.

Elöl Felhő, Dagi hátul, a szán végigsiklott a főutcán, vagy hatvan ember kíséretében, akik mind menetfelszerelést vittek a hátukon. Hajnali három volt.

Félóra múlva újra a hegyen voltak, a kutyákról újra lekerült a szerszám, és a ház ajtajában hatvan ember ácsorgott mogorván.

- Jó éjszakát, fiúk - szólt oda nekik Felhő, és behúzta maga mögött az ajtót.

Öt perc múlva már a gyertyát is elfűjták, de még egy félóra sem telt el, és Dagi és Felhő csendben fölkeltek, és a sötétben újra nekiálltak felszerszámozni a kutyákat.

- Helló, Felhő! - szólt Saltman, és közelebb lépett, annyira, hogy alakja kivált a sötétből.

- Látom, nem tudlak lerázni, Bill - válaszolta Felhő vígan. - Hol vannak a barátaid?

- Elmentek inni egyet. Engem itt hagytak, hogy tartsam rajtad a szememet, és én tartom is. Mi van itt a levegőben, Felhő? Úgyse tudsz lerázni minket, úgyhogy akár be is vehetnél. Mindannyian a barátaid vagyunk. Te is tudod.

- Van, amikor az ember beveheti a barátait, van, amikor nem - tért ki Felhő a válasz elől. - És ez itt, Bill, az az eset, amikor nem veheti be. Úgyhogy jobb, ha te is inkább elmész aludni. Jó éjszakát.

- Nem lesz itt semmiféle jó éjszaka, Felhő. Nem ismeresz te minket. Tőlünk nem szabadulsz.

Felhő sóhajtott.

- Hát, Bill, csak csináld, ha olyan nagyon akarod. Gyere, Dagi, nem ácsoroghatunk itt tovább.

Mikor a szán elindult, Saltman éleset fűttengett, és utánuk eredt. A domboldalról és a síkságról sorra érkeztek a válaszfűttyök az őrszemektől. Dagi a szánon ült, Felhő és Saltman pedig egymás mellett baktattak.

- Ide figyelj, Bill - szólalt meg Felhő. - Teszek neked egy ajánlatot. Nem akarsz egyedül beszállni ebbe a dologba?

Saltman nem habozott a válasszal.

- És ejtsem az egész bandát? Nem, uram. Valamennyien beszállunk.

- Akkor te leszel az első! - kiáltotta el magát Felhő, oldalt ugrott, és hirtelen mozdulatával az út menti mély hóba taszította Saltmant.

Dagi a kutyák közé vágott, és délnek rántotta a szánt, arra az útra, amely Dawson szélén, a lankán elszórt házak között vezetett. Saltman és Felhő összecsimpaszkodva henteregtek a hóban. Felhő előnyösebb helyzetben volt, de Saltman huszonöt kilónyi, utakon edzett

izommal volt nehezebb nála, és minduntalan fölébe kerekedett. Időnként sikerült ellenfelét két vállra fektetnie, ilyenkor Felhő nyugodtan feküdt, és pihent. De akárhányszor Saltman megpróbált felemelkedni, hogy elmenjen, Felhő utánanyúlt, belekapaszkodott, aminek mindig újabb összeakaszkodás, birkózás lett a vége.

- Nem szabadulsz - lihegett Saltman tíz perc múlva, míg Felhő mellére telepedett lovaglósülésben. - Mindig legyűrlek.

- Pont ez a célom - lihegte válaszképpen Felhő. - Mit gondolsz, Dagi közben meddig jut?

Saltman vad kísérletet tett arra, hogy kiszabadítsa magát, de kudarcot vallott. Felhő megragadta a bokáját, és Saltman arcra bukott. A hegy lábától izgatott, sürgető füttyök hallatszottak. Saltman felült, és éleset füttyentett válaszképpen, de ekkor Felhő megragadta, hátára hengerítette, rátelepedett a mellére, rátérdelt a felső karjára, kezével pedig Saltman vállát szorította a hóba. Saltman társai ebben a helyzetben találtak rá. Felhő nevetett, és felkelt.

- Szép jó estét, fiúk - és megindult lefelé a hegyről, sarkában a hatvan bőszi, vadul elszánt aranyásóval.

Észak felé fordult, elhagyta a fűrészmalmost, a kórházat, itt rátért a folyó jegén vezető csapásra, ezen elment egész a Szarvasirha-hegy lábánál emelkedő meredek sziklafalig. Megkerülte az indián falut, lement a Szarvasirha-patak torkolatáig, és itt szembefordult üldözőivel.

- Elegem van belőletek - mondta, jól tette, hogy dühös.

- Remélem, nem erőltetted túl magad? - tudakolta Saltman udvariasan.

- Dehogy, dehogy - morogta Felhő, még jobban adva a dühöngőt, miközben átvágott közöttük, és visszaindult Dawson felé. Kétszer is megpróbált átkelni a folyó járatlan jégtorlaszain, azok hatvanan még mindig eltökélten a nyomában, de mind a kétszer feladta, és visszatért a dawsoni partra. Végigcammogott a főutcán, átkelt a Klondike jegén Klondike Citybe, aztán vissza Dawsonba. Reggel nyolckor, amikor szürkült már az ég alja, az egész társaságot elvezette Slavovitch vendéglőjébe, ahol ugyancsak kelendők lettek az asztalok.

- Jó éjszakát, uraim - mondta, aztán kifizette a számlát, és elindult felfelé a hegyre. A reggeli fényben már nem követték, hanem megelégedtek azzal, hogy figyelték, amíg föl nem ért a házig.

Felhő két napig őgyelgett a városban, és minden léptét éberrel ügyelték. Dagi, szánostul, kutyástul, eltűnt. Se azok, akik a Yukonon érkeztek, akár lentről, akár fentről, se azok, akik Bonanzából, Eldorádóból vagy Klondike-ből jöttek, nem látták semerre. Maradt tehát Felhő, aki előbb-utóbb egészen biztosan megpróbált kapcsolatot teremteni társával; Felhő került az érdeklődés középpontjába. Második este nem hagyta el a házat, a sötétség beálltával eloltotta a lámpát, és beállította az órát hajnali kettőre. A kint vigyázó őr hallotta csöngeni az órát, ezért mikor félóra múlva Felhő kilépett a házból, nem hatvan ember várakozott rá, hanem legalább háromszáz. Lobogó sarki fény világította be a tájat, és Felhő hatalmas kíséretével levonult a városba, és belépett a Jávorszarvasba. A termet azonnal zsúfolásig megtöltötte az izgatott és felbosszantott tömeg. Mind italt rendelt, és négy kimerítő órán át figyelték Felhő és öreg barátja, Breck romipartiját. Reggel hat óra után Felhő, anélkül, hogy bárkit is megismert vagy figyelemre méltatott volna, komor, gyűlölködő ábrázattal távozott a Jávorszarvasból, és végigment a főutcán. Háromszázan követték rendezetlen sorokban, és csúfondárosan kiáltoztak utána.

- Jó éjszakát, emberek - szólt hozzájuk keserűen Felhő a Yukon-parton, ahol az út lejtteni kezdett. - Most megreggelizem, aztán lefekszem.

Azok háromezren kiáltották, hogy vele maradnak, és követték is át a befagyott folyón, a Tra-La-La felé vezető úton. Hétkor reggel felvezette a csapatot a cikcakkos ösvényen, keresztül a lejtőn, amely Dwight Sanderson házához vezetett. A pergamenpapír ablakon át gyertyafény derengett, és a kéményből füst kunkorgott elő. Dagi kitárta az ajtót.

- Kerülj beljebb, Felhő - üdvözölte. - Kész a reggeli. A barátaid kicsodák?

Felhő a küszöbön hátrafordult. - Jó éjszakát, uraim. Remélem, jól szórakoztak!

- Állj meg egy percre, Felhő! - kiáltott utána Bill Saltman csalódott hangon. - Beszélni akarok veled.

- Csak rajta - válaszolt Felhő szívélyesen.

- Azt mondd meg: miért fizettél huszonötezret az öreg Sandersonnak?

- Bill, ez rosszul esik nekem - felelte Felhő. - Az ember feljön ide a nyaralójába, és akkor jössz te meg a bandád, és keresztkérdéseket tesztel fel az embernek, amikor pedig én csak békére, nyugalomra és reggelire vágyom. Mi másért vesz az ember vidéken házat, mint hogy békét és nyugalmat találjon?

- Nem válaszoltál a kérdésekre - ragaszkodott a témához Bill Saltman.

- És nem is fogok, Bill. Ez szigorúan az én magánügyem Dwight Sandersonnal. Még valamire kíváncsi vagy?

- És a feszítővas meg az acélhuzal, ami a szánodon volt a múltkor éjjel?

- Ahhoz neked az égadta világon semmi közöd nincs, Bill.

Az ajtó becsukódott, és a háromszáz ember tanácstalanul zúgolódó csoportokba oszlott.

- Te, Saltman - szólalt meg egyikük -, azt mondtad, hogy vezetni fogsz minket.

- Én? Egy szóval se - válaszolt Saltman mogorván. - Azt mondtam, hogy majd Felhő elvezet minket.

- És most mi van?

- Én se tudok többet, mint ti. Mindannyian tudjuk, hogy Felhőnek valahol van valamije. Másképp miért fizetett volna huszonötezret Sandersonnak? Hogy nem ezért a rühes földdarabért, az az egy biztos.

- És most mit csinálunk? - kérdezte valaki lesújtva.

- Én elmegyek reggelizni - jelentette be Vadvíz Charley vidáman. - Ez alkalommal zsákutcába vezetnél minket, Bill.

- Mondtam már, hogy én nem - tiltakozott Saltman. - Felhő vezetett minket. És akárhogyan is, de mi van azzal a huszonötezerrel?

Fél kilenckor, mikor már egészen kivilágosodott, Dagi óvatosan kinyitotta az ajtót, és kikukucskált a résen.

- A mindenit! - kiáltott fel. - Ezek mind visszabandukoltak Dawsonba. Azt hittem, letáboroznak itt.

- Nyugalom. Visszasomfordálnak ezek még - nyugtatta Felhő. - Ha jól gyanítom, fél Dawson itt lesz, még mielőtt elkészülnénk. Na gyere, segíts. Dolgunk van.

Egy óra múlva szemügyre vették fáradozásuk eredményét: egy csörlőt a kunyhó sarkában, rajta végtelen kötél, amely megkerülve két görgőt, visszatért önmagába.

Felhő minden erőfeszítés nélkül tudta hajtani a csörlőt, a kötél pedig csikorgott és nyekergett.

- Most menj ki, Dag, és hallgasd meg kintről, hogy hangzik.

Dag a csukott ajtó előtt hallgatózva terhet vontató csörlő hangját hallotta, és azon kapta magát, hogy önkéntelenül is a tárna mélységét találgatja, ahonnan a terhet felvontatják. Most szünet következett, és Dag lelki szemeivel szinte látta, amint a vödör nekiverődik a csörlőnek. Aztán hallotta, hogy gyorsan eresztik lefelé a vödröt, és a tompa puffanást, ahogy a vödör a tárna fenekébe ütközve hirtelen megállapodik. Örömtől ragyogva kitérte az ajtót.

- Majdnem bedűltem én is! - kiáltotta. - Most mi jön?

Most az következett, hogy egy tucat szánrakomány sziklát hordtak a házba. És még sok minden egyéb is következett ezen a rendkívül zsúfolt napon.

- Vidd át a kutyákat ma este Dawsonba - igazította el Dagat Felhő vacsora után. - Hagyd őket Brecknél. Majd ő vigyáz rájuk. Figyelni fogják, hogy mit csinálsz, úgy, hogy Brecket kérd meg, hogy menjen el az A. & C. áruházba, és vásárolja meg tőlük az egész robbanóanyagukat - úgy sincs több, mint pár száz kiló raktáron. Még arra is kérd meg Brecket, hogy rendeljen a kovácsnál fél tucat kemény fejű sziklafurdancot. És add meg Brecknek ennek a teleknek a helyszínrajzát, hogy holnap bejegyeztethesse az Aranyügyi Kormánybiztosságon. És végül tíz órakor legyél a főutcán, és figyeld, hogy mi történik.

Aznapi este Dag a főutcán lődörögve, pontosan tudatában a sok kíváncsi szemnek, fülét hegyezve, távolról halk robbanást hallott. Harminc másodperc múlva hallatszott a következő, ez már elég erős volt ahhoz, hogy más járókelők figyelmét is felkeltse. Aztán jött a harmadik, és ez már olyan nagy volt, hogy megcsörrentek az ablakok, és mindenki az utcára rohant.

- Öröm volt nézni, hogy megrázta őket - hírnökölte Dag kifulladásra, mikor egy óra múlva megérkezett a kunyhóba. Megragadta Felhő kezét. - Ezt látnod kellett volna. Rúgtál te már hangyabolyba? Hát Dawson most pont olyan. A főutca zúgott és nyüzsgött, mikor végighajtottam rajta. Holnap már nem lehet látni Tra-La-Lát az emberektől. Ha egypáran nem kapaszkodnak máris fölfelé, akkor nem ismerem az aranyásokat.

Dag kipiszkálta a mohatömítést a gerendák közül, és kémlelőnyílásokat csinált a kunyhó falán minden irányba. Aztán elfújta a gyertyát.

- Most - suttogta egy félóra múlva.

Felhő lassan tekert egyet a csörlőn, hosszú szünetet tartott, aztán egy homokkal rakott bádogvödör után nyúlt, és az előző nap behordott kőhalomhoz súrolva megcsikordította. Cigarettára gyújtott, de úgy, hogy a gyufa lángját tenyerébe rejtette.

- Hárman vannak - suttogta Dag. - Kár, hogy nem látod őket. Te, amikor a vödörrel azt a zajt csaptad, te, hát ezek beleremegtek. Az egyik most az ablakhoz ment, és megpróbál belesni.

- Ezt rendszeresen kell csinálnunk - súgta Felhő. - Negyedóránként felhúzzunk egy vödörrel. És közben...

Zsákba göngyölt reszelőjét végighúzta az egyik kövön.

- Gyönyörű, gyönyörű - vonyított fel Dagi nagy kéjjel. A kémlelőnyílástól hangtalanul odakúszott Felhőhöz. - Összedugták a fejüket. Szinte hallom, mit beszélnek.

És ettől kezdve hajnali négyig negyedóránként felhúzták a nyikorgó, magában forgó csörlőn a semmit. Akkor aztán látogatóik eltávoztak, és Felhő meg Dagi lefeküdtek aludni.

A nappali világosságnál Dagi szemügre vette a lábnyomokat.

- Az egyik Hosszú Bill Saltman volt - állapította meg. - Ide nézz, mekkora ez a lábnyom.

Felhő a folyó felé nézett.

- Készülj fel vendégek fogadására. Ketten most jönnek át a jégen.

- Hű! Azt várd ki, amíg Breck bejelenti az igényét kilenckor. Ezresével fognak átjönni a jégen.

- És minden anyaszülte az aranyérre fogja fenni a fogát - nevetett Felhő. - Végre meglelték a klondike-i aranymezők szívét.

Dagi, aki felkapaszkodott egy meredek szikla tetejére, fél szemét behunyva vizsgálta a szelvényt, amit kihasítottak maguknak.

- Hát ez tényleg úgy fest, mint egy telér - mondta. - Egy szakértő még azt is meg tudná állapítani, hogyan folytatódik tovább a hó alatt. Ennek mindenki be fog dőlni. Az elejét beborítja az a földomlás, de látod azokat a kibukkanó rétegeket? Fent olyan, mint a valódi, csak éppen nem az.

Mikor az a két ember, aki az előbb átkelt a jégen, felmászott a cikcakkos ösvényen, a kunyhót zárva találták. Bill Saltman, aki az élen jött, csendesen az ajtót hoz lopózott, hallgatózott, aztán odaintette Vadvíz Charleyt is. Bentről nehéz terhet húzó csörlő nyikorgása hallatszott. Várakoztak egy keveset, aztán hallották, hogyan eresztik lefelé a vödört, és hogy a vödör hozzáverődik a közethez. Egy óra alatt ez négyszer ismétlődött. Akkor Vadvíz bekopogott az ajtón. Fentről titokzatos eredetű neszek hallatszottak, aztán csend lett, aztán újabb titokzatos neszeket hallottak, és öt perc múlva Felhő lihegve kinyitotta az ajtót, de csak néhány centire, és kikémlelt. Arca és inge köporral volt borítva. Gyanúsan szívélyesen üdvözölte őket.

- Várjatok egy percre - tette hozzá. - Mindjárt jövök.

Kesztyűt húzott, kibújt a résen, és ott állt látogatói előtt, kinn a hóban. Éles szemmel azonnal észrevették, hogy inge a vállán fakó a portól, és hogy munkanadrágja térdéről csak sietve, felületesen tisztította le a sarat.

- Minek köszönhetem a korai látogatást? - kérdezte. - Mi szél hozott erre? Vadászni mentek?

- Már rá is akadtunk a vadra, Felhő - mondta bizalmasan Vadvíz. - Most már akár magad is elmondhatod. Van itt neked valamid.

- Ha megint tojáshoz keresel, akkor... - kezdte Felhő.

- Hagyd ezt, Felhő. Üzletről beszélj.

- Szóval telket akarsz venni idefönn? - fecsegett tovább Felhő. - Lesz itt egypár kitűnő házhely, de egyelőre nem eladó. Még nem parcelláztuk fel a területet. Nézz fel erre a jövő héten, Vadvíz, és ha békét és nyugalmat akarsz, és tényleg fel akarsz költözni ide, mutatok majd egypár kiváló házhelyet. Jövő hétre már meglesz a parcellázás. Viszlát. Szívesen beinvitálnálak titeket, de Dagi... hát ti is tudjátok, milyen. Ismerhetitek, milyen különös. Azt

mondja, azért jött ide hogy békét és nyugalmat találjon, és most alszik. És én a világért sem akarnám felébreszteni.

Amíg búcsúzkodott, melegen rázta a kezüket. Beszélt, rázta a kezüket, közben belépett a házba, és behúzta maga mögött az ajtót.

Azok egymásra néztek, és jelentőségteljesen bólintottak.

- Láttad a nadrágja térdét? - suttogta Saltman rekedten.

- Persze. És a vállát. Aknában csúszkált. - Beszéd közben Vadvíz szeme végigsiklott a hóval borított hasadékon, amíg valami olyat nem pillantott meg, hogy fűttenie kellett. - Nézz csak oda, Bill. Látod? Mi az, ha nem egy kutatóakna? Nézz csak végig rajta: jól látszik, hol taposták le a havat. Ha az ott a szélén nem peremkőzet, akkor én még nem láttam peremkőzetet. Ez telér, és kész.

- És azt nézd meg, mekkora! - kiáltott Saltman. - Ezeknek aztán van itt valamijük.

- Nézz csak le oda a hegyomlásra - látod azokat a sziklákat, amik kiállnak belőle? A hegyomlás mögött van a telér szája.

- És most vess egy pillantást a jégre - javasolta Saltman. - Legalább fél Dawson, nem gondolod?

Vadvíz odanézett, és látta, hogy a csapás feketélik a néptől egészen a távoli dawsoni partig, ahonnan szakadatlan sorban tovább özönlöttek az emberek.

- Mielőtt ideérnek, én azért még belepislantok egyet abba a kutatóaknába - mondta, hátat fordított, és gyors léptekkel megindult felfelé a hasadékban.

De kivágódott a kunyhó ajtaja, és kilépett rajta két lakója.

- Hé! - kiáltott Felhő. - Hova mész?

- Kiválasztok magamnak egy telket! - kiáltotta vissza Vadvíz. - Nézz le a folyóra. Egész Dawson idetart, hogy telket vegyen, de mi megelőzzük őket a válogatásban. Igaz, Bill?

- Naná - helyeselt Saltman. - Úgy fest a dolog, hogy ugyancsak kapós lesz a telek ebben a villanegyedben.

- Amerre te mész, arra nincs eladó telek - felelte Felhő. - Jobb felé és arra a sziklák felé még van szabad házhely. Ez a szelvény, a folyótól a tetőig, már le van foglalva. Úgyhogy fordulj vissza.

- Mi is azt a helyet szemeltük ki - vitázott Saltman.

- Nem számít - mondta élesen Felhő.

- És az ellen van valami kifogásod, hogy erre sétálgatok? - kötözködött tovább Saltman.

- Határozottan. Kissé unom már az állandó sétálásodat. Gyere le onnan.

- Ott sétálok, ahol kedvem tartja - vetette oda Saltman. - Gyere, Vadvíz.

- Figyelmeztetek benneteket, hogy az magánterület - volt Felhő utolsó szava.

- Csigavér, mi csak sétálgatunk - felelte erre vidáman Saltman, hátat fordított, és megindult fölfelé.

- Hé! Állj meg, Bill, vagy kilyukasztalak! - mennydörögte Dagi, és két Colt negyvennégyest fogott rájuk. - Még egy lépés, és tizenegy lyukat ütök abba a rohadt, büdös irhátokba. Értem?

Saltman döbbsen megállt.

- Megértette - sűgta Dagi Felhőnek. - Ha továbbmegy, jól nézek ki. Nem lőhetek bele. Most mit csináljak?

Saltman maga jött segítségére.

- Nézd, Dagi, hallgass az okos szóra - kérlelte.

- Gyere le, akkor majd beszélünk okosan - fojtotta belé a szót Dagi.

És még mindig okosan beszéltek, mikor a menet eleje felbukkant a cikcakkos ösvényen, és feljűk tartott.

- Nem beszélhetsz illetéktelen behatolásra, ha valaki telket néz egy városban - vitatkozott Vadvíz, de Dagi így vágott vissza:

- Városban is van magánterület, és ez itt az. Erről van szó. És most újra elmondom neked: az ott nem eladó.

- Most meg kell egy kicsit biztatnunk a dolgot - sűgta Felhő Daginak. - Mert ha ezek itt elszabadulnak...

- Ha azt hiszed, hogy ezeket vissza lehet tartani, akkor kötélből vannak az idegeid - morogta vissza Dagi. - Már legalább kétezren vannak, és még jönnek. Minden pillanatban áttörhetik azt a vonalat.

Az első a repedés széléig rohantak, ahol Dagi feltartóztatta őket. A tömeggel együtt érkezett egy fél tucat lovas csendőr is egy tiszttel. Felhő fojtott hangon beszélt a tiszthez.

- Dawsonból még mindig özönlik a nép - mondta. - Nemsokára ötezren lesznek. A baj majd akkor kezdődik, ha elkezdik lefoglalni a parcellákat. Ezeket a parcellákat ma reggel lefoglalták, és most már nem lehet velük szabadon rendelkezni.

- Rendben - mondta a hadnagy. - Összeszedem az embereimet. Itt nem lehet semmiféle rendzavarás, és nem is lesz. De jobb lenne, ha maga is szólna hozzájuk.

- Itt valami tévedés lesz, fiúk - kezdte Felhő emelt hangon. - Még nem vagyunk készen az árusításra. Még nincsenek kijelölve az utcák. Jövő héten nyitjuk meg ünnepélyesen a vásárt.

Tűrelmetlenség és felháborodás kitörő hangzavara szakította félbe szavait.

- Nem házhelyet akarunk! - kiáltotta egy fiatal aranyásó. - Minket nem az érdekel, ami a föld fölött van. Azért jöttünk, ami a föld alatt van.

- Hogy mi van a föld alatt, azt nem tudjuk - válaszolta Felhő. - Csak azt tudjuk, hogy idefönn remek házhelyek vannak.

- Úgy ám - erősítette Dagi is. - Remek a kilátás, és isteni nyugalom van. Ezrével jönnek ide azok, akik szeretik. Itt van az egész Yukon-medencében a legnépszerűbb magány.

Újra türelmetlen kiáltozás hallatszott, és Saltman, aki mostanáig a későbbben érkezőkkel tárgyalt, előrelépett.

- Azért jöttük, hogy szelvényt foglaljunk - kezdte. - Tudjuk jól, hogy mit csináltál: bejegyeztettél egy sor szelvényt, és ezzel kettévágtad az egész várost a földomlás és a kanyon vonalában. Csakhogy rosszul számítottál. Két bejegyzés egyszerűen hamisítvány. Ki az Seth Bierce? Még soha senki nem hallott róla. És van egy bejegyzés Harry Maxwell néven is. Harry Maxwell nincs itt. Lent van Seattle-ben. Még tavaly ősszel lement. Ez a két szelvény újrafoglalható.

- Úgy gondolom, hogy képviselhetem őt, nem? - érdeklődött Felhő.

- Azt már nem - válaszolta Saltman. - Ha van meghatalmazásod, mutasd. De akárhogy is van, ez a két szelvény szabad. Gyerünk, emberek!

Saltman átlépte a vonalat, és épp hátrafordult, hogy biztassa a mögötte állókat, amikor a hadnagy hangja megállította az előrelendülő hullámot.

- Állj! Maga is tudja, hogy nem teheti.

- Nem-e? - mondta Bill Saltman. - A törvény azt mondja, hogy a hamis bejegyzés újfoglalható. Nem igaz?

- Úgy van, Bill! Ne hagyd magad! - ujjongott a tömeg a vonal másik, biztonságos oldalán.

- Ez a törvény, vagy nem? - erőszakoskodott a hadnaggal Saltman.

- Lehet, hogy ez a törvény - hangzott a magabiztos válasz -, de én nem engedek egy ötezres tömeget nekirohanni két szelvénynek. Abból lázadás lenne, és mi azért vagyunk itt, hogy ne legyen lázadás. Itt, most, ezen a helyen az Északnyugati Lovascsendőrség a törvény. Aki átlépi a vonalat, lelövöm. Saltman, lépjen vissza.

Saltman vonakodva engedelmeskedett. De a szétszóródott tömegben baljós nyugalanság kezdett eluralkodni. Felhőnek a hideg futkározott a hátán, de felállt.

- Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Ha ragaszkodtok hozzá, eladok nektek két házhelyet, száz dollárért darabját, és aztán, ha megvolt a felmérés, kisorsoljuk a többit. - Felemelt kézzel lecsillapította a kitörni készülő felháborodást. - Senki se mozduljon. Ha megindultok, százakat fognak letaszítani a szikláról. A helyzet veszélyes.

- Akkor se fogod elsikkasztani - hallatszott egy hang. - Nem házhelyet akarunk. Újfoglalni akarunk.

- De hiszen csak két vitás telek van - érvelt Felhő. - Ha azt a kettőt újfoglalják, mi lesz azokkal, akiknek nem jutott?

Inge ujjával megtörölte homlokát, mire azonnal egy újabb hang kiáltott:

- Engedj be minket; jusson mindenkinek egyenlően!

Akik helyeslően üvöltöttek, nem vették észre, hogy ezt a javaslatot Breck tett, akivel Felhő megbeszélte, hogy akkor kiáltson közben, amikor ő megtörüli a homlokát.

- Ne vacakolj már annyit, hanem csinálj részvénytársaságot az egész városból - folytatta Breck. - És add hozzá a bányajogokat is.

- De a bányajognak semmi értelme, mondtam már - tiltakozott Felhő.

- Akkor is. Majd mi kipróbáljuk.

- Hát ha kényszerítetek... - mondta Felhő. - Bárcsak maradtatok volna a folyó másik partján.

A tömeg hatalmas ordítással egyezett bele, és majdnem magával sodorta Felhőt. De Saltman és mások, akik az első sorokban álltak, akadékoskodtak.

- Bill Saltman meg Vadvíz nem akarják, hogy ti is benne legyetek - tájékoztatta Felhő a tömeget. - Most ki a sikkasztó, mi?

Saltman és Vadvíz azonnal elvesztette minden népszerűségét.

- És most hogyan csináljuk? - kérdezte Felhő. - Dagit és engem megillet az ellenőrző többség, mi fedeztük fel a helyet.

- Helyes! - kiáltották sokan. - Úgy igazságos. - A részvények háromötöde lesz a miénk, köztetek pedig szétosztjuk a maradék kétötödöt - mondta Felhő. - És fizetni fogtok a részvényekért.

- Tíz cent egy dollár! - kiáltotta valaki.

- Tíz cent egy dollár, ez kezdéshez elég lesz. Ti megveszitek a részvények kétötödét, ha darabja száz dollár, akkor fizettek egyért tíz dollárt. Ennél olcsóbban nem adhatom. Körülbelül ötezren vagytok, ami ötezer részvényt jelent - Felhő fennhangon számolt. - És ötezer az kétötöde a tizenkétezer-ötszáznak. Ezért tehát a Tra-La-La Város Részvénytársaság alaptőkéje egymillió-kétszázötvenezer dollár, mivel tizenkétezer-ötszáz részvény van, darabja száz dollárért, amiből ötezret ti vesztek meg, emberek, egyenként tíz dollárért. És most már nem érdekel, hogy tetszik-e ez így nektek, vagy nem. És valamennyiőtöket tanúnak hívlak, hogy akaratom ellenére ti kényszerítetek.

A tömeg jóváhagyásával bizottságot választottak, hogy hamarjában összeüssék a Tra-La-La Város Részvénytársaságot. Azt a javaslatot, hogy majd holnap Dawsonban kiosztják a részvényeket, elvetették, attól tartván, hogy akkor Dawsonnak az a része is jelentkezne részvényért, amely nem is vett részt a menetelésben, így tehát a bizottság a hegyomlás lábánál, a jégen rakott tűz mellett, minden aranyásónak az aranyban lefizetett és a Dawsonból hozatott tizenkét aranymérleg egyikén annak rendje-módja szerint lemért tíz dollárja ellenében nyugtát adott.

Hajnakra befejezték a munkát, és Tra-La-La elnéptelenedett. Csak Dagi és Felhő vacsorázott a kunyhóban, és közben a négyezer-nyolcszázhetvennégy részvényes listáját olvasgatták, és a negyvennyolcezer-hétszáznegyven dollárt tartalmazó zsákokat nézegették nagyokat kuncogva.

- De a nagya még hátra van - aggodalmaskodott Dagi.

- El fog jönni - nyugtatta meg Felhő magabiztosan. - Született hazardjátékos. Mihelyst Breck megsúgja neki a tippet, nincs, ami visszatartsa.

Egy óra múlva kopogtattak az ajtón, és Vadvíz lépett be rajta Saltmannel. Sebesen pásztázó szemük a gondosan letakargatott csörlőn állapodott meg.

- Mi van akkor, ha teszem azt, én akarok venni még ezerkétszáz részvényt? - vitázott Vadvíz félóra múlva. - Az a ma eladott ötezerrel együtt is még csak hatezer-kétszáz részvény. Neked meg Daginak pedig hatezer-háromszáz részvényetek van. Még mindig tiétek lenne az ellenőrző pakett.

- Mit akarsz csinálni annyi telekkel? - érdeklődött Dagi.

- Azt te jobban tudod nálam - replikázott Vadvíz. - És köztünk maradjon - a pokróccal letakart csörlőre nézett -, igazán jóképű kis városka ez itt.

- De Bill is akar venni még - húzódozott Felhő. - És mi igazán nem adhatunk el többet ötszáznál.

- Te mennyit akarsz befektetni? - kérdezte Vadvíz Saltmantól.

- Ötezret. Többet nem tudtam összekaparni.

- Vadvíz - folytatta Felhő kelletlenül húzódozva -, ha nem ismernék olyan jól, nem adnék el neked egyetlen megveszekedett kötvényt se. Dagi meg én igazán nem adhatunk el többet, mint ötszáz darabot, azt is csak ötven dollárért darabját. Ez az utolsó szavam, és ha nem tetszik, akkor jó éjszakát. Bill megkap belőle százat, te pedig megkaphatod a fennmaradó négyszázat.

Másnap kitört Dawsonban a nevetés. Már egész korán kezdődött, alighogy megvirradt. Felhő egy hirdetőmenyt szegezett ki az A. & C. áruház melletti hirdetőtáblára. Emberek álltak körül, olvasták és átkuncogtak a válla felett, mielőtt még beverte volna az utolsó szöveget. Hamarosan százan tolakodtak a tábla körül, többségük nem is tudott elég közel férkőzni ahhoz, hogy elolvassa. Akkor közfelkiáltással kikiáltót választottak, és attól kezdve aznap még nagyon sok embert jelöltek ki a többiek, hogy olvassa hangosan a hirdetőmenyt, amit Felhő Bellew szegezett ki. Sokan többször is végighallgatták a felolvasást, hogy megjegyezzenek a jó zsíros tételeket, melyek a következő sorrendben követték egymást:

A Tra-La-La Város Részvénytársaság ezen hirdetőtábláján közli évi rendes elszámolását. Ez az első és utolsó.

Bevételek és kiadások

4874 részvény, à \$ 10,00	\$ 48 740,00
Dwight Sandersonnak, Tra-La-La városának helyéért	\$ 10 000,00
Egyéb alkalmi kiadások, nevezetesen: puskapor, fűrók, csörlő, okmánybélyeg stb.	\$ 1 000,00
Dawson város kórházának	\$ 37 740,00
Összesen	\$ 48 740,00

(Bármely részvénytulajdonos, aki nem ért egyet azzal, hogy tíz dollárját a dawsoni kórháznak adományoztuk, visszakaphatja pénzét, ha kérvénnyel fordul ez ügyben Vadvíz Charleyhoz, vagy ha ez nem jár sikerrel, úgy forduljon kérvényével Felhő Bellew-hoz.)

Bill Saltmantól 100 darab külön vásárolt részvényért, à \$ 50,00	\$ 5 000,00
Vadvíz Charleytól 400 darab külön vásárolt részvényért, à \$ 50,00	\$ 20 000,00
Összesen	\$ 25 000,00
Bill Saltmannek a menetelés elindításában kifejtett önkéntes munkájáért	\$ 5 000,00
Dawson város kórházának	\$ 3 000,00
Felhő Bellew-nak és Dagadt Jacknek a tojásügyletből származó anyagi és erkölcsi tartozás fejében	\$ 17 000,00
Összesen	\$ 25 000,00

(Elszámolással tartozik a cég még a fennmaradó 7126 részvény sorsáról, melyek Felhő Bellew és Dagadt Jack tulajdonát képezik, és értékük *nulla*. Ezen részvények kérésre bérmentve átadatnak bármely lakosnak, aki lakhelyét át kívánja helyezni Tra-La-La városának nyugodt magányába.)

(Megjegyzés: Tra-La-La városában nyugalom és magány folyamatosan garantálva.)

Felhő Bellew, elnök

Dagadt Jack, titkár

XI. fejezet

MINDEN ASSZONYOK LEGCSODÁLATOSABBIKA

Felhő megfordította gőzölgő, pálcára tűzött mokasszinját a tábortűz előtt.

- Holnapig pihennünk kell, és a kutyáknak is mokasszinokat kell készítenünk - állapította meg. - Ez a fagyott hó teljesen kikészíti a lábukat.

- Valahogy mégiscsak arrább kellene mennünk - ellenkezett Dagi. - Ahhoz nem elég a kajánk, hogy visszaforduljunk vele, és most már sürgősen meg kell találnunk azt a keribucsapást vagy azokat a „fehér indiánokat”, különben a kutyáinkat fogjuk enni, akár kisebesedik a lábuk, akár nem. Különben is, ki látott már valaha fehér indiánt? Mendemonda az egész. Egyáltalán, hogy lehet egy indián fehér? Felhő, holnap odább kell állnunk. Egy fia vad nincs ebben az egész országban. Te is tudod, hogy már egy hete nem láttunk egyetlen nyúlnyomot se. Ki kell jutnunk erről a halott vidékről valami olyan helyre, ahol egy kis hús is szaladgál.

- Egynapi pihenő után, mokasszinos lábbal annál jobban fogják bírni - nyugtatta Felhő. - Ha egyszer valamelyik alacsony hegyháton leszünk, majd nézz körül a környéken. Most már minden órában kiérhetünk a síkságra. Azt mondta La Perle, erre keressük.

- Ugyan! Annak már tíz éve, hogy La Perle erre járt, és különben is félőrült volt az éhségtől, és azt se tudta, hogy mit látott, mit se. Maga mondta, hogy ő fehér indiánokat nem is látott soha - az az egész az Anton meséje volt, ő pedig beadta a kulcsot még két évvel azelőtt, hogy te meg én idejöttünk északra. De azért holnap körülnézek. Hátha találok egy jávorszarvast. Na, most pedig tegyük el magunkat holnapra, rendben?

A délelőttöt Felhő a táborban töltötte, varrogatta a kutyamokasszinokat, és a hámokat javította. Délben ebédet főzött két személyre, megette a maga részét, és várni kezdte Dagit. Egy óra múlva felcsatolta hótalpait, és megindult társa nyomain. A nyomok a folyómederben vezettek, keresztül egy szűk kanyonon, amely hirtelen jávorszarvascsapássá szélesedett. De ősz óta, amióta az első hó leesett, nem járt erre vad. Dagi hótalpának nyomai átszelték a mezőt, és fölfelé vezettek az alacsony partra. A gerincen Felhő megállt. A nyomok a kis vízvázalató túlsó oldalán újra lefelé vezettek. A meder első lucfenyői egy mérföldnyire álltak, és nyilvánvaló volt, hogy Dagi útja is közöttük vezetett tovább. Felhő az órájára nézett, eszébe jutott a közelgő sötétség, a kutyák, a tábor, és bár nem szívesen, de úgy döntött, hogy nem megy tovább. De mielőtt visszaindult volna, még hosszan elnézett a távolba. A Sziklás-hegység havas gerince végigvonult a keleti horizont egész hosszában. Az egész hegylánc, vonulat vonulat után, északkelet felé tartott, mintha csak szándékosan zárná el az utat a felé a sík föld felé, amelyről La Perle beszélt. Mintha összeesküdtek volna a hegyek, hogy visszakergetik nyugatra, a Yukonhoz, azt, aki át akar törni. Felhő azon gondolkozott, hogy a múltban vajon hány olyan utazót készített visszafordulásra ez a kép, aki, csakúgy, mint ő, erről az oldalról közelítette meg. La Perle nem fordult vissza, de ő a Sziklás-hegység keleti lejtője felől érkezett.

Éjfélleg táplálta a tüzet, hogy segítsen Daginak tájékozódni. Másnap felszedett táborral, befogott kutyákkal várta a hajnalt, és az első fénysugárnál megkezdte a keresést. A szűk kanyonban vezetőkkutyája fülét hegyezte, és szűkölni kezdett. És akkor Felhő meglátta a közeledő indiánokat, szám szerint hatot. Csak egészen könnyű málhájuk volt, kutya nélkül utaztak, minden ember a hátán vitte a legszükségesebb útifelszerelést. Ahogy körülvették

Felhőt, megkezdődött a meglepetések sorozata. Hogy őt keresték, az nyilvánvaló volt. Arra is hamar rájött, hogy valami számára teljesen ismeretlen indián nyelven beszélnek. Nem voltak fehér indiánok, bár jóval magasabbak és testesebbek voltak, mint a Yukon-medence indiánjai. Őtüknek ösrégi, hosszú csövű mordálya volt, olyan, amilyet még a Hurison Öböl Társaság árult valamikor, de a hatodik kezében Felhő felismerte Dagi Winchesterét.

Avval nem is vesztegették az idejüket, hogy foglyul ejtsék. Minthogy maga fegyvertelen volt, Felhőnek nem volt más választása, mint megadni magát. A szán rakományát szétszították hátizsákjaik között, és Felhőnek is adtak egy csomagot, mely a saját és Dagi hálózsákjából állt. A kutyákat kifogták és amikor Felhő tiltakozott az ellen, az egyik indián jelbeszéddel mutatta, hogy az út nem alkalmas szánnak. Felhő meghajolt a megfellebbezhetetlen előtt, elrejtette a szánt a folyóparton a hóban, aztán elindult foglyul ejtőivel. Északnak keltek át a dombháton, és a felé a kis lucfenyőerdő felé folytatván útjukat, amelyet Felhő már előző délután felfedezett. Tizenkét mérföldön át a folyómedret követték, de mikor az nyugat felé fordult, elhagyták, és egyenesen keletnek haladtak tovább, egy kis mellékfolyó medrében.

Az első éjszakát egy olyan táborhelyen töltötték, amelyet akkor már napok óta használtak. Itt nagy mennyiségű szárított lazac és hús volt elrejtve, amit az indiánok hozzácsomagoltak málhájukhoz. A táborból számos hótalp nyoma vezetett. Dagi foglyul ejtőie - állapította meg Felhő; és még sötétedés előtt sikerült is kikeresnie a többi közül Dagi keskenyebb hótalpainak nyomát. Jelbeszéddel megkérdezte az indiánokat, és azok igenlően bólintottak, majd észak felé mutattak.

A következő napokban állandóan északnak tartottak; az egymásra dobált, ég felé meredő csúcsok összevisszaságában kanyargó, tekergő ösvény mindig csak észak felé vezetett. A havas pusztaságban minduntalan úgy tetszett, hegyek zárják el a további utat, de az ösvény addig kígyózott, amíg meg nem találta az alacsony hágókat, és kikerülte a magasabb, áthágathatlan vonulatokat. A hó erre mélyebb volt, mint az alacsonyabban fekvő völgyekben, és minden lépésért meg kellett dolgozni a hótalpakkal. Ráadásul Felhő foglyul ejtői, csupa fiatal férfi, egészen könnyű felszerelésükkel nagyon gyorsan haladtak; és ő önkéntelenül is büszkeséget érzett, hogy milyen könnyen lépést tud tartani velük. Azokat gyermekkoruk óta edzették, szoktatták a hótalphoz, mégsem okozott az átkelés neki sem nagyobb nehézséget, mint nekik.

Hat nap múlva átkeltek a nagy hágón, mely önmagában is elég félelmetes volt, és megrakott szánnal járhatatlan, de alacsonyabb, mint a hegyek, melyeken átvágott. Újabb ötnapi vándorlás a tekervényes ösvényen, hegynek fel, hegyről le, és megérkeztek arra a sík, alig dombos vidékre, amit tíz évvel ezelőtt La Perle felfedezett. Felhő első pillantásra megismerte. Maróan hideg nap volt, negyven fok zérus alatt, és a levegő annyira tiszta volt, hogy majdnem száz mérföldre is el lehetett hatni. Ameddig a szem ellátott, sík volt a táj. Messze keleten a Sziklás-hegység hóborította sáncai meredeztek az égnek. Délnek és északnak meg-megszakadó borókaerdők húzódtak. És ebben a hatalmas bugyorban terült el az az ország, melyen La Perle tíz éve átkelt - most hó takarta, de az év más szakában bizonyára gazdag vadban ez a nyáron mosolygós, erdő és virág borította vidék.

Egy széles folyóvölgyben haladtukban, hóborította fűzfák és kopasz nyárfák között menegetve, átvágva egy sűrű fenyőligeten, még dél előtt nagy táborhelyre bukkantak, amit csak az imént hagytak el az előttük járók. Felhő négy-ötszázra becsülte a kialudt tüzek számát, ami több ezres népességű táborot jelentett. Annyira friss volt a csapás, és a nagy tömeg oly alaposan letaposta, hogy Felhő elrablói levetették hótalpaikat, és mokasszinban mentek tovább, jóval gyorsabban, mint addig. Vad jelenlétéről tanúskodó jelek tűnedeztek fel, és egyre szaporodtak, együtt a farkas és a hiúz nyomaival. Egyszerre az egyik indián meg-

elégedetten kiáltott fel, és egy hóval borított tisztásra mutatott, amely tele volt szórva fehérre rágott keribukoponyával; és körülöttük a havat úgy letaposták és feltúrták, mintha egész hadsereg verekedett volna ott. És Felhő tudta, hogy a vadászok nagy keribumészárlást tartottak a legutóbbi hófúvás óta.

Már alkonyodott, de az indiánok semmi jelét nem adták annak, hogy táborverésre készül-
nének. Tovább meneteltek a mélyülő sötétségben. A fénylő csillagokat zöldes fényfátyolba
vonta a fel-felvillanó sarki fény. Felhő fülüket hegyező és izgatottan vinnyogó kutyái
hallották meg először a tábor zajait. Aztán az emberek is meghallották a távolság torzította
hangokat, de ez nem valami tompa fülnek kellemes zúgás volt, hanem vad, magas hangok
lüktetése, meg-megszakítva még élesebb hangoktól: farkaskutyák farkaséhoz hasonló
üvöltése, a nyugtalanság és fájdalom sikoltása, telve a reménytelen lázadás gyászával. A fiatal
indiánok megsziporázták a lépést. A már tizenkét kimerítő órája taposó lábak még
gyorsabban kezdtek taposni, annyira, hogy az már félig futás volt, félig ügetés. A fenyők
közül egyszerre csak számtalan tűz fényébe érkeztek, és a zaj is hirtelen felerősödött
körülöttük. Hatalmas tábor feküdt előttük.

Miközben a vadásztábor szabálytalan utcáiban furakodtak előre, a tömeg özönlött feléjük,
hogy üdvözlje őket, és aztán továbbhümpölygött velük - kiáltozás, üdvözlések és válaszok,
tréfák és választtréfák, Felhő idegen kutyáira rárontó, dühösen vakkantó farkaskutyák,
asszonyok pörölése, nevetés, gyerekek hüppögése, csecsemők sírása, kiújuló fájdalmukban
felnyögő betegek -, egy primitív, félvad nép táborának hangzavara.

Felhő őrzői karókkal, puskatussal visszakergették a támadó kutyákat, Felhő kutyái pedig
annyi ellenségtől fenyegetve, csaholva, vicsorogva behúzódtak emberi oltalmazóik lába közé,
és onnan borzolták szőrüket fenyegetően.

Nyílt tűz előtt álltak meg az összetaposott hóban. A tűz mellett Dagi és két indián guggolt,
keribuhúst sütögetve. Jöttükre három másik fiatal indián is felült szőrmével letakart
fenyőágakból rögtönzött fekhelyén.

Dagi arcára kiült a régi, ismerős vigyor.

- Téged mikor kaptak el? - kérdezte.

- Másnap, hogy te elmentél.

- Hm - mondta Dagi, és a szeme vidáman csillogott. - Én egész jól megvagyok. Ez itt a
legénytábor. - És körbemutatott a tűzre, a hóra helyezett fenyőgallyágyakra, keribubőrökre és
fűzfaágból és borókaagallyakból font szélfogókra. - És ezek itt a legények. - A tűz körül
guggoló fiatal férfiakra mutatott, és néhány torokhangot hallatott az ő nyelvükön, mire azok
elismerően kivillantották a fogukat, és megcsillant a szemük. - Nagyon örülnek, hogy
találkoztak veled, Felhő. Ül le, szárogasd meg a mokassinodat, én meg majd főzök valami
kaját neked is. Már egész jól értem a nyelvüket, mi? Jobb lesz, ha te is megtanulod, mert úgy
fest a dolog, hogy sokáig maradunk ezeknél a népeknél. Van itt még egy fehér ember. Hat éve
kapták el a Nagy-Rabszolga-tónál, Danny McCan névre hallgat. Elvett feleségül egy indián
asszonyt. Van már két kölyke is, de mihelyst mód nyílik rá, elszелеl. Látod azt a kis tüzet, ott
jobbra? Az az ő tábor.

Nyilván ez volt Felhő kijelölt tartózkodási helye, ugyanis foglyul ejtői, hátrahagyva Felhőt és
kutyáit, továbbmentek befelé a táborba. Amíg Felhő a lábbelijével foglalkozott, és a
keribuhusból falatozott, Dagi főzött, és tovább mesélt.

- Ez aztán jó kis kutyaszorító, Felhő, figyelj csak rám. És jól rá kell verni, ha le akarunk lépni.
Ezek itt valódi indiánok, vadak, mint a nagykönyvben. Ők ugyan nem fehérek, de a főnökük

az igen. Úgy beszél, mintha forró kása lenne a szájában és ha nem telivér skót, akkor én még nem láttam skótot. Ő a nagyfőnöke az egész pereputtnak. Amit ő mond, az van. Erre az ember mindjárt az elején rájön. Danny McCan már hat éve próbál meglépni. Rendes fiú a Danny, de nincs elég mersze. Tudja az utat - vadászat közben találta meg -, nyugatra van attól, amerre te meg én jöttünk. De egyedül nem mert nekivágni. De így hármasan már szépen leléphetünk. A Pofaszakáll is egész rendes, ha éppen nem dilizik.

- Ki az a Pofaszakáll? - érdeklődött Felhő két falat közben.

- Ő a főfejes, a skót. Holnap majd hívat téged is, és világosan bebizonyítja neked, hogy milyen nyomorult féreg vagy te itt az ő földjén. Ez a terület itt körös-körül mind az ő birtoka. Ezt véd bele a kobakodba. Ezeket a földeket még senki át nem kutatta, vagy ilyesmi, és mind az övé. Erre majd ő is figyelmeztet. Van vagy húszezer négyzetmérföldnyi vadászterülete, neki magának. Ő a fehér indián, ő meg a szoknya. Juj! Ne nézz rám így. Várj, amíg magad is meglátod. Az aztán a nő, és fehér, mint az apukája - mármint Pofaszakáll. És a keribuk! A saját szememmel láttam. Százezer darab legalább, és vagy tízezer farkas meg vadmacska jár a nyomukban, és mind megél a lemaradozókból. Most kelet felé vonul az egész csorda, és bármelyik nap indulhatunk utánuk mi is. Megesszük a kutyáinkat, és amit nem eszünk meg, azt felfüstöljük, és eltesszük tavaszig, amíg el nem kezdődik a lazacidény. Te, ez a Pofaszakáll, ez úgy ért a keribuhoz meg a lazachoz, mint senki, és ezt én mondom neked.

Reggel a legények körülguggolták a tüzet, és keribuhús reggelijüket fogyasztották. Ahogy megsült a hús, azonnal ették. Felhő felpillantott, és egy alacsony, sovány férfit pillantott meg, aki egy falka előtt lépkedett, tucatnyi indián kíséretében. A férfi bőrruhát hordott, akár az indiánok, de kétségkívül fehér volt. Felhő elroppantott egy forró csontot, és amíg a gőzölgő velőt szopogatta, közeledő házigazdáját figyelte. Bozontos pofaszakáll, füstfoltos, sárgás, ősz haja arca nagy részét eltakarta, de hogy milyen sovány, beesett, mégse tudta egészen elrejtetni. Egészségesen ösztövé, állapította meg magában Felhő, táguló orrlíkaira és széles mellkasára pillantva.

- Üdvözlöm - szólt a férfi, és lehúzza kesztyűjét, feléje nyújtotta kezét. - A nevem Snass.

- Bellew - válaszolta Felhő, és a kutató fekete szembe nézett.

- Látom, ennivalóval bőven ellátják.

Felhő bólintott, és tovább szopogatta velős csontját. A skót tájszólás valahogy kellemesen érintette.

- Egyszerű koszt. De legalább nem éhezünk gyakran. És sokkal természetesebb, mint a tenyésztett hús, amit a városokban esznek. - Sarkon fordult, de aztán eszébe jutott valami, és a válla fölött visszaszólt:

- Később még találkozunk, Mr. Bellew. A keribucsorda kelet felé vonul, és én előremegyek, hogy kinézzem a táborhelyet. Maguk holnap jönnek utánunk.

Felhő még délelőtt sétálni indult a forgalmas táborban. Nagy csapat vadász tért éppen vissza, és a férfiak eloszlottak tábortüzeikhez. Asszonyok és gyerekek indultak valahová kutyavontatta üres szánok mellett, más asszonyok és gyerekek pedig a kutyákkal együtt húzták a friss, de máris megfagyott hússal rakott szánokat. Bár már tavaszodott, e mozgalmas jeleneteknek harmincfokos hideg szolgáltatott hátteret. Szótt anyagot senkin sem lehetett látni. Mindenki szőrmét és puhára cserzett bőrt viselt. Fiúk mentek el Felhő mellett íjjal és csontszakállú nyilakkal teletűzdelt tegezettel; nem egynél látott csontból vagy kőből készült nyúzókést az övébe dugva vagy a nyakába akasztott tokban. A tüzek fölött asszonyok hajladoztak, füstölték a húst. Hátukon csecsemők, akik kerek szemmel bámultak a világba, és

közben faggyút szopogattak. Kutyák, egész közeli rokonai a farkasoknak, vicsorgattak Felhőre, dacolva rövid fütykösének fenyegetésével, és szimatolták ennek az új jövevénynek a szagát, akit ezentúl fütyköse jogán be kell fogadniuk.

A tábor szívében Felhő elkerített táborot talált, amelyről úgy gondolta, hogy bizonyára Snassé. Bár minden részlete ideiglenes volt, az egész nagyon is jól volt megépítve. Nagy halom állatbőr és egyéb szükséges felszerelés állt bálákban egy emelvényen, ahol a kutyák már nem érhatték el. Hatalmas vászonlap, akkora, mint fél sátor, óvta a széltől és hótól a hálólhelyet. Egyik oldalon selyemsátor állt - az a fajta, amit a felfedezők és a nagyvadászok kedvelnek. Felhő még sohasem látott ilyen sátrat, ezért közelebb lépett. Ahogy ott állt és nézegette a sátrat, a lapok szétnyíltak, és egy fiatal nő lépett ki. Olyan gyorsan mozgott, olyan hirtelen tűnt elő, hogy Felhőre úgy hatott, mint egy jelenés.

Állatbőrbe volt öltözve, de csupa olyan bőrbe és szőrmébe, amelyről Felhő még csak nem is álmodott. Rövid, hátravetett csuklyájú kabátját különös, sápadt-ezüstös fényű szőrméből varrták. Rozmárbőr talpú, rövid szárú csizmája sok-sok hiúz ezüstpöttyös lábából készült. Hosszú szárú kesztyűje, csizmáján a bojt, és egész öltözékén valamennyi állatbőr halvány ezüstként csillogott a fagyban, és ebből az ezüst ragyogásból emelkedett ki karcsú, nemes vonalú nyaka, halvány rózsaszín arca, kék szeme, rózsás kagylóhoz hasonlatos füle, és zúzmarától csillogó gesztenyeszín haja.

Felhő mintegy álomban látta mindezt; aztán magához térve a sapkájához kapott. A csodálkozás a lány szemében mosolyra változott, lehúzta kesztyűjét, és feléje nyújtotta a kezét.

- Üdvözlöm - mondta komolyan, furcsa, kelleme kiejtéssel, amely Felhőnek, akinek füle a táborbeli indián asszonyok recsegő hangjához volt szokva, éppoly ezüstösnek tűnt, mint a lány szőrmeruhája.

Felhő csak félszeg mondatokat tudott eldadozni, amelyek halványan emlékeztettek egykori legjobb társasági modorára.

- Igazán örülök, hogy találkoztunk - folytatta a leány lassan, keresgélve a szavakat, miközben kedvesen mosolygott. - Kérem, ne haragudjon angolságomért, mert rossz - mondta komolyan. - Az apám skót. Az anyám nem él. Ő francia és angol, és egy kicsit indián is. Ő apja volt nagy ember Hudson Öböl Társaságnál. Brrr! Hideg van. - Visszabújt kesztyűjébe, és megdörzsölte elfehéredő rózsaszín fülét. - Menjünk tűzhöz, és beszéljessünk. Az én nevem Labiskwee. Magát hogy hívják?

Így ismerkedett meg Felhő Labiskwee-vel, Snass lányával.

A következő napokban, amíg a vadásztábor a keribukat követte, Felhő sok új dolgot tudott meg. Ezek valódi vad indiánok voltak, ugyanazok, akikkel Anton találkozott, és akiktől meg is szökött hosszú évekkel ezelőtt. Ez már csaknem a legnyugatibb széle volt birodalmuknak. Nyáron elkóboroltak a Jeges-tenger tundrás partjáiig is, és kelet felé egészen a Luskwa-folyóig. Hogy a Luskwa miféle folyó, arra nem tudott rájönni Felhő, és sem Labiskwee, sem McCan nem tudta megmondani. Snass néha átcsapott vadászaival a Sziklás-hegységen, a tavakig, a Mackenzie-ig, néha egészen a Barents-tengerig. Legutóbbi ilyen portyáján találta azt a selyemsátrat is, amiben most Labiskwee lakott.

- A Millicent-Adbury-expedícióé volt - magyarázta Snass.

- Emlékszem. Pézsmatulkot kerestek. A mentőexpedíció a nyomukat se lelte.

- Én megtaláltam őket - mondta Snass. - Holtan.
- Ezt a világ még mindig nem tudja. Semmi hír nem szivárgott ki.
- Soha nem szivárogt ki semmi - állította Snass magabiztosan.
- Azt akarja mondani, hogy ha élve talált volna rájuk, akkor...

Snass bólintott.

- Tovább élhettek volna, velem és népemmel.
- Antonnak sikerült megszöknie - kötekedett Felhő.
- Nem emlékszem erre a névre. Mikor volt ez?
- Tizennégy, tizenöt éve - felelte Felhő.
- Szóval végül is sikerült átverekednie magát. Tudja, nem voltam benne biztos. Mi Hosszú Fognak hívtuk. Erős ember volt, nagyon erős ember.
- La Perle tíz évvel ezelőtt ájtott ide.

Snass a fejét rázta.

- Megtalálta a táboruk nyomát. Akkor nyár volt.
- Ez mindent megmagyaráz - felelte Snass. - Nyáron sok száz mérfölddel északabbra vagyunk.

Felhő minden igyekezete ellenére sem volt képes bármit is megtudni Snass élettörténetéről azokból az időkből, mielőtt idejött volna az északi vadonba. Művelt volt ugyan, de mióta itt élt, nem olvasott se könyvet, se újságot. Nem tudta, mi történik a világban, de nem is volt rá kíváncsi. Hallott már a Yukon-medence aranyásóirol, a klondike-i nagy aranyeletről, de az ő területére még sohasem hatolt be aranyásó. Számára a külvilág nem létezett. És nem is tűrte, hogy emlegessék.

Snass előző életéről Labiskwee sem tudott mondani semmit Felhőnek. Ő már itt született a vadászmezőkön. Anyja az ő születése után még hat évig élt. Gyönyörű asszony volt - az egyetlen fehér nő, akit Labiskwee életében látott. Vágyakozva, sóvárogva ezer és ezer módon újra és újra elmondta, bizonygatva, hogy tud ám ő arról a kinti nagy világról, amire apja rácsapta az ajtót. De amit tudott, az mind titok volt. Korán megtanulta, hogy a külvilágnak már említése is dühbe hozza apját.

Danny McCan mint hírforrás használhatatlan volt. Nem szerette a kalandokat. A vad élet számára rettenetes volt, pedig már kilencedik éve élte. Leitatták, és elrabolták matrónak egy San Franciscó-i bálnavadász hajóra, amelyről Point Barrow-nál három társával együtt megszökött. Kettő meghalt, a harmadik pedig az úton hagyta magára, mikor megpróbáltak átvágni dél felé. Két évig élt az eszkimók között, amíg végre elegendő bátorságot gyűjtött ahhoz, hogy meg merje kísérelni az áttörést dél felé, és akkor, alig néhány napi járóföldre a Hudson Öböl Társaság egyik kereskedelmi állomásától, Snass fiatal harcosainak egy csoportja elfogta. Alacsony, buta emberke volt, állandóan gyulladáshoz, könnyező szemmel megverve, és nem tudott se beszélni, se álmodozni másról, mint hogy egyszer visszamegy San Franciscóba.

- Maga az első értelmes ember, akivel itt találkoztam - bókkolt Snass Felhőnek egyik este a tűz mellett. - Kivéve az öreg Négy Szeműt. Az indiánok nevezték el így. Szemüveget hordott, és rövidlátó volt. Zoológus professzor volt. Most egy éve, hogy meghalt. A fiatal harcosaim fogták el a Sün-folyó mentén. Elcsavargott az expedíciótól. Nagyon okos volt, de ugyanakkor

bolond is. Kóborlás - ez volt a gyengéje. Értett a geológiához és a fémek megmunkálásához is. Odaát a Luskwa mentén, ahol szén is van, berendezett néhány nagyon megbízható kovácsműhelyt. Megjavította puskáinkat, és a fiatalokat is megtanította rá. Tavalý halt meg, és azóta igazán nagyon hiányzik nekünk. Elkóborolt, és egy mér földnyire a tábortól megfagyott.

Még ugyanaznap este Snass így szólt Felhőhöz:

- Maga is jobban tenné, ha feleséget keresne magának, és saját tüzet rakna. Sokkal kényelmesebben lehetne, mint azokkal a fiatal bakokkal. A leánytüzeket - tudja, ez afféle szüzek ünnepe - csak nyáron, a lazacidényben gyújtják meg, de ha szól, akkor megparancsolom, hogy gyújtsák meg előbb.

Felhő nevetett, és a fejét rázta.

- Ne felejtse - fejezte be csendesen Snass -, Anton az egyetlen, akinek valaha is sikerült. És ő nagyon szerencsés volt, szokatlanul szerencsés.

- Ahogy kihúzzuk a lábunkat, máris nyakunkon az egész banda - mondta sötéten Dagi.

- Az egész terep egyetlen hatalmas csapda - helyeselt Felhő.

Egy kopasz domb tetejéről szemlélték Snass havas birodalmát. Keletről, nyugatról és délről magas csúcsok és csipkés gerincű hegyvonulatok keretezték a medencét. Észak felé, úgy tűnt, végtelen a síkság, de jól tudták, hogy arrafelé is legalább fél tucat hegyvonulat zárja el az utat.

- Ebben az évszakban még három nap előnyt is adhatok magának - mondta Snass az este Felhőnek. - Tudja, ilyenkor nem rejtheti el a nyomait. Anton is akkor tudott csak elszökni, mikor már nem volt hó. Fiatal harcosaim legalább olyan gyorsak, mint a legjobb fehér, és mellesleg maga törné nekik az utat. Ha már elolvadt a hó, lesz rá gandom, hogy ne legyenek olyan lehetőségei, mint Antonnak voltak. De nem rossz ez az élet itt, és a világ képe hamar elhalványul. Még ma is meglep, ha arra gondolok, hogy milyen könnyű meglenni a világ nélkül.

- Engem csak Danny aggaszt - vallotta be Dagi Felhőnek. - Gyenge legény ő bármilyen úton. De esküszik rá, hogy tudja a kivezető utat nyugat felé, úgýhogy kénytelenek leszünk magunkkal vinni.

- Valamennyien egy cipőben járunk - válaszolta Felhő.

- Te nem. Éppen most hallottam.

- Mit hallottál? Miről beszélsz?

- Te még nem hallottad az újságot?

Felhő nemet intett.

- A legényektől tudom. Ők is most hallották. Ma este lesz, hónapokkal előbb, mint rendesen. Danny felesége mondta el a legényeknek - itt Dagi szünetet tartott a hatás kedvéért. - És a legények elmondták nekem, hogy ma este meggyújtják a szüzek tüzét. Ez az egész. Na, hogy tetszik?

- Nem tudom, hova akarsz kilyukadni, Dagi.

- Nem tudod? Pedig elég világos. Van itt egy szoknya, aki bukik rád, és az a szoknya ma este tüzet gyújt, és azt a szoknyát úgy hívják, hogy Labiskwee. Láttam én is, hogy néz rád, amikor nem figyelsz oda. Eddig még sohasem gyújtott tüzet. Nem akar indiánhoz feleségül menni. És ha most tüzet gyújt, akkor világos, hogy szegény öreg barátomat, Felhőt szemelte ki magának. Hé! Ezt hallgasd meg!

Három vénasszony állt meg félúton Danny és a legények tábora között, és a legöregebb magas fejhangon kántálni kezdett.

A neveket Felhő is felismerte, de a szöveget nem értette, úgyhogy Dagi fordított neki búsan.

- Labiskwee, Snass nagyfőnök leánya, ma este meggyújtja első szűztüzét. Maka, Owitsnak, a Farkasűzőnek leánya...

Vagy tizenkét leány nevét sorolta fel, aztán a hírnökök továbbtotyogtak, hogy a következő tűznél is elmondják.

A fiatal harcosokat, akik fogadalmat tettek, hogy nem szólnak egyetlen leányhoz sem, nem érdekelte a közelgő ceremónia. Hogy ezt ki is mutassák, azonnal megkezdték a felkészülést a vadászútra, amire Snass küldte őket, de eredetileg csak másnap reggel indultak volna. Snass úgy vélte, a vadászok nem jól becsülték fel a keribuk számát, és úgy okoskodott, hogy a csorda valószínűleg kétfelé vált. A fiatal vadászok feladata az volt, hogy cserkésszenek nyugat és észak felé a kettészakadt csorda másik fele után.

Felhő, akit megzavart a hír, hogy Labiskwee meggyújtja tüzét, kijelentette, hogy elkíséri a legényeket. De előbb megbeszélést tartott Dagival és McCannel.

- Harmadnapra odaérsz, Felhő - mondta Dagi. - Mi addig megszerezzenek a kutyákat és a felszerelést.

- Egyet ne felejts - figyelmeztette Felhő -, ha valami csúszás van, és nem találkozunk, te csak menj tovább, és keveredj ki a Yukonhoz. Ez a legfontosabb. Ha kijutsz, nyáron gyere vissza értem.

McCan, aki a tűz mellett állt, szemével csendesen egy csipkés gerincű hegylánc felé mutatott, amelynek nyugati vonulata lehúzódott egész a síkságig.

- Az az - mondta. - Van egy kis folyó a déli oldalán. Felmegyünk oda. Harmadnap találkozunk veled. Aznap továbbmegyünk. Akárhol éred is el a folyót, megtalálász minket - vagy a nyomunkat.

De harmadnap Felhő nem mehetett a folyóhoz. A legények megváltoztatták az útirányt, és amíg Dagi és McCan kutyáikkal felfelé baktattak a folyómederben, Felhő az indiánokkal hatvan mérföldnyire északnyugatra éppen meglelte a második keribucsorda nyomait. Több nap múlva, a havazás félhomályában visszaérkeztek a nagy táborba. Egy tűz mellett ülő indián asszony abbahagyta siránkozását, és Felhőre rohant. Éles hangon, keserű, dühös tekintettel átkozta, és közben egy csendesen nyugvó, szőrmébe burkolt alakra mutogatott, amely még most is azonmód feküdt ott a szánon, ahogy behúzták.

Felhő csak találgathatta, mi történt, és ahogy McCan táborhelye felé közeledett, felkészült még egy átkozódásra. Ehelyett McCant magát pillantotta meg, amint buzgón vágott egy nagy darab keribuhúst.

- Én nem vagyok harcias ember - mentegetőzött panaszosan. - Dagi meglépett, bár a nyomában vannak. Pokoli verekedést rendezett. De azért őt is el fogják kapni. Semmi esélye sincs. Kettőt eltalált, de azok meglesznek valahogy. A harmadikat pont telibe trafálta.

- Tudom - válaszolta Felhő. - Éppen most találkoztam az özvegyével.

- Az öreg Snass beszélni szeretne veled - tette még hozzá McCan. - Ez a parancsa. Mihelyst visszajössz, menj a táborba. Én nem köptem. Te nem tudsz semmiről. Ezt tartsd az eszedben. Dagi meg én magunk rendeztük az egészet.

Snass tüzénél Felhő Labiskwee-vel találkozott. Oly puha, gyengéd tekintettel nézett rá, hogy Felhő egész megijedt tőle.

- Örülök, hogy maga nem szökött - mondta. Tudja, én... - tétovázott, de nem sírta el magát. Szeme mindent elárult. - Meggyújtottam a tüzet, és természetesen a maga kedvéért gyújtottam meg. Én a világon mindenkinél jobban szeretem magát. Jobban, mint az apámat. Nagyon különös érzés.

Felhőnek illet még soha senki nem mondott, és most nem tudta, mit csináljon. Még jobban megnehezítette a helyzetét, hogy ez nem egyszerűen ajánlat volt. Labiskwee tovább csacsogott, kidalolta magából szerelme boldog terhét, és közben Felhő alig tudta türtőztetni magát, hogy valahogy meg ne sértse az igazsággal. Pedig most, a kezdet kezdetén, itt volt a nagy lehetőség.

És akkor a hulló hópelyhek fátylán át Snass lépett oda a tűzhöz, és ezzel odavolt Felhő lehetősége.

- Jó estét - morogta Snass nyersen. - A barátja jól megkeverte a dolgokat. Örülök, hogy magának több esze volt.

- Elmondhatná, hogy egyáltalán mi történt.

Füstfoltos szakállából elővillanó fehér foga egyáltalán nem volt kellemes látvány.

- Hogyne, elmondom. A barátja megölte egyik emberemet. McCan, az a nyamvadt féreg, az első lövésnél lelépett. Ő már soha többet nem fog szökni. De a vadászaim nyomában vannak a barátjának, és el is fogják kapni. Sosem éri el a Yukon-medencét. Ami magát illeti, mától kezdve az én tüzemnél alszik. Vége a kószálásnak a fiatalokkal. Majd én magán tartom a szememet.

Felhő új helyzete Snass tüzénél rendkívül kínos volt. Többet látta Labiskwee-t, mint valaha. Bája és ártatlansága, szerelmes nyíltsága szörnyű volt Felhőnek. Minden pillantása megannyi szerelmes simogatás. Tucatszor is elhatározta, hogy most elmondja neki Joy Gastellt, de ugyanannyiszor rá kellett döbennie, hogy gyáva megtenni.

- Figyelj rám - mondta McCan. - Itt a tavaszi olvadás, most keményedik a hó felszíne. Itt az idő az utazásra, kivéve persze a hegyi viharokat. Én aztán ismerem. Senki mással nem vágnék neki, csak veled.

- De te nem tudsz nekivágni semminek - vetette ellen Felhő. - Nem tudsz te lépést tartani senkivel. Olyan puha a gerinced, mint az olvadt velő. Ha megyek, egyedül megyek. De halványul a világ, és lehet, hogy soha többé nem megyek sehová. Ízlik a keribuhús, és különben is nemsokára megjön a nyár és vele a lazac.

Snass így szólt hozzá:

- A barátja meghalt. Nem az én vadászaim ölték meg. Az első kora tavaszi viharban találtak rá a holttestére a hegyekben. Senki sem menekülhet.

Labiskwee így szólt hozzá:

- Figyeltelek. Zavar ül a szemedben, az arcodon. Ó, én ismerem az arcodat. Kis forradás van a nyakadon mindjárt a füled alatt. Ha boldog vagy, akkor felfelé görbül szájad sarka. Ha szomorú dolgokra gondolsz, lefelé görbül. Hát olyan jó az a világ, hogy még te is vágyódsz utána? - Sóhajtott, és a fejét rázta. - Ha mindig itt éltél volna, akkor is ennyire vágyódnál utána? Vissza akarsz szökni a világba?

Felhőnek nem jött szó az ajkára, de szája széle mindent elárult.

Percek teltek el csendben, míg Labiskwee láthatóan vívódott, Felhő pedig magát átkozta gyávaságáért, hogy képtelen elmondani az igazságot a világ után érzett vágyáról, közben pedig szorosan összeszorította ajkát, hogy ki ne csússzon rajta a vallomás annak a másik leánynak a létéről.

Labiskwee újra sóhajtott.

- Rendben van. Jobban szeretlek, semhogy félnék apám haragjától, pedig haragjában szörnyűbb, mint a hegyi viharok. Tőled megtanultam, milyen az igazi szerelem. Ez a szerelem próbája. Segíteni foglak, hogy megszökhes, vissza a világba.

Felhő csendben ébredt, meg sem mozdult. Meleg, kicsi ujjak simították végig arcát, és szorultak rá ajkára. Aztán fagycsípett szörme csiklandozta bőrét, és egyetlen szót leheltek a fülébe: - Jöjj. - Óvatosan felült, és hallgatózott. A tábor sok száz farkaskutyája éjjeli dalát vonyította, de a kórus zajában is hallotta a közelében Snass könnyű, ütemes lélegzését.

Labiskwee megrántotta Felhő ruhaujját, és ő ebből tudta, hogy arra kéri: kövesse. Kézbe vette mokasszinját, harisnyáját, és kikúszott a hóba. A parázs halványuló izzásánál a lány intett, hogy vegye fel cipőjét, és amíg ő engedelmeskedett, Labiskwee visszaosont a sátorlap mögé, ahol Snass aludt.

Éjjel egy felé járt az idő, és meglehetősen meleg volt, alig öt-hat fok fagypont alatt. Labiskwee visszatért hozzá, és végigvezette az alvó tábor sötét útjain. Bármilyen óvatosan is lépkedtek, a jég meg-megroppant a lábuk alatt, de a zajt elnyelte a kutyák üvöltése. Túlságosan is elfoglalta őket a koncertjük, semhogy akár csak rá is vakkantottak volna arra a férfira és nőre, aki elment mellettük.

- Most már beszélhetünk - mondta Labiskwee, mikor már az utolsó tüzet is fél mérfölddel maguk mögött hagyták.

És csak most, a csillagok fényében vette észre Felhő, hogy Labiskwee magával hozta az ő hótalpait, egy puskát, két töltényövet és még hálósákját is.

- Mindent előkészítettem - mondta a lány, és boldogan felkacagott. - Két napja csinálom a rejtkehelyet. Van ott hús, liszt és sítalpak, azzal lehet a keményre fagyott havon a leggyorsabban haladni, és ha be is szakad a hó, a háló fenntart. Ó, én igazán értek a téli utazáshoz, és meglátod, nagyon gyorsan fogunk haladni.

Felhőbe bennszorult a szó. Hogy Labiskwee megrendezte menekülését, magában is elég nagy meglepetés volt, ám hogy maga is vele készült szökni, több volt, mint amire felkészült. Felhő képtelen volt gondolkodni, de gyengéden sorra kivette a csomagokat Labiskwee kezéből. Átkarolta, magához húzta a lányt, és látta, hogy tűnik tova a fényes világ, a napsütötte tájak.

- Most visszamegyünk, Labiskwee - mondta. - Te a feleségem leszel, és itt fogunk élni a Keribuk Népe közt.

- Nem! Nem! - tiltakozott Labiskwee. - Sokat gondolkoztam. Újra csak vágyódnál a világ után, és hosszú éjjeleken át emésztenéd magad. Aki onnan jött, mind vágyódik vissza. Átkelünk a hóborította hegyeken, és dél felé fordulunk.

- Vissza kell mennünk - sürgette Felhő.

- *Tovább* kell mennünk, a rejtekhelyhez - mondta határozottan a lány. - Még három mérföld innen. Gyere.

Nagy volt a kísértés, hogy elmondja neki a másik nő, odalenn délen, de újra magába fojtotta a szót. - Nagyon rossz lenne neked, ha most visszamennénk - mondta a lány. - Én, én csak egy vadóc vagyok, és nagyon félek a világtól, de téged még jobban féltetek. Jobban szeretlek, mint bárki mást ezen a világon. Jobban szeretlek, mint magamat. Az indián nyelv nem jó nyelv. Az angol nyelv se jó nyelv. Amit a szívemben érzek irántad, olyan tisztán, mint milliónyi csillag fénye, arra nincs szó. Hogyan is mondhatnám el?

Felhő nem tudott tovább ellenállni. Előző nap megolvadt a hó felszíne, és most az éjjel keményre fagyott, úgyhogy gyorsan siklottak hótalpaikon.

- Itt a fák között, itt van a rejtekhely - mondta Labiskwee.

De a következő pillanatban döbbenetesen ragadta meg Felhő karját. Kis tűz lobogott vidáman a fák között, és mellette ott kuporgott McCan.

- Sejtettem, hogy nélkülem akartok szökni - magyarázta McCan, és összehúzott szeme ravaszul csillogott. - Úgyhogy figyelni kezdtem a leányzót, és amikor láttam, hogy kaját meg sítalpakat is dugdos ide, már tudtam a dolgomat. Kihoztam az én sítalpamat is, meg a hóhálómat meg kaját is. Hogy tüzet gyújtottam? Nem volt semmi kockázat. Az egész tábor horkol, és hideg volt várakozni. Most mindjárt indulunk?

- Kutya vagy, McCan - sziszegte Labiskwee, és szeme vadul csillogott. - Tudom, az jár az eszedben, hogy felébreszted a tábor, ha nem viszünk magunkkal. Jól van. Magunkkal kell hogy vigyünk. De ismered apámat. Én is olyan vagyok, mint ő. Te is kiveszed a részed a munkából. Engedelmeskedni fogsz. És ha valami aljasságot forgatsz a fejedben, akkor jobb lett volna neked, ha el sem indulsz.

McCan Labiskwee-re nézett, és kis disznószemében gyűlölet és megalázkodás volt, míg a lány szemében a harag gyengéd fénné változott, ahogy Felhőre fordította tekintetét.

- Jól mondtam? - kérdezte.

A nappal a dombvonulat lábánál találta őket, amely elválasztotta a síkságot és a hegyeket. McCan reggelit javasolt, de nem álltak meg. Amíg a délutáni enyheség meg nem nehezítette az előrehaladást, nem is ettek.

A hegycsúcsok egyre közelebb voltak, és a folyó, amelynek fagyos medrében haladtak, mind mélyebb kanyonokat vágott magának. Megritkultak a tavasz jelei is, bár az egyik kanyonban több helyen is találtak szabadon tajtékzó vizet, és kétszer is láttak már-már rügyező törpefűzfát.

Labiskwee elmagyarázta Felhőnek mindazt, amit a környékről tudott, és hogy hogyan akarja félrevezetni üldözőiket. A katlanból két kivezető út is nyílik, egy nyugatra és egy délre. Snass valószínűleg elküldte fiatal harcosait mindkét irányba. De dél felé van még egy út. Igaz, hogy csak félig hatol be a hegyek közé és aztán nyugatnak fordul, átszel három hágót, és beletorkollik a rendes útba. Ha a harcosok nem találnak nyomokat a rendes úton, azonnal vissza-

fordulnak, abban a hiszemben, hogy a menekülők az északi utat választották, és eszükbe sem jut, hogy valaki a nehezebb és hosszabb kerülő úton is próbálkozhat.

Hátrapillantva McCanre, Labiskwee fojtott hangon így szólt Felhőhöz: - Eszik. Ez nem jó.

Felhő is hátranézett. Az ír titokban keribufaggyút eszegetett a zsebéből.

- Két étkezés közt nincs evés, McCan - parancsolt rá. - Amerre megyünk, nincs vad, és a kaját kezdettől fogva egyenlően adagoljuk.

Egy órára annyira megolvadt a fagyos hófelszín, hogy beszakadt a sítalpak alatt, és még két óra sem volt, mikor már a hótalpak is áttörték a havat. Tábornak vertek, és megették az első adag húst. Felhő számba vette a készletet. McCan csomagja csalódást okozott. Annyi ezüstrókaprémet gyömöszölt tarisznyája fenekére, hogy alig maradt hely a tetején a húsnak.

- Nem tudtam, hogy mennyi - magyarázkodott McCan. - Sötétben csomagoltam. De ez jó pénzt ér. És annyi a lőszerünk, hogy lőhetünk vadat eleget.

- A farkasok esznek majd belőled eleget - legyintett Felhő lemondóan, és Labiskwee szemében harag villant.

Gondos beosztással elég egy hónapra, állapította meg Felhő és Labiskwee. Felhő szétosztotta a súlyt. Végül engedett Labiskwee unszolásának, és az ő csomagjába is rakott a húsból.

Másnap a folyó egész elsekélyesedett egy széles völgyben, és a lapon már nagyon ropogott a lábuk alatt a fagyos hófelszín, mikor végre elérték a lejtő keményebb havát.

- Ha tíz percet késünk, nem jutunk keresztül a völgyön - mondta Felhő, mikor a gerincen megpihentek, hogy kifűjják magukat. - Legalább háromszáz métert kapaszkodtunk.

De Labiskwee szó nélkül lemutatott a völgybe, a fák közé. A síkon szétszóródva öt kis fekete pont mozgott nagyon lassan.

- A harcosok - mondta.

- Kötésig gázolnak - mondta Felhő. - Ma már nem érik el a kemény havat. Több óra előnyünk van. Gyerünk, McCan. Nyomás. Amíg menni tudunk, nem eszünk.

McCan felnyögött, de nem volt több keribufaggyú a zsebében. Kutyaolt utánuk a sor végén.

Abban a magasságban fekvő völgyben, amely a hágó után következett, a hó egészen délután háromig szilárd maradt, de addigra már elérték a völgy túlsó oldalát, ahová a hegy árnyékot vetett, és ahol a felszín ezért már újra kezdett megfagyni. Csak egyszer álltak meg, hogy elővegyék McCan zsákjából a keribufaggyút, és menet közben eszegették. Szétmállott a szájukban, és enyhítette a gyomrukat mardosó éhséget.

Az ég is beborult, és a hosszú alkonyi félhomály után leszállt a teljes sötétség. Egy törpefenyőligetben tábornak vertek. McCan vinnyogott, és szinte nem is tudott magáról. A napi menet valóban kimerítő volt, de ő kilencéves sarkvidéki tapasztalata ellenére havat evett, és most kicserepesedett ajkakkal és égő torokkal vergődött. A tűz mellé kúszott és nyögött, amíg a másik kettő felverte a tábornak.

Labiskwee fáradhatatlan volt, és Felhő csak csodálta kitartását és lelkierejét. Jókedve nem volt erőltetett. Mindig tartogatott Felhő számára egy mosolyt, és akárhányszor módja volt rá, gyengéden megcirógatta kezét. De akárhányszor McCanre tévedt pillantása, arca kemény és könyörtelen lett, szeme jegesen villant.

Az éjszaka szelet és havat hozott, és másnap vakon gyürköztek a hóviharral nem vették észre, hogy a csapás bekanyarodik egy kis mellékfolyó völgyébe, aztán nyugat felé megy tovább,

átszelve a dombhátat. Két napig bolyongtak, elvesztve az utat, átkeltek hágókon, és maguk mögött hagyták a tavaszt, és újra felkapaszkodtak a tél birodalmába.

- Már elvesztették a nyomunkat, miért ne pihenhetnénk egy napig? - könyörgött McCan.

De nem engedélyeztek maguknak pihenőt. Felhő és Labiskwee jól ismerték a veszélyt. Eltévedtek a magas hegyek között, és vadnak nyomát se látták. Nap nap után küszködtek a könyörtelen tájjal, mely tekervényes kanyonokba és völgyekbe kényszerítene őket, amelyek csak ritkán vezettek nyugat felé. Ha egyszer betették lábukat egy ilyen kanyonba, nem tehettek mást, mint követték az irányát, akármerre is vezetett, mert a kétoldalt emelkedő jeges sziklafal megmászhatatlan volt. A küzdelem és a hideg felemésztett minden energiát, ráadásul az élelemdagokat is csökkenteniük kellett.

Egy éjjel Felhő dulakodás zajára ébredt. Lihegést és hörgést hallott arról, amerre McCan aludt. Egy rúgással felpiszkálta a tüzet, és fényénél Labiskwee-t pillantotta meg, amint McCan torkát szorongatva egy félig megrágott húscsacatot feszített ki a szájából. A lány a csípőjéhez kapott, és kezében megvillant a tör.

- Labiskwee! - kiáltott rá Felhő.

A tör megállt a levegőben.

- Hagyd - mondta Felhő, és odalépett hozzá.

Labiskwee reszketett dühében, és egy percnyi tétovázás után tört tartó keze visszahanyatlott a tokhoz. Mintha attól félt volna, hogy nem tudja magát türtőztetni, odament a tűzhöz, és fát dobott rá. McCan vinnyogva és vicsorogva ült fel, rettegés és harag tükröződött az arcán, amint rikácsolva magyarázkodott.

- Honnan szerezted? - kérdezte Felhő.

- Motozd meg - mondta Labiskwee.

Most szólt először, és hangja reszketett a dühtől, amit nem is próbált palástolni.

McCan védekezni próbált, de Felhő kegyetlenül megragadta és végigmotozta. Ruhája alól hosszú szelet keribuhúst húzott elő. Labiskwee felsikoltott. Odaugrott McCan csomagjához, és kinyitotta. Hús helyett moha, tülevél, fadarabok ömlöttek ki belőle - könnyű töltelék, ami elfoglalta a hús helyét, kitömte a csomagot, de súlya alig volt.

Labiskwee ismét a csípőjéhez kapott, és a bűnösre vetette magát, de Felhő lefogta, és erősen tartotta karjában, ahol a lány tehetetlen dühében szipogva megadta magát.

- Nem az élelemről van szó - szipogta. - Rólad van szó, a te életedről. A kutya! Téged eszik, téged!

- Akkor is megélünk - vigasztalta Felhő. - Ezentúl a lisztet fogja vinni. Azt nem eheti meg nyersen, és ha mégis megpróbálja, akkor én ölöm meg, mert a te életed is eszi, nemcsak az enyémet. - Közelebb húzta magához. - Az ölés férfimunka. Nők nem ölnek.

- Ha megöltem volna a kutyát, nem szeretnél? - kérdezte csodálkozva a lány.

- Nem annyira - felelte óvatosan Felhő.

Labiskwee lemondóan sóhajtott.

- Jól van - mondta -, akkor nem ölöm meg.

A fiatal harcosok irgalmatlanul folytatták az üldözést. Csodával határos módon a hóviharban is rátaláltak a nyomra, és makacsul követték tovább. Ha esett a hó, Felhő és Labiskwee a legvalószínűtlenebb irányba fordultak, hogy lerázzák üldözőiket. Keletnek fordultak, bár dél vagy nyugat felé jobb út nyílt; alacsonyabb hágó helyett megmászták a magasabbat. Hogy eltévedtek, az nem számított. De az üldözőket nem tudták lerázni. Néha több napos előnyre is sikerült szert tenniük, az üldözők mégis újra és újra feltünedeztek. Vihar után, mikor minden nyomot elvesztettek, szétszóródtak, mint egy falka kutya, és amelyikük a legfrissebb nyomra lelt, füsttel jelzett a többieknek.

Felhő már régen nem számolta sem a napokat, sem az éjjeleket, a viharokat, a táborokat. A szenvedés és kín örült lázálmában küzdötték magukat előre; McCan valahol mögöttük botladozott. Fölöttük jeges, kék nyugalomban kegyetlen csúcsok tornyosodtak. Sötét kanyonokban menekültek, meredek, csupasz sziklafalak tövében, átgázoltak gleccservölgyeken, messze alattuk befagyott tavak. Egy éjjel, két vihar között, kitörő vulkán fénye ragyogta be az eget valahol a távolban. Soha többet nem látták, eltűnődtek felette, vajon nem álom volt-e csupán.

Új hó hullott a megfagyott régre, megfagyott, majd újabb hó hullott rá ismét. Voltak kanyonok, ahol ötvenméteres hóban gázoltak, huzatos szakadékokban apró, szélcsiszolta, kopasz gleccsereken keltek át. Néma kísértetként kúsztak át fenyegető lavinák, hogy aztán éjjel kimerült álmukból zuhanó lavinák dőrejeire riadjanak. Tűz nélküli táborokat vertek messze az erdőhatár fölött, és testükön melengették a fagyott húst, hogy ehető legyen. És Labiskwee végig Labiskwee maradt. Jókedve soha nem tűnt, csak ha McCanre nézett. A zsibbadt fáradtság és a hideg nem csökkentette szemernyit sem túláradozó szerelmét.

Mint a macska figyelte az adagok elosztását, és Felhő látta, hogy sajnál minden falatot, amit McCan eszik meg. Egy alkalommal Labiskwee osztotta ki az adagokat. Felhő csak McCan dühös, tiltakozó szóáradatára figyelt fel. Labiskwee nemcsak neki, de saját magának is kisebb adagot adott, mint Felhőnek. Attól kezdve Felhő mindig maga osztotta el az adagokat. Egy éjjel havazott, és reggel belekerültek egy kisebb lavinába, amely száz méteren át magával sodorta őket. Fulladozva, de sértetlenül másztak elő a hóból, de McCan elvesztette a liszteszsákot. Egy második, az előzőnél nagyobb hóomlás végképp és reménytelenül maga alá temette McCan liszttel teli hátizsákját. Ettől kezdve, bár igazán nem tehetett róla, Labiskwee többet nem nézett McCanre, és Felhő tudta, hogy azért, mert nem áll jól magáért.

Reggel volt, a völgyben még kemény a fagy, de az ég már kék, és a nap vakítóan csillant a havon. Széles lejtőn vezetett felfelé az út. Mint halotti világ fáradt kísértetei vánszorogtak. A jeges nyugalmat szellő sem rezdítette. A Sziklás-hegység gerincét csipkéző távoli csúcsok oly közelinek tüntek, mintha alig öt mérföldnyire lennének.

- Valami van a levegőben - suttogta Labiskwee. - Nem érzed?... Itt, ott, mindenhol. Minden olyan különös...

- Valami jeges szorítást érzek, de nem a hidegtől - felelte Felhő. - És nem is az éhségtől van.

- Az agyadban van, a szívedben - helyeselt izgatottan Labiskwee. - Én is ezt érzem.

Negyedóra múlva megálltak, hogy kifújják magukat.

- Már nem látom a csúcsokat - mondta Felhő.

- Egyre sűrűbb a levegő - mondta Labiskwee. - Nehéz a légzés.

- Három napot látok - suttogta rekedten McCan, és megtántorodva sítójába kapaszkodott.

A valódi nap két oldalán egy-egy álnap tündökölt.

- Már öt van - mondta Labiskwee, és ahogy bámulták, egyre újabb napok tűntek fel az égbolton.

- Ūristen! Az ég tele van nappal! - kiáltott fel rémulten McCan.

Ez igaz is volt, mert akármerre néztek, félkörben az égen újabb és újabb napok ragyogtak.

McCan fájdalmában és meglepetésében élesen felsikoltott. - Csíp! - kiáltotta, majd újra üvöltött.

Aztán Labiskwee kiáltott fel, és Felhő is szúrást érzett az arcán; égetett, mint a sav. Olyan volt, mint mikor a sós tengerben úszik az ember, és belészúr a hólyagmedúza éles tüskéje. Annyira élénk volt a hasonlóság, hogy önkéntelenül is arcához kapott, hogy lesöpörje magáról a fullánkot.

És akkor furcsa, fojtott hangú lövés dörrent. Messze lenn a lejtő végében ott álltak sítalpaikon a fiatal harcosok, és sorra elsütötték puskájukat.

- Szóródjatok szét - vezényelte Felhő. - És kapaszkodjatok! Már majdnem a tetőn vagyunk. Legalább negyed mérfölddel vannak alattunk, és ha felérünk a csúcsra, a túlsó lejtőn jó pár mérföldnyi előnyt szerezhetünk.

A lég millió apró szúrással bökte arcukat, és ők szétszóródva a havon kínlódtak felfelé a lejtőn. A tompa lövések kísértetiesen visszhangzottak a fülükben.

- Hála az égnek - zihálta Felhő Labiskwee-nek -, a puskák közül négy elöltöltős, és csak egy Winchester. És a napok is vakítják őket célzás közben. Teljesen meg vannak szédülve. Még ötven méterrel sem közelítettek meg minket.

- Ez mutatja, milyen kedvében van apám - mondta a lány. - Parancsuk van rá, hogy megöljenek minket.

- Milyen furcsa a hangod - mondta Felhő. - Mintha egész messziről beszélnél.

- Takard el a szád! - kiáltott hirtelen Labiskwee. - És ne beszélj. Már tudom, hogy mi ez. Takard el a szád a ruhád ujjával, és ne beszélj.

Elsőnek McCan bukott fel, de nagy nehezen talpra állt. Mielőtt elérték volna a csúcsot, sorra estek el többször is. Izmaik nem engedelmeskedtek akaratauknak, nem tudták, miért, de valami tompa bénultság nehezedett tagjaikra. A tetőről visszapillantva látták, hogyan bukdácsolnak és hullanak a földre a felfelé kapaszkodó fiatal harcosok.

- Nem érnek ide - mondta Labiskwee. - Ez a fehér halál. Még sose láttam, de ráismerek. Öregemberek mesélnek róla. Nemsokára megjön a köd: olyan sűrű, jeges köd, amelyet még nem láttál. Aki látta, nemigen élte túl.

McCan zihált, és levegő után kapkodott.

- Takard el a szádat - parancsolta Felhő.

A mindent elöntő fény felfelé vonzotta Felhő szemét az égbolt napjaira. Hunyorogtak, és mintha lepel ereszkedett volna eléjük. Piciny villódzó lángnyelvekkel volt tele a levegő. A rémisztő köd elnyelte a közeli csúcsokat; elnyelte elszántan közeledő üldözőiket is. McCan lerogyott, ráguggolt sítalpaira, szemét, száját eltakarta karjával.

- Gyerünk tovább - parancsolt rá Felhő. - Nem bírok - nyögte McCan.

Meggörnyedve teste imbolyogni kezdett. Felhő lassan feléje indult. Akarata alig volt képes megmozgatni elnehezült tagjait. De agya teljesen tiszta volt. Csak teste zsibbadt el.

- Hagyd - suttogta rekedten Labiskwee.

De Felhő kitartott, talpra rángatta McCant, és arccal a túloldali lejtő felé fordította. Aztán egy lökéssel megindította, és McCant sítotjaival fékezve, kormányozva előrezúdult, és eltűnt a porhó gyémánt villogásában.

Felhő Labiskwee-re nézett, aki elmosolyodott, de más már nem telt tőle. Felhő intett neki, hogy taszítsa el magát, de Labiskwee, ahelyett, hogy elindult volna, közelebb jött, és mikor talán csak négy méterre voltak egymástól, előrelelendültek a jéghideg tűzbe.

Akármennyire is fékezett, Felhőt nehezebb teste túlvitte Labiskwee-n, és sokáig egyedül száguldott lefelé a lejtőn, amíg óriási sebességgel el nem érkezett a fagyott hóval borított fennsíkig. Itt sikerült annyira lefékeznie, hogy Labiskwee beérte, és ezután már újra egymás mellett ereszkedtek, egyre csökkenő sebességgel, amíg végül megálltak a lejtő alján. A zsibbadás egyre jobban elhatalmasodott rajtuk. A legnagyobb erőfeszítés ellenére is csak csigalassúsággal haladtak előre. Utolérték McCant, aki újra csak sítalpain guggolt. Felhő sítotjával magához térítette.

- Most meg kell állnunk - suttogta Labiskwee kínlódva -, különben meghalunk. Be kell burkolóznunk, így mondták az öregek.

Nem vesztegette az időt a csomók kibogozására; késével sorra vagdalta el csomagja szíjait. Felhő is így tett, és még egy utolsó pillantást vetve a tüzes, halálos ködre és az álnapokra, betakargatták magukat szőrmetakaróikkal, és összebújtak. Érezték, hogy egy test keresztülbukik rajtuk, aztán vad köhögési roamba füló szitkozódást hallottak, és tudták, hogy McCant az, amint odakúszik hozzájuk, és magára borítja takaróját.

Őket is fojtogatni kezdte a köd, és görcsös, leküzdhetetlen köhögési roham rázta őket. Felhő érezte, hogy emelkedik a hőmérséklete, hogy lázas, és Labiskwee is ugyanettől szenvedett. A köhögési rohamok óráról órára sűrűbben és hevesebben jelentkeztek. Késő délután volt a legrosszabb. Azután már enyhültek a rohamok, és a szünetekben kimerültségükben az álom is elnyomta őket.

De McCant köhögése egyre rosszabbodott. Hörgéséből és ordításából tudták, hogy már nincs eszméleténél. Felhő egyszer kísérletet tett, hogy lelökje magáról a takarót, és segíteni próbáljon rajta, de Labiskwee szorosan hozzásimult.

- Ne - kérlelte. - Ha most előbújsz, az biztos halál. Temesd az arcod a kabátomba, lélegezz nyugodtan, és ne beszélj, látod, ahogy én csinálom.

Elszenderedtek a sötétben, bár enyhülő köhögési rohamaik minduntalan felzavarták a másikat. Úgy éjfél után lehetett Felhő becslése szerint, mikor McCant utoljára köhögött. Azután már csak hosszan, mely állati hangon nyögött.

Felhő arra ébredt, hogy ajkak érintik ajkát. Labiskwee karjában feküdt, feje a leány keblén nyugodott. Labiskwee hangja vidám volt, mint mindig. Az előző esti fojtottság eltűnt belőle.

- Nappal van - mondta, és megemelte a takarót. - Túléltük, és már nem is köhögünk. Nézzünk szét a világban, bár én szívesen így maradnék örökre. Az elmúlt óra csodálatos volt.

- Nem hallom McCant - mondta Felhő. - És mi történt a harcosokkal, hogy végül is nem találtak ránk?

Ledobta magáról a takarót, és egyetlen magányos, közönséges napot látott az égen. Enyhe szellő fújdogált, kicsit csípős a fagytól, de telve melegebb napok ígéretével. A világ ismét

természetes volt. McCan hanyatt feküdt, tábornökektől füstös, mosdatlan arca márványkeményre fagyott. A látvány cseppet sem hatott Labiskwee-re.

- Oda nézz! - kiáltotta. - Hófajd! Jó jel.

A fiatal harcosoknak nyomuk veszett. Vagy elpusztultak a hágó túlsó oldalán, vagy visszafordultak.

Oly kevés élelmük maradt, hogy századannyit se mertek enni, mint szerettek volna. A következő napokban a néptelen hegyek közt bolyongva eltompult bennük az élet ösztöne, mintegy álomba sülyedt. Felhő néha azon kapta magát, hogy csak bámulja a gyűlöletes, végtelen hóborította csúcsokat, és értelmetlen dünyögése még mindig ott cseng a fülében. Később, mintha századok teltek volna el közben, újra saját motyogása térítette magához. Többnyire Labiskwee sem volt egészen magánál. Amit csináltak, legtöbbjét önkéntelenül, mintegy félálomban csinálták. Nyugat felé törekedtek, de a hófedte csúcsok, áthághatatlan meredélyek mindig visszavetették őket észak vagy dél felé.

- Dél felé nincs út - mondta Labiskwee. - Az öregek tudják. Nyugat, csak nyugat felé van út.

A fiatal harcosok már nem üldözték őket, de most az éhség szegődött nyomukba.

Azután hirtelen lehűlt a levegő, és hó, nem is hó, hanem homokszemnyi jégkristályok kezdtek hullani. Esett egész nap, egész éjjel, és három nap, három éjjel esett. Lehetetlen volt továbbmenni, amíg a tavaszi nap heve meg nem keményítette a friss hó felszínét, ezért aztán szörmetakaróikban feküdtek, és még kevesebbet ettek, mert hiszen most pihentek. Oly kicsik voltak az adagok, hogy már semmiféle éhséget nem csillapítottak, annál is kevésbé, mert már nem is a gyomrukra, hanem az agyukat mardosta az éhség.

Labiskwee parányi porciója ízétől örjögve, szipogva és gügyögve, boldog kis állati sikkantásokkal öntudatlanul nekiesett a másnapi adagnak, és szájába gyömöszölte az egészet. És akkor Felhőnek megadatott, hogy csodát lásson. Hogy Labiskwee megérezte az étel ízét, magához tért. Kiköpte, és öklével dühösen bűnös szájára ütött.

És a következő napokban Felhőnek megadatott, hogy még sok csodás dolgot lásson. A nagy hóesés után megjött a szél, amely úgy hordta az apró jég szemcséket, mint a homokot. A szél egy éjjel elhordta a havat, és a szeles, tiszta reggel fényözönében könnyben úszó szemmel, kábult aggyal bámult, és azt hitte, álmodik. Köröskörül hatalmas csúcsok tornyosultak, közöttük kisebb, magányos őrszemek, majd megint titánok gyülekeztek. És minden csúcson az azúr ég előtt hatalmas hózászlók lengtek, lobogtak, mérföldnyi hosszúak, tejszerűek és elmosódottak, repeső fény és árnyék, napsugárban megcsillanó ezüst hólobogók.

- Álmodom, Labiskwee - mondta Felhő. - Nézd! Te is velem álmodsz?

- Nem álom - válaszolta a lány. - Erről meséltek nekem az öregek. Most már meleg szelek fognak fújni, és mi élni fogunk, és eljutunk nyugatra.

Felhő lőtt egy hófajdot, és felosztották egymás közt. Egyszer, egy völgyben, ahol már rügyeztek a hóban álló fűzfák, Felhő lőtt egy nyulat. Más alkalommal még egy sovány menyétet is sikerült elejtenie. Ennél több vadat nem is láttak egész idő alatt, csak egyszer húzott el fejük felett fél mérföldnyi magasságban egy csapat vadkacsa nyugatnak, a Yukon felé.

- Az alacsonyabb völgyekben már nyár van - mondta Labiskwee. - És nemsokára nyár lesz itt is.

Labiskwee arca megvékonyodott, nagy fényes szeme még nagyobb és még fényesebb lett, és ha Felhőre nézett, valami vad, nem evilági szépség hatotta át.

Hosszabbak lettek a nappalok, és megsüppedt a hó. Mindennap megolvadt a fagyott kéreg, és minden éjjel keményre fagyott újra; csak kora reggel és késő este folytathatták útjukat, napközben, mikor a hó nem bírta el súlyukat, táborozni voltak kénytelenek. Mikor Felhő hóvakságot kapott, Labiskwee keskeny bőrszíjat kötött derekára, és úgy vezette tovább. És mikor ő nem látott, Felhő ment elől, derekára kötött szíjjal. Az éhezéstől félig öntudatlanul botorkáltak át az ébredező földön, ahol rajtuk kívül nem volt más élet.

Felhő annyira kimerült, hogy már szinte félt elaludni, olyan rettentőek és keserűek voltak ködös, tébolyult álmvilágának víziói. Mindig evésről álmodott, és az étel mindig már az ajkánál volt, mikor az álmok gonosz rendezője elkapta előle. Titáni lakomákon volt álmában, ahol hatalmas tömegek laktak jól a parázsló kemencékből előkandikáló, egyben megsütött ökrökből, éles késekkel hatalmas szeleteket hasítva a gőzölgő pecsenyéből. Tátott szájjal állt hosszú sorokban felfűzött pulykák alatt, amit fehér kötényes kukták kínáltak. És mindenki vett belőle, csak ő állt ott bénultan, mintha a földhöz láncolták volna. Újra kisfiú volt; felemelt kanállal ült egy hatalmas lábas tejbe áztatott kalács előtt. Félénk teheneket kergetett alpesi legelőkön, és hasztalan próbálta elorozni tejüket; sötét, bűzös tömlőc mélyén patkányokkal verekedett a hulladékért és ételmaradékért. Minden élelem örület volt számára; hatalmas istállókban bolyongott, ahol kihízott lovak emésztettek állásaikban mérföldes sorokban, és ő hiába kereste a jászolt, ahol a takarmány volt.

Jót csak egyetlenegyszer álmodott. Hajótörést szenvedett, vagy kitették valami szigetre, és ő éhezve tépi le a Csendes-óceán hullámaiban a sziklákra tapadó kagylókat. Aztán kivitte a fövényre, egész a tavaszi dagályok száraz hordalékáig. A hordalékfából tüzet rakott, és beleágyazta drága zsákmányát. Figyelte, hogy tör elő a gőz a kagylók páncéljából, hogy pattannak szét a zárt héjak, és tárják elő lazacszín húsukat. Most már éppen jó lesz - tudta; és ezúttal nem is volt ott senki, hogy elrántsa előle. Végre, álmodta álmában, végre valóra válik az álom. Most enni fog. De még bizonyosságában is kételkedett, és felkészült rá, hogy víziója amúgy is menthetetlenül elillan, mindaddig, amíg szájában nem érezte a forró, lazacszín, sós húst. Keményen ráharapott. Evett! Megtörtént a csoda! Ez a megrázkódtatás magához térítette. Mikor felébredt, sötét volt, ő hanyatt feküdt, és hallotta magát, hogy örömeiben aprókat röffen, mint a malac. Állkapcsai mozogtak, fogai húst öröltek. Nem mozdult, és ajka körül hamarosan kicsi ujjakat érzett tapogatózni, köztük apró húscsacat. És Labiskwee Felhő karjai közt pityeregve álomba sírta magát, nem annyira azért, mert Felhő mérges volt rá, hanem inkább amiért nem akart többet enni. De Felhő tovább feküdt ébren, és eltűnődött a szerelmen, és azon, milyen csodálatosak is az asszonyok.

Eljött az az idő, amikor minden élelmük elfogyott. A magas csúcsok hátrébb húzódtak, a hágóm alacsonyabbak lettek, és az út ígéretesen megnyílt nyugat felé. De már nem volt erőtartalékuk, és így hamarosan eljött az az idő, mikor este lefeküdtek, és reggel nem tudtak felkelni. Felhő reszkető lábbal felegyenesedett, de összeesett, és négykézláb csúszkálva megpróbált tüzet rakni. De Labiskwee akárhogyan is erőlködött, végső kimerültségében minduntalan visszarogyott a földre. Felhő is melléroskadott, és halvány mosoly jelent meg az arcán, hiszen csak a megszokás rakatta vele a tüzet. Főzniük nem volt mit, és hideg se volt. Langyos szellő motozott a borókák közt, és a tűnedező hó alól mindenhol láthatatlan csermelyek csobogó zenéje hallatszott.

Labiskwee kábultan feküdt, és lélegzése oly észrevehetetlen volt, hogy Felhő azt hitte, meghalt. Délután mokus pletykálására ébredtek. Maga után húzva a nehéz puskát, Felhő utánagázolt a meglottyant hóban. Négykézláb mászott a mokus irányába, felegyenesedett, aztán orra bukott, de az csak dühösen makogott, és lassan menekült Felhő elől, tantaluszi kínokat okozva üldözőjének. Ahhoz túlságosan gyenge volt, hogy megkockáztasson egy kapáslövést, de a mokus sohasem maradt nyugodtan. Felhő időnként végigterült a latyakban, és felkiáltott gyengeségében. Máskor már csak alig pisláskolt benne az élet, és rázuhant a sötétség. Nem tudta, meddig feküdt ájultan, de mikor a lehülő estében reszketve magához tért, vizes ruhája kezdett hozzáfagyni az újra keményedő latyakhoz. A mokus nem volt sehol, és ő kimerülten visszaküzdötte magát Labiskwee mellé. Annyira ki volt merülve, hogy az éjjelt átaludta, mint a hulla, még álmok se háborgatták.

A nap már fenn volt az égen, a fák közt a tegnapi mokus locsogott, mikor Labiskwee kezének simogatására felébredt.

- Tedd a kezed a szívemre, szerelmem - mondta tiszta, de nagyon távoli, halk hangon a lány. - A szívem a szerelmem, és most a kezedben tartod.

Úgy tűnt, nagyon hosszú idő telt el, amíg újra megszólalt:

- Sose felejtse el, hogy dél felé nincs út. Ezt a Keribuk Népe nagyon jól tudja. Nyugat... arra van az út... és most már majdnem ott vagy... és te biztosan eljutsz oda.

Felhő visszahullott kábulatába, amely már nagyon közel van a halálhoz. Labiskwee újra felébresztette.

- Tedd az ajkad az ajkamra - mondta. - Úgy akarok meghalni.

- Együtt fogunk meghalni - válaszolta Felhő.

- Nem. - Keze egy finom rezdülése megállította Felhőt. Oly halk volt a hangja, hogy alig hallotta. Keze kabátja csuklyájában kutatott, és egy zacskót húzott elő belőle, amit Felhő kezébe helyezett. - És most a szád, szerelmem. Ajkad az ajkamra, és a kezed a szívemre.

És ebben a hosszú csókban ismét rászállt a sötétség, és mikor újra magához tért, tudta, hogy egyedül van, és azt is tudta, hogy ő is meg fog halni. Hogy meg kell halnia, valami bágyadt boldogságot okozott neki.

Azon kapta magát, hogy keze a zacskón van. Befelé mosolyogva kíváncsiságán, ami kinyitatta vele a zacskót, meghúzta a zsinórt. Vékony kis élelempatak ömlött ki a zacskóból. Labiskwee lopta Labiskwee-től: kenyérdarabkák, amiket még akkor tett félre, mielőtt McCan elvesztette a lisztet, félig megrágott keribudarabok, faggyúmorzsák, a nyúl hátsó csülke, érintetlenül, a menyét hátsó csülke és első csülkének egy része, a hófajd egyik szárnya, vonakodó fogainak nyomaival - szomorú maradványok, tragikus önmegtartóztatások, egy feláldozott élet emlékei, morzsák, amiket egy hihetetlen szerelem lopott el a szörnyű éhség elől.

Felhő tébolyult kacajjal szórta ki az egészet az újra keményedő hóra, aztán újra belezuhant a sötétségbe.

Álmodott. Kiszáradt a Yukon. A medrében, sáros víztócsák, jégkoptatta sziklák közt kóborolt, és hízott aranyrögöket szedegetett. Súlyuk egyre nőtt, már alig bírta, amikor rájött, hogy az aranyat meg lehet enni. És mohón falta az aranyat, Mit is érne az arany, miért is szeretnék annyira az emberek, ha nem lehetne megenni?

Mikor felébredt, sütött a nap. Agya szokatlanul tiszta volt. Szeme sem káprázott már. Az a már megszokott reszketés, amely egész testét kínozza mostanáig, eltűnt. Mintha daloltak volna testének nedvei, mintha megérezték volna a tavaszt. Áldott jóérzés töltötte el egész testét. Oldalra fordult, hogy felkeltse Labiskwee-t, és akkor meglátta, és minden eszébe jutott. Keresni kezdte az élelmet, amit kiszórt a hóra. Nem volt sehol. És már tudta, hogy lázalmában *mi* volt a Yukon medrének aranyröge. Delíriumában, lázalmában elfogadta az életet Labiskwee életáldozatától, Labiskwee-től, aki kezébe helyezte a szívét.

Maga is meglepődött, milyen könnyedén mozog, meglepte, hogy el tudta vonszolni Labiskwee szőrmébe takargatott testét a patak kiugró homokpartjára, amit fejszéjével meglazított és Labiskwee testére döntött.

Újabb két napig küzdötte magát előre nyugat felé élelem nélkül. Harmadnap egy széles, jégmentes folyó partján álló magányos fenyő alatt összeesett. A folyó, tudta, a Klondike-ba ömlik. A sötétség beállta előtt lecsatolta hátáról csomagját, istenhozzádot mondott ennek a fényes világnak, és begöngyölte magát takaróiba.

Csicsergésre ébredt. Már alkonyodott. A fenyő ágai közt, a feje fölött hófajdok voltak. A mardosó éhség azonnali cselekvésre serkentette, de csak nagyon, nagyon lassan mozdult. Öt perc is beletelt, amíg puskáját vállához tudta emelni, és újabb öt perc, amíg hanyatt fekvé, egyenesen fölfelé célozva, meg merte húzni a ravaszt. Messze mellément. Egyetlen madár sem esett le, de nem is repült el egy sem. Álmosan, ostobán tollászkodtak, totyogtak az ágakon. A második lövést válla önkéntelen rándulása rontotta el, mikor meghúzta a ravaszt. Sajgott a válla. Valamikor az elmúlt három nap alatt eleshetett, és megsérthette, bár nem is emlékezett rá.

A hófajdok még mindig nem szálltak fel. Felhő összehajtogatta takaróit, és a jobb hóna alá gyömösölte mind. Puskája tusát erre a szőrmegöngyölegre fektette, és újra lőtt - egy madár leesett. Mohón utánakapott, és keserűen tapasztalta, hogy csaknem az egész húst szétlőtte. A nagy kaliberű golyó alig hagyott meg egyebet a madárból, mint egy szétzilált tollcsomót. De a hófajdok még mindig nem szálltak fel, és Felhő elhatározta, hogy ezentúl vagy fejet talál, vagy semmit. Csak a fejekre célzott. Újra és újra megtöltötte a tárat. Eltévesztette; aztán talált; és az ostoba hófajdok, amelyek restek voltak repülni, csak úgy záporoztak rá. Kilenc madár volt az ágon és végül a kilencediknek sikerült eltalálnia a fejét. Felhő feküdt a földön, és sírt és nevetett.

Először csak úgy nyersen ette. Aztán pihent és aludt, közben élete magába olvasztotta a madárka életét. Mire felébredt, besötétedett, és Felhő nagyon éhes volt. Elég erősnek érezte magát ahhoz, hogy tüzet rakjon. És egész hajnalig főzött és evett; rég tétlen fogai porrá ropogtatták a csontokat. Újra aludt, és mire felébredt, újra éjjel volt, és Felhő tovább aludt, amíg újra nappal nem lett.

Meglepetten vette észre, hogy tűzifa pattog a tűzön, és hogy egy megfeketedett kávésedény gőzölög a szélén. A tűz mellett karnyújtásnyira Dagi ült. Csomagolópapírból sodort cigarettát szívott, és figyelmesen szemlélte Felhőt. Felhő ajkai mozogtak, de torka, mintha megbénult volna, és szemében fenyegetően könnyek gyülekeztek. Kinyúlt a cigarettáért, és újra meg újra mélyen leszívta tüdőre.

- Nagyon régóta nem cigarettáztam - mondta végül csendesen, nyugodt hangon. - Nagyon régen.

- Ahogy elnézlek, nem is nagyon ehettél - tette hozzá Dagi mogorván.

Felhő bólintott, és a körös-körül szétszórt tollakra mutatott.

- Egész mostanáig nem nagyon - mondta. - Tudod, nagyon szeretnék egy csésze kávé. Fura íze lesz. És kétszersültet is, meg egy szelet szalonnát.

- És babot? - csábította Dagi.

- Mennyei lenne. Kezdek megint éhes lenni.

Amíg Dagi főzött, és Felhő evett, röviden elmondták egymásnak, mi történt velük, amióta elváltak.

- A Klondike már zajlott - fejezte be Dagi beszámolóját -, és csak arra kellett várnunk, hogy levonuljon a jég. Két csónak - hat ember, mind nagy vagány, te is ismered őket -, meg mindenféle felszerelés. Taszítottuk előre a csónakokat a rudakkal, mentünk egymás után, vittük a vállunkon a csónakokat. De a vízeséseknél elakadtak egy jó hétre. Otthagytam őket, vágjanak csapást a csónakoknak. Volt egy megérzésem, hogy tovább kell jönnöm. Megtöltöttem a batyumat kajával, és nekiindultam. Tudtam, hogy valahol erre fogsz kószálni. Most pedig egypár napig itt maradunk, és felhizlallak egy kicsit.

Felhő a fejét rázta.

- Micsoda? Csak látnád magadat! - tiltakozott Dagi.

Felhő valóban nem volt szép látvány. Arca, már ahol látszott a bőr, fekete, vörös és sebes volt a sorozatos fagyásoktól. Arca beesett volt, olyannyira, hogy aszott húsát a szakáll ellenére is láthatóan majd kibökték a fogai. Homlokán és mélyen ülő szeme körül a bőr feszes volt, mint a dob, és csomós szakállá, ami eredetileg szőke volt, megperzselődött a lángtól, és szennyes volt a tábortüzek füstjétől.

- Mindegy, csomagolj - mondta Felhő.

- De hát olyan gyenge vagy, mint egy csecsemő. Minek ez a nagy sietség?

- Dagi, a legértékesebb dolgot akarom, ami Klondike-ban van, és nem várhatok. Erről van szó. Többet ér, mint egy aranytó vagy egy egész aranyhegy. Többet ér a kalandnál, a húsevésnél, a medveölésnél.

Dagi kidülledő szemmel bámult rá.

- Az isten szerelmére, hát mi az? - kérdezte rekedten. - Megkerültél?

- Nem, teljesen ésnél vagyok. Úgy látszik, az embernek éheznie kell egy kicsit, hogy meglásson dolgokat. Olyasmit láttam, amiről nem is álmodtam. Most már tudom, hogy milyen egy igazi - nő. És van egy nő, akit most azonnal látni akarok.

- Na. Ahhoz nem kell semmiféle megérzés, hogy kitaláljam a nevét. Az egész város elment lecsapolni a Meglepetés-tavat, de Joy Gastell nem volt hajlandó velük tartani. Nem mozdult Dawsonból, rám vár, hogy hozlak-e magammal. És esküszik, hogy ha én nem hozlak vissza, akkor ő pénzzé teszi mindenét, fogad egy egész hadsereg puskást, és elmegy velük Keribu-országba, és kiveri azt a halhatatlan szuflát az öreg Snassból meg az egész bandájából. És ha egypár percre még visszatartod a táltos paripádat, amíg összecsomagolok, én is hajlandó vagyok veled menni.

-oOo-